

Chờ Đợi Chờ Đợi

Phương Du

Chương 1

- Photo !

Uy Nguyên chống xe rồi hét lớn, thấy chưa có hiệu quả, Uy Nguyên chạy lại thật gần người thanh niên đang đứng bên máy photocopy.

Uy Nguyên nhào nhẹt :

- Photo dùm em...đi...anh !

Người thanh niên quay lại nhìn Uy Nguyên khiến cô tròn mắt, mồm há hốc :

- Chờ chút !

Anh ta bước vào phòng rồi mà Uy Nguyên vẫn chưa thoát khỏi vẻ hoảng hốt.

- Chị photo gì vậy ?

- Hà ?

Uy Nguyên giật mình quay lại, cô lấy vẻ bình thường nói :

- Anh photo cho tôi quyển sách này nha !

Phong gật đầu, anh lật quyển sách trên tay rồi hỏi Uy Nguyên :

- Sách này nhà sách có không chị ?

Uy Nguyên lắc đầu :

- Không có, chị bạn học chung với tôi cho mượn. Bạn chị ấy đi Hàn Quốc về chứ ở đây chẳng có.

Uy Nguyên nói cứng :

- Các nhà sách lớn nhỏ ở Sài Gòn này ra quyển nào về tiếng Hàn tôi đều biết cả.

Phong cười, anh nhại giọng Uy Nguyên:

- Tôi tưởng chị đều...có cả chứ !

Uy Nguyên liếc Phong thật sắc, bước lên xe rồi cô quay lại nói :

- Trưa mai tôi tới lấy nghe !

- Ừ !

Phong cầm quyển sách nhìn theo mái tóc ngang vai đang đong đưa do sự điều khiển của cái đầu lắc lư nghịch ngợm :

- Thu Hương mà thấy cảnh này chắc tiệm photo của mày đóng cửa quá.

- Không dám đâu ! Phượng thích cô ấy lắm !

Phong quay lại nhìn bạn, Thiệu Huy đang đứng bên máy với điều thuốc trên tay, anh hỏi :

- Sao tự dưng vào kiêu tao xong mày ở trông luôn vậy ? Mọi bữa mày đâu có bỏ qua cơ hội ghẹo các em gái đến photo.

Thiệu Huy im lặng cho máy photo chạy mà như không nghe bạn hỏi gì. Anh hỏi băng quơ :

- Sao mày gọi “chị” ?

Phong tròn mắt giọng hơi lớn :

- Lịch sự mà, mày cũng không biết hả ?

Anh lại chùng xuống :

- Tao nghĩ cô ấy không nhỏ hơn mình bao nhiêu, cũng có thể...bằng nhưng...tự dưng lần đầu cô ấy đến photo...tao kêu chị tới giờ luôn.

Thiệu Huy lườm khùng, giọng anh như có chút gì trêu chọc :

- Coi bộ mày kết bà chị ấy rồi ?

- Bậy bạ ! Mày chẳng biết nghĩ tốt cho ai hết hay sao ?

- Trâu bò mới nghĩ ngợi chứ người làm gì biết.

Phong bước đến đâm lưng bạn thật đau :

- Mày trâu bò thì có !

Sắp xếp xấp giấy vừa photo xong, Thiệu Huy quay lại hỏi Phong :

- Phô gì nữa không '

Phong tròn mắt nhìn Thiệu Huy một giây rồi cuống quýt :

- Còn...còn chứ. Mày phô quyển tiếng Hàn này rồi đóng bìa thơm cho đẹp. Xong rồi phô cho tao một trăm bộ hồ sơ xin việc nha. Tao lên chỗ Thu Hương một lát.

Phong đưa cho Thiệu Huy bộ sách của Uy Nguyên mới đưa cho anh rồi đẩy xe thật mau. Phong sợ Thiệu Huy đổi ý. Để gì gặp lúc nó bị khùng chứ.

Đề máy. Phong nói vọng lại :

- Coi tiệm, chờ tao về rồi hăng đi nghe !

Thiệu Huy cầm quyển sách Phong đưa rồi mở ra xem “Bày đặt đua đòi học tiếng Hàn. Phim chưa đủ thì quay qua quần , chưa đủ thì đã học tiếng nói”.

Thiệu Huy ghét cay ghét đắng những thứ đó, thế mà cô bồ nào anh cũng dẫn đi mua hết quần áo, giày dép, son phấn...toàn của Hàn Quốc.

Nghĩ vậy nhưng Thiệu Huy vẫn photo thật cẩn thận. Anh không muốn bạn bị mất khách.

Di động reo, Thiệu Huy mở máy nghe :

- Alô, Huy nghe !

- ...

- Anh không tới được giờ này đâu. Anh coi tiệm giùm bạn. Nó chưa về.

- ...

- Ừ, Bây giờ anh sẽ đến đón em về ! Ừ thôi nha !

Thiệu Huy cất máy. Anh huýt sáo một điệu nhạc vui nhộn. Cẩm Hà, cô gái Huy mới quen tuần nay thật dạn dĩ, Huy chưa tán câu nào đã bị cô nàng tấn công tới tấp.

Lâu nay, Thiệu Huy lạnh lùng từ bước đi đến ánh mắt không biết bao em ngã quy, đã thế anh hát hay không kém Minh Thuận. Nhật Hào. Mà dường như Huy lạnh lùng ít nói thì...càng có nhiều ánh mắt ngưỡng mộ nhìn theo...

Phong là bạn với Thiệu Huy từ hồi cấp ba, nó nói rằng Thiệu Huysẽ gặp một người con gái thoát nhìn tương như nhân viên của “công ty vui vẻ” quản thúc...Thế mà Huy toàn choàng qua vai các cô gái đẹp với thân hình bốc lửa...

- Cho tôi hỏi...

Thiệu Huy ngẩng lên nhìn về phía người vừa nói, anh nhẹ giọng :

- Chị cần gì ạ ?

Uy Nguyên áp úng :

- Anh Phong...

Thụy trả lời xen ngang :

- Phong nó mới đi công chuyện.

- Tôi muốn lấy quyển sách lúc nãy đưa anh ấy photo.

Thiệu Huy ngạc nhiên nhưng không nói, nếu anh nghe không lầm thì cô ta bảo “ trưa mai mới lấy mà”, Huy vẫn ôn tồn :

- Tôi nghe Phong dặn không giao sách cho ai cả. Chị vào thử xem.

Uy Nguyên phân bua :

- Không, tôi không phải đến lấy sách để photo mà tôi muốn xem quyển sách đã đưa cho anh Phong....tôi kẹp trong đó một ít giấy tờ quan trọng...

Thiệu Huy nhanh nhẩu hiểu vấn đề và anh cũng tận tình hơn, anh tìm quanh :

- Sách nào chị nói tôi lấy cho ?

- Sách tiếng Hàn ạ ?

- Đây này.

Thiệu Huy giở máy lên lấy sách đưa cho Uy Nguyên, thì ra là của cô nàng này. Không ngờ cô nàng cũng mê Hàn Quốc.

Uy Nguyên lật cuốn sách lấy ra một tờ giấy, cô vui ra mặt :

- Đây rồi !

Đưa trả quyển sách cho Thiệu Huy, Uy Nguyên cười nhẹ :

- Cảm ơn !

- Không có gì ?

Uy Nguyên đề máy xe đi khi cúi chào Huy theo kiểu Hàn Quốc, Huy cũng cúi chào lại như thế...Huy thấy trong ánh mắt Uy Nguyên không có gì là tiểu thư của con nhà trưởng giả đua đòi cả, thậm chí áo quần cũng rất bình thường nếu không muốn nói là sơ sài đơn giản, chỉ là chiếc áo sơ mi và quần tây sậm màu.

Định photo tiếp quyển sách tiếng Hàn, Thiệu Huy thấy chiếc nón lúc nãy Uy Nguyên mãi lo lật sách bỏ quên. Cầm lên, Thiệu Huy bật cười...cái nón của ông Tám xích lô cạnh nhà Huy ở có lẽ cũng còn đẹp hơn..." Con gái gì đội nón như mấy tên xe ôm !"

Đội nón lên đầu, Thiệu Huy tiếp tục photo quyển sách của Uy Nguyên. Anh đóng bìa thơm màu xanh nhạt thật dày, thật kỹ lưỡng.

Vừa đóng xong, Phong chở Thu Phượng về tới.

- Anh Thiệu Huy siêng ghê !

Thu Phượng trêu anh. Phong bước đến, anh cần quyển sách Huy vừa làm xong, anh xuýt xoa :

- Càng ngày mày làm sách càng đẹp...Mở tiệm đi Huy !

Thu Phượng xen vào :

- Anh nói vậy mà cũng nói được, anh Huy mở tiệm photo thì ai làm tài xế cho mấy em đi chơi chứ.

- Tao về nghe Phong ! Chào Thu Phượng.

Huy nhếch môi trước những lời trêu chọc của Thu Phượng. Anh không có cảm tình nhiều dành cho Thu Phượng dù cô là bạn gái của Phong, Thiệu Huy gỡ đầu suy nghĩ vô lý vừa rồi "bạn gái" người ta ăn nhằm gì mình có cảm tình hay không.

Nhìn đồng hồ còn khoảng gần nửa tiếng nữa mới tới giờ hẹn với Cẩm Hà, Thiệu Huy cho xe chạy nhanh về nhà tắm rửa thay đồ. Chạy ngang một quán bar trên đường Hai Bà Trưng. Huy thấy bóng dáng người như khá quen nhưng không rõ mặt. Anh chạy qua luôn...

Chương 2

Uy Nguyên cho xe chạy thật chậm, cô đang tự cảm nhận những cảm giác về đêm, những cơn gió, cái se se lạnh lúc nửa đêm khuya...

Đêm nay là lần đầu tiên Uy Nguyên làm tại quán bar này theo sự giới thiệu của Ngọc Huyền. Biết cô thích học tiếng Hàn. Huyền đã giới thiệu khi gặp dịp. Một người đàn ông thường đến phòng khám bệnh làm để thay băng cho vết thương. Nói qua, nói lại Huyền mới biết ông ta là một chủ quán bar, thế là Huyền xin cho Uy Nguyên.

Nói là đêm đầu tiên nhưng là nơi đây chứ trước giờ là tiếp viên cho quán cà phê hay vũ trường Uy Nguyên cũng đã từng làm.

Chẳng biết trời có thương không khi ban cho Uy Nguyên một vóc dáng thật cân đối dù ăn khuya ăn nhiều cũng chẳng thấy mập mà nhịn đói mấy hôm cũng chẳng xuống ký nào, thêm vào đó là một gương mặt chẳng già cũng chẳng trẻ, chẳng đẹp cũng chẳng xấu, nhưng đôi mắt thì... khiến người đối diện quên cũng khó mà nhớ thì... nao lòng... và Uy Nguyên...khô vì đôi mắt của mình.

Tắt máy cho khỏi ồn. Uy Nguyên lấy khoá riêng mở cổng. Đèn ở trong các phòng đã tắt hết chỉ còn mỗi phòng gần cuối.

Đẩy nhẹ cửa, Uy Nguyên lách người bước vào. Thấy Ngọc Huyền vẫn còn thức, Uy Nguyên hỏi :

- Huyền chưa ngủ hả ?

- Em chờ chị về đó.

Ngọc Huyền bật dậy, cô dựng xe cho Uy Nguyên :

- Chị ăn gì chưa ?

Uy Nguyên khẽ gật đầu, cô không muốn bạn lo lắng :

- Nguyên ăn rồi. Hôm nay em về sớm không ?

Ngọc Huyền đến ngồi cạnh Nguyên, cô bóp bóp vai cho Nguyên :

- Làm được không chị ? Em nghe ông Chang nói là quán yên tĩnh lắm nên em mới xin cho chị.

Uy Nguyên cười nhẹ, mắt cô long lanh và phát ra những tia sáng biết ơn đầy xúc động.

- Em làm như đó giờ Nguyên ở trong nhà chẳng biết gì hết vậy.

Cốc đầu Huyền, Uy Nguyên vờ la :

- Đi ngủ đi cô nương. Mai lại dậy trễ bây giờ đó ! Lúc đó đừng có đổ thừa nghe.

- Hừ, còn khuya mới thèm đổ thừa.

Ngọc Huyền trở về giường mình trước khi nói :

- Chị cũng đừng thức khuya quá ! Hơn mười hai giờ rồi đó.

Uy Nguyên lặng lẽ thay đồ. Trong phòng này Ngọc Huyền là người thương cô nhất. Một phòng mười bốn người, không khí chung quanh như sa mạc..., vậy là may mắn nhất trong khu ký túc xá này đó vì ít...người nhất...các khu khác...như trại tập trung...lên đến hai mươi lăm giường tầng...khoảng bốn mươi người là thường.

Đang soạn sách vở Nguyên nghe giọng Huyền ngái ngủ :

- Hồi chiều thằng Huy điện cho em bảo nó nó mượn quyển nội khoa nhưng em không có, chị đưa nó mượn nha !

- Ừ !

Uy Nguyên nhớ gương mặt hồi chiều nhìn cô đây...sửng sốt. Uy Nguyên thắc mắc tại sao em của Huyền lại ở đó.

Lắc đầu xua đi những ý nghĩ vẩn vơ để bắt đầu vào đồng sách trước mặt.

Đầu tiên là cô giờ quyển sổ nhỏ ghi những giòng tin hay địa chỉ của những ai đến tìm mà Uy Nguyên bỏ vào hộp lúc sáng, phòng họ có một cái hộp, trong đó bỏ những quyển sổ hay mảnh giấy để ai tìm mà không có, người có mặt trong phòng lúc đó sẽ ghi lại hay yêu cầu người đến tìm ghi nội dung cần thiết.

“Hải đến nhưng Nguyên không có ở nhà. Hải nhờ Nguyên chủ nhật này đến chỗ Hải có chút việc. Nguyên cố gắng sắp xếp giúp Hải nha, việc này không thể không có Nguyên.

Khoảng bảy giờ sáng, Nguyên cứ ở nhà. Hải đến đón. Đừng giận, Hải sẽ giải thích sau. Vô cùng...biết ơn !”

- Quái quỷ !

Uy Nguyên buột miệng thét lên thành tiếng. Hồng Hải dạo này hay đến tìm cô lắm, từ sau hôm họp lớp từ mười tết đến giờ. Chẳng như dạo trước, có ai tìm.

Lật sang một trang, Uy Nguyên thấy một nét chữ lạ :

- “Thứ bảy này Nguyên rảnh không ? Anh có việc muốn nói với Nguyên. Gọi điện cho anh biết ý kiến và thời gian của Nguyên”

Hoàng Lăng

Là anh họ của Bích Lê, có một lần lên tìm Lê mà không có Lê ở nhà, Uy Nguyên đã ra trả lời và từ đó đến nay, đã hơn ba tháng liền Hoàng Lăng hay lên chơi và kêu Lê rủ Uy Nguyên cùng đi. Nề Lăng từ Thị An lên Uy Nguyên đã đi một lần và thế là anh chàng lấy cớ lên hoài nhưng anh chẳng còn gặp may thêm lần nào nữa bởi Uy Nguyên đêm nào cũng hơn mười giờ mới về, bởi có nhận lớp dạy kèm và học ngoại ngữ ở trung tâm.

- Chẳng biết làm sao đây ?

Uy Nguyên thờ dài, Thúy Hạnh bảo rằng năm nay thần tình yêu bán tú cầu vào Uy Nguyên nên cô sẽ bị tình cảm khuấy động cuộc sống im lìm bấy lâu. Hạ Ngọc Huyền bảo “giờ là đến thời của gái hai bảy”

Chẳng biết đúng không chứ Uy Nguyên gặp không ít người theo đuổi từ hôm tết tới giờ, cũng ba bốn người chứ chẳng chơi.

Thúy Hạnh, bạn học từ cấp hai với Uy Nguyên nói rằng “Mày đừng lo lắng, hết con bĩ cực, tới hồi thái lai” chẳng lẽ mày khổ hoài vậy sao. Vật chất khổ thì phải bù đắp tinh cảm chứ !

Vui đâu không thấy, Uy Nguyên chỉ thấy lòng mình không có chút nào xao động nếu không muốn nói là trơ hơn... và Uy Nguyên cảm thấy buồn khổ hơn khi biết mình bị trầm cảm quá nặng.

Bác sĩ đã bảo Uy Nguyên như thế khi kiểm tra bài test trắc nghiệm của cô : “Khao khát được yêu nhưng khi gặp tình yêu lại co mình lại, co cuộn không thể ai kéo ra, muốn có người kéo ra đó đến kéo thì không cho”.

Đặt quyền nội khoa riêng ra, Uy Nguyên chợt nghĩ em của Ngọc Huyền đâu có giống người học y, lại là y học cổ truyền nữa, anh chàng ta mà mở lớp dạy ăn chơi coi bộ nổi tiếng mau lắm !

Ngã lưng xuống giường Uy Nguyên thở dài chán nản khi nghĩ đến sáng mai, một chu kỳ lập lại từ điểm bắt đầu...nhắm mắt...miệng điếm...tai nghe tiếng thạch sùng...chắc lưỡi...

- Nguyên ơi ! Đi karaoke đi !

- Đi chơi Nguyên ơi !

Uy Nguyên mỉm cười, cô không lên tiếng trả lời thì các bạn cũng biết câu trả lời đó là “lắc đầu” !

Rất ít khi Uy Nguyên đi chơi cùng nhóm hay cùng phòng bởi cô ở cùng với em trai nên việc đi chơi rất hạn chế. Nguyên phải nấu cơm cho em và cô thường chờ nó về cùng ăn.

Vừa đeo cặp lên vai Uy Nguyên thấy Thúy Viên chạy vào :

- Chị Nguyên, thầy Vĩnh gọi chị xuống liền.

Uy Nguyên ngạc nhiên :

- Có chuyện gì vậy Viên ?

- Em không biết chỉ vừa xuống thì thầy hỏi chị đâu rồi biểu lên kêu chị ngay.

- Được rồi, Nguyên xuống liền. Cảm ơn nha !

Uy Nguyên bước song song với Thúy Viên, cô cười vui vẻ :

- Viên không đi hát với lớp sao ?

- Có ạ ! Thầy bảo gọi chị nên em chạy lên rồi đi sau.

Nắm tay Uy Nguyên, Thúy Viên hỏi thật thân mật :

- Sao chẳng bao giờ chị đi chơi với lớp vậy ? Lần nào đi đâu lớp trưởng cũng bảo chị không tham gia tại vì ghét anh ấy.

Uy Nguyên chùng lại, cô nhìn bạn sững sờ :

- Trời ! Hiệu nói gì quái thế. Nguyên mắc công việc chứ có đụng chạm gì đến hấn.

Bước tiếp, cô hàm hồ :

- Tên này chưa thấy nhà cháy hay sao mà.

Thúy Viên bụm miệng cười thâm. Cô bịa chuyện như thật, Uy Nguyên mà giận lên thế nào cũng... cháy một căn nhà của một tên nào đó...

Cả khoa ai mà không biết lớp trưởng Y3 yêu thầm thủ quân môn Sản, Uy Nguyên được cả lớp gọi là trùm Sản bởi vì cái gì liên quan đến chữ “sản” Uy Nguyên đều có thể giải thích một cách rõ ràng và thuyết phục...đến nỗi cô Hồng Vân, bác sĩ chuyên khoa sản của bộ môn bệnh học cũng thán phục.

Đến phòng thầy Vĩnh, Thúy Viên chào Nguyên :

- Chị vô gặp thầy, em đi trước nghe :

Nhìn theo bóng bạn một phút, Nguyên gõ cửa :

- Mời vào !

Thầy Vĩnh vừa kéo cửa, thấy cô đã kêu lên :

- Sao Nguyên xuống chậm vậy trễ rồi !

Uy Nguyên ngo ngác :

- Gì hả thầy ?

- Thôi lỡ rồi. Trễ chút cũng không sao.

Thầy Vĩnh không đợi Uy Nguyên hỏi tiếp với tay đóng cửa rồi sải bước ra bãi để xe.

Uy Nguyên chạy theo :

- Đi đâu vậy thầy ?

Thầy Vĩnh ngồi lên xe :

- Nào ngồi lên đi. Có lẽ tôi với em là người đến trễ nhất đó.

Uy Nguyên vẫn chưa hiểu chuyện gì, cô hét lên nho nhỏ khi bước đến bên cạnh thầy Vĩnh.

- Thầy có bị gì không để em vào xin thuốc. Đi đi...mà em chẳng biết đi đâu.

Cô trợn mắt :

- Thầy có tin là thầy đi thay ruột xe bây giờ không ?

Khắc Vĩnh bật cười. Có lẽ ba của Uy Nguyên trước khi đặt tên cô đã nằm mơ thấy con mình sau này làm... bộ trưởng bộ...khủng bố nên mới đặt tên cô “Uy Nguyên”, cô chưa bao giờ nói những câu điệu dàng hay sao ấy...Ngày cả bây giờ...trước mặt cô là thầy dạy mình...cô cũng...khủng bố...

- Lớp em tổ chức sinh nhật cho lớp trưởng mà em chẳng biết à ?

- Sao ạ ?

- Lên xe đi, có lẽ mọi người đang đợi đó !

Uy Nguyên lơ ngơ thực hiện y lệnh của thầy Vĩnh trong trạng thái...mất khả năng xử lý thông tin.

Thì ra...hồi sáng Nguyễn Huệ hỏi cô hôm nay có rãnh không ? Và Uy Nguyên đã phán một câu tím ngắt “ Chẳng lẽ rãnh để đi chơi với ông hay sao ? Tôi bận ngủ rồi !”

Mà cũng chẳng trách được Uy Nguyên, học với nhau đã sắp tốt nghiệp làm y sĩ rồi mà hẳn chẳng biết tính cô sao. Đói bảo đói, no bảo no. Chứ đói bảo no thì rảnh mà chịu, Uy Nguyên biết được sẽ xử nặng bằng...cà phê không đường nữa đó.

Khắc Vĩnh lên tiếng :

- Em sao im vậy ?

Tôi nghĩ em không nên tách mình ra khỏi phong trào của lớp. Còn mấy tháng nữa tốt nghiệp...em không nên nghĩ đến lúc mình sẽ hối hận vì không biết được không khí thân thương của những buổi đi chơi tập thể à ?

Khắc Vĩnh im lặng không nói nữa, anh biết mình đã đánh vào trụ sở chính của tổ chức...khủng bố rồi Uy Nguyên không phải là người khó hòa đồng trái lại cô là người rất vui tính và dễ hòa mình nhất nhưng do cô gặp nhiều điều không may nên co mình lại thôi.

Vừa tốt nghiệp bác sĩ loại ưu. Khắc Vĩnh được tuyển thẳng vào học cao học chuyên khoa đông y, bảo vệ xong luận án, Khắc Vĩnh được mời về giảng dạy tại khoa y học cổ truyền.

Ở đây công việc của anh là hướng dẫn cho các bác sĩ chuyên tu và sinh viên y chính quy sắp tốt nghiệp. Lâu lâu anh được các giáo viên khác nhờ giảng cho lớp hệ y sĩ đã quen đã quen được lớp của Uy Nguyên...rồi Khắc Vĩnh trở thành tổng đài “1880” và 1088 cho lớp của cô.

Khắc Vĩnh chở Uy Nguyên đến phòng karaoke quen thuộc của lớp, Uy Nguyên vừa bước xuống thì xe của Thiệu Huy cũng dừng lại.

Thiệu Huy gật đầu chào Khắc Vĩnh , Nguyễn khê chào khi thấy Thiệu Huy chào cô.

Nhìn Thiệu Huy dắt bạn gái bước vào, Khắc Vĩnh lên tiếng :

- Em biết thằng nhóc đó ?

Uy Nguyên gật đầu nhưng cô không giải thích tại sao, Khắc Vĩnh nói tiếp :

- Thiệu Huy học tập ở chỗ tôi khoảng bốn tuần nhưng tôi nhớ rõ lắm. Đến không sớm cũng không muộn. Về sau cùng còn không sẽ về ngay khi vừa điểm danh xong.

Nhìn Uy Nguyên, Khắc Vĩnh hỏi :

- Em biết vì sao tôi nhớ rõ về cậu ấy không ? – Anh trả lời luôn - Cậu ta có một tính cách giống em vô cùng và một hành động trái ngược hoàn toàn : cậu ấy nhớ tất cả những gì tôi nói nhưng không hề nói một câu nào trừ khi tôi hỏi.

Uy Nguyên không đáp ứng câu nói của Khắc Vĩnh mà chỉ cười mỉm, dường như chuyện thầy vừa nói chẳng ảnh hưởng gì đến cô.

- Em tưởng thầy không tới ! Mời thầy vào !

Quay sang Uy Nguyên. Hiệu nhẹ nhàng :

- Nguyên vào đi !

Uy Nguyên nhìn Hiệu, cô mỉm cười dịu dàng :

- Uy Nguyên không biết hôm nay là sinh nhật Hiệu nên không kịp mua quà. Uy Nguyên chúc anh sức khỏe và thành đạt.

- Cảm ơn Nguyên.

Cô vừa bước vào cùng Hiệu, cả phòng ồ lên :

- Chị Nguyên !

- Bất phật chị Nguyên hát ba bài !

- Phật chị Nguyên uống ba ly rượu...!

Đặt giỏ sang một bên. Uy Nguyên cúi chào các bạn vì đến muộn. Nguyên xin nhận mọi hình phạt.

Trước khi chịu phạt, Nguyên xin phép được nói vài lời với chủ nhân buổi tiệc hôm nay.

Quay sang Nguyễn Hiệu, Uy Nguyên cúi chào thầy Khắc Vĩnh :

- Thưa thầy, chào các bạn ! Hôm nay là sinh nhật của lớp trưởng em. Nguyên xin chúc lớp trưởng nói riêng và các bạn sinh nhật trong này nói chung cùng tất cả lớp Y3, lời chúc sức khỏe hạnh phúc và thành đạt. Giờ thì Nguyên...

Dương cầm ly rượu vang nhỏ chạy đến trước mặt Hiệu :

- Giờ thì...không phạt thầy mà thưởng...lớp trưởng thi hành ngay.

Hiệu cầm ly trao cho Uy Nguyên, giọng anh nhỏ và có vẻ buồn :

- Hiệu chúc Nguyên hạnh phúc !

Phớt lờ ánh mắt Hiệu, Uy Nguyên cầm ly lên :

- Nguyên xin phép thầy được uống trước.

Khắc Vĩnh xua tay bảo cô không nên giữ lễ quá, anh thấy được sự buồn bã trong mắt cô.

Uống xong, Uy Nguyên cười thật tươi, cô nói :

- Giờ thì Nguyên sẽ hát một bài tạ lỗi. Dở đừng chê nha !

Uy Nguyên không giở sổ tìm, cô cầm remote bấm ngay số, màn hình hiện lên bài “cỏ xanh”.

Không ngại ngần, Uy Nguyên cầm micro đứng hát...như rằng xung quanh chẳng có ai...điệu bộ như ca sĩ.

...Cỏ xanh êm ái, mọc lên trên lối bước chân em về.

Giọng cô thật ấm làm mọi người ngỡ ngàng. Nào ai cũng tưởng Uy Nguyên ...hét to là giỏi, chứ có ai dè... cô hát hay đến vậy.

Trong lúc ngừng một chút, Uy Nguyên đã nhanh tay bấm bài “Sha...la...la...la” Và khi cô vừa kết thúc, không khí trầm lắng buồn bã mau chóng bị xua tan.

Buổi tiệc được nửa chừng. Uy Nguyên nói với thầy và Hiệu cô về trước vì phải chuẩn bị đi làm. Uy Nguyên không cho ai chở về.

Lững thững bước xuống hết cầu thang, Uy Nguyên suýt đụng phải một người chạy lên thật nhanh.

Né người, Uy Nguyên nhường cho Thiệu Huy đi lên, anh gạt đầu cảm ơn rồi bước tiếp.

Sực nhớ, Uy Nguyên quay nhìn theo, cô gọi :

- Này !

Thiệu Huy dừng lại :

- Có gì vậy... ạ !

Uy Nguyên mở túi lấy ra một quyển sách :

- Ngọc Huyền bảo đưa cho Huy nhưng lúc ở trường tôi không gặp.

Thiệu Huy bước xuống chỗ Nguyên đứng, anh cầm quyển sách rồi quay đi nhanh.

- Cảm ơn !

Uy Nguyên cũng bước xuống hết cầu thang. Không phải ghét nhưng mỗi lần gặp Thiệu Huy, Uy Nguyên thấy khó chịu dù cô biết rằng cô có khó chịu thì có làm gì được huy.

Ngọc Huyền nói ở nhà Thiệu Huy rất được cưng vì đông gái mà chỉ có hai trai nên Huy muốn gì cũng được, Huy không thích ngành Y nhưng vì nhà có tiệm thuốc bắc từ đời ông nội mà chẳng có ai theo, anh Hai của Ngọc Huyền thì buôn bán cà phê và hàng tạp hóa. Vì thế Thiệu Huy ra mọi điều kiện đều được đáp ứng.

Thế nhưng, Uy Nguyên thấy trên bản thông báo mỗi lần dán điểm tên Thiệu Huy chẳng bao giờ có trong số...thì lại.

Kêu một chiếc xe ôm, Uy Nguyên về ký túc xá để chuẩn bị đi làm. Mới có vài ngày nên cô không thể nghỉ...

Vừa về đến nơi, Uy Nguyên thấy ông Chang đang đứng ở quầy thu ngân, dáng điệu bồn chồn :

Thấy Uy Nguyên, ông Chang bước đến chắn trước mặt cô, Uy Nguyên chào, cô phân bua :

- Chào ông ! Tôi xin lỗi...hôm nay tôi...

Cô chưa nói hết câu, ông Chang đã xua tay nói một tràng tiếng bản ngữ :

Uy Nguyên không kịp thắc mắc tại sao ông ta nói tiếng Việt rất rành mà sử dụng tiếng Hàn làm gì thì ông Chang đã dứt lời. Thấy cô ngần ngại, ông hỏi bằng tiếng việt :

- Cô thấy thế nào ? Giúp tôi được không ?

Nhìn về phía quầy thu ngân, Uy Nguyên thấy vài người đang nhìn cô chăm chăm với ánh mắt mỉa mai. Nén thở dài, cô gật nhẹ :

- Dạ được ạ !

Ông Chang mừng ra mặt, Cầm lấy tay Uy Nguyên chạy ra xe.

Uy Nguyên vừa bước lên xe thì thấy một đôi mắt nhìn cô đầy...khinh miệt, Uy Nguyên nép người cho ông Chang ngồi vào, cô mặc kệ ai hiểu sao cũng được...

- Uy Nguyên, em hướng dẫn cho Y2 cách làm, việc và thời gian ở đây.

Khắc Vĩnh nói lớn về phía Uy Nguyên đang bốc thuốc khiến mọi ánh mắt đều đổ dồn về cô.

Nói nhỏ cho mấy người đang bốc thuốc, Uy Nguyên bước ra ngoài, cô chạm ngay ánh mắt Thiệu Huy nhướng lên rồi quay đi.

Một cô bé bước đến :

- Chị ! Nhóm em xuống đây thực tập bốn tuần. Thầy Vĩnh bảo hỏi chị cách làm.

Uy Nguyên cười hiền :

- Uy Nguyên cũng thực tập như bạn thôi, không dám chỉ đâu !

Ngừng một chút, cô tiếp :

- Thực tập ở đây phải đi sớm, 7h có mặt và 10h là nghỉ, sáng thì phơi thuốc nếu có thuốc mốc, và bốc thuốc theo đơn mấy người Y3 cho. Ai châm cứu rành thì có thể châm. Chỉ có vậy thôi !

Nhìn quanh, Uy Nguyên hỏi :

- Nhóm này có mấy người ?

Cô bé nhóm trưởng lên tiếng :

- Dạ tám chị ạ !

Cô bé ngập ngừng :

- Chị là...

Uy Nguyên lắc đầu, cô hiểu cô bé muốn nói gì :

- Không, Nguyên không phải là tổ trưởng. Chị Thùy đó là tổ trưởng.

Uy Nguyên chỉ người ngồi ghi sổ và cô bé cũng giới thiệu :

- Em là Mỹ Toàn, các bạn nhóm em biết chị Nguyên hết, chắc chị không biết tụi em.

Mỹ Toàn lần lượt giới thiệu mọi người và đến lượt Thiệu Huy, cô bé nói :

- Đây là người hát hay nhất lớp em đó chi Nguyễn.

Thiệu Huy nhếch môi cười chào cô một cách khinh mạn. Uy Nguyên phớt lờ đi, cô gật đầu đáp lễ, rồi bảo giọng...kể cả :

- Giờ..."mấy đứa" vào phụ làm đi, chia mấy người đi bốc thuốc, mấy người đi châm cứu, người nào khỏe, phụ tôi đi phơi thuốc.

Uy Nguyên quay đi làm như không nghe cô bé Mỹ Tâm đang năn nỉ Thiệu Huy, giọng cô rất nhỏ sợ cô nghe thấy :

- Anh Thiệu Huy phơi thuốc đi, nhóm mình có ba nam mà Thường thì bị tật, Duy thì lùn, anh Huy..phơi thuốc ha !

Uy Nguyên không nghe Thiệu Huy trả lời nhưng cô biết chắc Thiệu Huy không thể khoanh tay đứng nhìn mấy cô nhỏ gầy nhom đứng nắng được.

Cô hả hê trong bụng...hắn là tên nhóc búng ra sữa học sau cô cả mấy lớp thế hắn dám nhìn cô khinh thường như thế. "Gặp ai...chứ gặp Uy Nguyên này thì tàn đời đó em trai ạ !"

Uy Nguyên lẳng lẳng khiêng từng bao thuốc ra phơi không màng Thiệu Huy đang đứng cạnh.

Khiêng đỡ một bên cho Uy Nguyên, Thiệu Huy hỏi :

- Chị thực tập ở đây lâu chưa ?

Uy Nguyên trả lời cộc lốc :

- Một tuần rồi.

- Vậy còn mấy tuần nữa vậy ?

- Sáu tuần !

Thiệu Huy lui cui khiêng những bao thuốc Uy Nguyên dòi trong kho đặt giữa sân, mồ hôi anh đầm lưng và lấm tẩm trên trán :

Nhìn những bao thuốc thật to, Thiệu Huy cảm thấy choáng váng. Đó giờ anh có làm gì nặng đâu.

Chia chiếc nón kết trước mặt Thiệu Huy, Uy Nguyên nói, cô chẳng nhìn anh :

- Đội đi cho đỡ nắng. Cục vào thứ hai thôi chứ mấy ngày sau không có phơi thuốc.

Thấy Huy còn tần ngần, Uy Nguyên ấn cái nón vào tay anh rồi bắt tay vào đổ thuốc ra phơi, cô làm rất thành thực...Huy đội nón vào và cùng Uy Nguyên trải bao, đổ thuốc...loáng cái đã xong, Uy Nguyên bảo Huy.

- Đi vô nghỉ đi, lúc nào chuẩn bị về mới lấy vô.

Thiệu Huy bước theo Uy Nguyên. Anh mệt bờ hơi tai mà Uy Nguyên vẫn bình thường, bước chân cô cứ sải đều mạnh mẽ :

Vừa thấy cả hai bước vào, Khắc Vĩnh hỏi :

- Phơi xong rồi hả Uy Nguyên ?

- Dạ !

Vỗ vai Thiệu Huy , Khắc Vĩnh cười :

- Vô uống nước đi, ở đây ai cũng là tổ tướng cả nên mình cứ làm gì mình muốn thậm chí ngồi không cũng chẳng sao nếu mình thích.

Anh hất mặt về phía Uy Nguyên, nói với Huy..đủ cho tám người nghe :

- Nhưng...phải coi chừng tài sản của mình bởi nhóm khủng bố...vô hình sẽ chiếu cố ngay nếu mình dám làm thế...thay ruột xe là nhẹ nhất kể đến là cháy quần áo...cháy nhà...và cháy tóc là hình phạt được thực thi ngay lập tức.

Mọi người bật cười trước lời đùa vui của Khắc Vĩnh. Họ biết anh đang nói về ai và...Uy Nguyên cũng đang liếc xéo anh dọa dẫm :

Thiệu Huy ngấm từng ngụm nước do Uy Nguyên đem lại. Anh thấy cô chu đáo rót cho từng người chứ chẳng phải riêng anh. Anh bất chợt nhìn sang Khắc Vĩnh, anh phát hiện tia mắt thầy giáo có vẻ là lạ. Thầy Vĩnh nhìn cô rất triu mến nhưng dường như Uy Nguyên không biết, cô vô tư nói cười với mọi người, đùa vui thân thiện với bệnh nhân...

Thiệu Huy bất giác mỉm cười. Chuyện thầy giáo thích học trò cũng chẳng lạ Ở đại học. Huy từ từ quan sát Uy Nguyên rồi Khắc Vĩnh, anh thấy họ cũng khá xứng, thầy Vĩnh năm nay mới hơn ba mươi còn Uy Nguyên...hình như có lần chị Uy Nguyên nói với anh là " chị Nguyên nhìn thế chứ sắp ba mươi rồi", chừng hai tám đó, lúc đó Huy chẳng tin nhưng ngẫm lại Huy thấy cũng hợp lý. Chị Huyền và Huy cùng tuổi nhưng đưa tháng giêng còn đưa tháng hai...nay đã hai bảy rồi mà nghe nói Uy Nguyên đã học dở dang một đại học rồi mới học y sĩ.

Quan sát thầy Vĩnh chằm, Huy quên mất việc canh giờ để đem thuốc vào, mãi đến khi Mỹ Toàn kêu lên, anh mới gật mình :

- Chị cất thuốc xong rồi hả ? Sao không kêu em làm với.

Uy Nguyên nhoẻn miệng cười :

- Không có mấy đứa Nguyên cũng làm một mình mà, không sao đâu, Nguyên làm được mà.

Quay sang Khắc Vĩnh, Uy Nguyên nói sáng lè :

- Thầy ! Xong rồi em về ha ?

- Chờ tí tôi chờ về.

Khắc Vĩnh hỏi Thùy :

- Hôm nay em có chở Nguyên không ?

Thùy gãi đầu :

- Thầy...chở Nguyên bữa nay đi, hôm nay mẹ em bảo phải về để giao hàng.

- Không sao !

Gọi nhóm Y2 tập trung lại, Khắc Vĩnh dặn dò khi người bệnh nhân cuối cùng ra về, anh nghiêm nghị :

- Xuống phòng khám các em tự học là chính. Tôi chỉ xuống đây được một hai ngày thôi cho nên các em phải tự giác nhắc nhở nhau. Em có xe chở em không có bởi đường xuống Đông Hưng Thuận khá xa lại hay kẹt xe. Tôi rất thông cảm nhưng không vì thế mà lợi dụng viện lý do để không đi.

- Các em có gì thắc mắc thì tham khảo hỏi ý kiến các anh chị Y3 còn không lên trường buổi chiều hỏi trực tiếp tôi.

Ngừng quan sát về mặt từng người. Vĩnh liếc nhìn đồng hồ rồi đứng dậy :

- Có ai có ý kiến gì không?...không có thì chúng ta về.

- Dạ !

Tất cả cùng hưởng ứng lời Khắc Vĩnh nhanh tay dọn dẹp dụng cụ rồi đóng cửa về.

- Chào thầy !

- Thưa thầy em về !

Tùng xe chờ nhau rời khỏi sân chỉ còn mỗi Khắc Vĩnh và Thiệu Huy chờ Uy Nguyên khóa cửa.

Vĩnh nói với Thiệu Huy :

- Bao giờ cô nhỏ cũng là người sau cùng.

Thiệu Huy hơi thắc mắc :

- Chị ấy đi xuống đây bằng xe gì mà thầy chở về.

Khắc Vĩnh trả lời thân nhiên :

- Sáng sớm, Uy Nguyên đi xe buýt, trưa thì thầy chở về hay chở ra trạm để đón xe buýt đi về nếu Thùy bận. Có tôi thì tôi chở về.

- Sao chị ấy không đi chung với anh gì trong tổ. Em thầy anh ấy đi một mình mà ?

- Uy Nguyên bảo là không thích phiền hà.

Thiệu Huy hơi nhíu mày..."thế còn quá phiền hà, người này chở về, người kia chở ra trạm xe buýt. Con gái rắc rối !"

Định về cùng nhưng nghe thế tự nhiên Thiệu Huy thấy không ưa...Uy Nguyên chút nào, anh cho rằng Uy Nguyên quá điệu đàng tỏ ra yếu đuối để người khác tự giúp đỡ chứ cô chẳng nhờ ai...thế là anh về trước.

- Em đi trước nha thầy !

- Ừ !

Uy Nguyên bước đến vừa lúc Huy bật công tắc máy, anh ném cho cái nhìn ác ý, Uy Nguyên nhăn mặt bước lên xe Khắc Vĩnh mà không hiểu sao thái độ của Thiệu Huy lại như thế...

Chương 3

- Anh !

- Huy à !

- Anh Huy.

Giọng Thiệu Huy nhừa nhựa :

- Gì vậy em ? Để anh ngủ chút nữa coi ! Sáng này làm ngoài nắng mệt quá chừng.

Giọng Cẩm Hà rít lên :

- Làm gì ngoài nắng mà anh mệt. Đi học mà đi đâu ngoài nắng rồi kêu mệt. Chờ con nào đi chơi giờ kêu mệt chứ gì ?

Thiệu Huy nằm yên không nhúc nhích. Cẩm Hà rất hay ghen lung tung, mới đầu Huy còn phân trần chiều chuộng riết rồi anh bỏ mặc, kệ cho cô ghen đã rồi tự làm hòa.

Thấy Huy không năn nỉ, Cẩm Hà cũng tức tối, cô nhào lên giường néo mạnh vào người Huy :

- Chờ con nào !

- Sáng giờ anh đi với con nào ?

- Anh đi đâu hả ?

Huy bật dậy, anh gạt mạnh Cẩm Hà chúi trên giường rồi bước xuống, giọng anh lạnh băng :

- Em điên rồi hả ? Khi không ghen vớ ghen vẩn, la hét đông đông như khùng vậy ?

Khoác chiếc khăn lông lên vai, Huy nói tỉnh bơ :

- Tôi có ngủ với con nào , cô cũng chẳng có quyền gì nói nữa là la lối om sòm. Đừng trêu gan tôi, tôi đuổi đó !

Cẩm Hà ngỡ ngàng nhìn Huy lạnh lùng bước vào phòng tắm. Cô vẫn còn giữ nguyên tư thế bị xô ngã chưa xê xích. Cẩm Hà cứ ngỡ Thiệu Huy si mê cô, quy lụy cô bởi trước giờ Thiệu Huy ít quen mọi người lắm, khi cô này mai cọ khác, giới ăn chơi ở mấy vũ trường khác nhau, Huy thay bồ nhanh hơn...thay áo. Vì thế cô cho rằng Huy đã bị cô đốn ngã.

Nào ngờ...chưa được một tháng, Huy đã tỏ ra lạnh lùng rồi.

Đẩy cửa nhà tắm bước ra, Thiệu Huy nhướng mắt nhìn kỹ Cẩm Hà vẫn còn ở trong phòng. Vừa lau đầu Huy vừa nói :

- Anh tưởng em về rồi chứ. Ở đây thì cho ngoan. Anh chán mấy cái trò néo ngắt ghen tuông lắm rồi.

Ngồi xuống cạnh cô. Huy ấn khăn vào tay Cẩm Hà rồi chúi đầu vào người cô, Cẩm Hà cầm khăn lau tóc cho anh, cô biết rằng với những con ngựa chứng thì đừng kéo cương quá mạnh khi nó đã lồng lên nếu chưa nắm được điểm yếu của nó, Cẩm Hà biết Huy không bao giờ thôi bạo với con gái, cô vờ buồn bã thút thít trong cổ họng.

Huy vòng tay quanh người cô, anh úp mặt vào ngực cô, giọng như mật :

- Anh chẳng thích ôm con gấu đâu, em ngoan hiền như thỏ thích hơn.

Thấy Cẩm Hà cứ cố hít hà, Huy ngọt ngào...giễu :

- Người đàn ông thích nhất và cũng ghét nhất lúc phụ nữ khóc...bởi...

Cẩm Hà hất mặt chờ đợi câu nói tiếp, Huy ngẩng nhìn cô :

- Thích vì lúc ấy họ dễ thương yếu ớt, người đàn ông thấy mình tỏ ra bản năng của phái mạnh và cũng ghét vô cùng vì những khi ấy báo hiệu khối u màng túi viêm cấp.

Cẩm Hà xô Huy té nhào, cô ngúng nhẩy :

- Em về !

- ...Ghé shop nào để anh biết anh đến chờ về !

Cẩm Hà bỏ ra ngoài để Thiệu Huy thay đồ. Cô biết rằng cô phải cẩn thận hơn nữa mới có thể cura đồ núi vàng này.

Khóa cửa lại, Thiệu Huy hỏi khi Cẩm Hà vừa bước lên xe :

- Giờ đi đâu hả em ?

Cẩm Hà nhỏ nhẹ, giọng đầy...phục tùng :

- Tùy anh ạ !

Huy nhếch môi cười, sao con gái cứ giống nhau như thế, ông éo lá lướt và cứ tưởng mình đầy sức quyến rũ.

Chờ Cẩm Hà đi ăn xong, Huy chở cô nàng đi vào một quán bar sang trọng :

- Sao lại vô đây hả anh ?

- Hôm nay anh thích nghe nhạc hay hát hò nhẹ nhàng, anh mệt không thích vô vũ trường.

Cẩm Hà xiu mặt, nghe nhạc là điều cô ghét cay ghét đắng. Mà cái vấn đề hát hò nhẹ nhàng của Huy là những bài nhạc hoa lời Việt, Cẩm Hà ghét vô cùng. Những bài hát nhạc trẻ hay nhạc rock nước ngoài, Cẩm Hà mê mẩn và cô thích Thiệu Huy cũng vì hôm đầu gặp nhau, anh đã hát và nhảy thật đẹp những bài hát ấy.

Theo sau Thiệu Huy , Cẩm Hà phát hiện đây là quán dành cho người Hàn là chủ yếu, bởi nhiều người đàn ông nhìn cô..là người Hàn.

Ngồi bên cạnh Thiệu Huy , Cẩm Hà hỏi nhỏ :

- Quán này anh vào lần nào chưa ?

Nhướng mắt nhìn cô, Huy hỏi lại :

- Sao ?

- Em thấy toàn chữ Hàn, người Hàn không ?

- Vậy không vào được sao ? Em kỳ lạ ! Quán nào cũng vậy thôi.

Cầm Hà nén tức tối, hôm nay cô bị sao chổi quét trúng hay sao mà bị chơi tức thế này, rồi cô sẽ trả lời lại cho mà xem.

Đang lim dim mắt, Thiệu Huy gật mình vì tiếp viên hỏi :

- Quý khách dùng gì ạ ?

Thiệu Huy nhìn người tiếp viên một giây rồi quay sang Cầm Hà :

- Em uống gì ?

Cầm Hà điệu dàng hỏi người tiếp viên :

- Ở đây có gì đặc biệt không chị ?

Uy Nguyên lịch sự :

- Món Hà và món Việt đều có cả. Chị thích dùng gì ạ ?

Cầm Hà khó chịu búng tay :

- Henneken !

- Còn anh ?

- Tôi cũng vậy.

Uy Nguyên quay đi, cô không ngờ gặp Thiệu Huy ở đây. Sáng nay cô hành hấn ngoài nắng cả buổi chẳng biết hẳn có đề bụng không. Nếu có chắc tối nay cộ..cực đây, cô bồ của Thiệu Huy kên kệu phải biết.

Điện thoại của Cầm Hà reo, cô nàng nhìn Huy ngần ngại, thấy anh lim dim mắt nhịp chân theo điệu nhạc, Cầm Hà mở máy nghe :

- Alô ! Hà nghe !

- ...

- Gấp không ? Giờ Hà đang...

- ...

- Vậy hả ? Được...được rồi...Hà thu xếp đến ngay. Thôi ha !...

Khều nhẹ vai Huy, Cầm Hà áp úng :

- Máy đưa bạn tỏ chức gặp mặt, anh chở em tới đó được không ?

Thấy Huy im lặng, Cẩm Hà hơi ngán. Dù quen chưa lâu nhưng cô biết tính anh không bao giờ tham gia vào những buổi gặp của cô với bạn bè. Trước đây cũng thế. Tự nhiên gặp thì hợp vô chứ hẹn trước thì không, nhưng cô vẫn cố hỏi :

- Anh đi không ?

- Em đi đi nếu chuyện quan trọng ? Anh có hẹn với nhà về sớm có chuyện, không đi được.

Cầm tay cô, Huy vuốt nhẹ :

- Thông cảm cho anh nghe cưng !

Chi trán anh, Cẩm Hà nũng nịu :

- Mai đền em đó !

Gật gật đầu, Huy nhìn theo bước cô đi. Anh nghe mỗi mệ. Huy biết Cẩm Hà chán vào những nơi im lặng thế này, nhưng cô đâu biết ở lâu thượng là một vũ trường cao cấp, Huy đã đến vài lần...nhưng có điều đây là lần đầu tiên anh biết Uy Nguyên làm ở đây.

- Mời quý khách !

Đặt khay bia lên bàn là một nữ tiếp viên khác, không phải Uy Nguyên, Huy hơi...sượng người :

- Xin lỗi...chị Nguyên đâu rồi ạ !

Cô tiếp viên nhã nhặn :

- Dạ, chị Nguyên đang thông dịch cho ông chủ, chút nữa chị ấy sẽ ra xin lỗi anh.

Thiệu Huy nhướng mắt, cô gái giải thích :

- Đó là qui định ở đây. Người nào phục vụ là phải phục vụ từ đầu đến cuối, trừ phi tiếp viên làm phật ý khách, khách yêu cầu đổi mới đổi người khác thôi.

- Cảm ơn !

Thiệu Huy không rót bia vào ly, anh uống từng ngụm trong loãn. Anh cảm thấy Uy Nguyên có gì đó là lạ. Mấy thằng học chung trong lớp ở ký túc xá nói "Chị Nguyên vui lắm, chị ấy thấy nhậu là cho thêm mồi và nhậu vui học mới giỏi" Huy nghe nói Uy Nguyên đã dám hỏi, chị đeo nhẫn ở ngón áp út nhưng đôi mắt không vui bao giờ.

Uống hết hai loãn, Huy thấy Uy Nguyên đang đi về phía mình, anh vờ qua đi :

Uy Nguyên đứng trước mặt Huy, cúi người thật sâu :

- Xin lỗi đã không phục vụ chu đáo !

Huy ngẩng nhìn cô :

- Không sao đâu !

Thấy Uy Nguyên vẫn đứng yên, Huy hỏi thật nghiêm :

- Chị có thể ngồi nói chuyện không ?

Nhìn Huy thật kỹ, Uy Nguyên khẽ gật đầu. Cô ngồi đối diện anh :

Bình thường thì tôi không ngồi với khách dù có yêu cầu. Tôi đã thỏa thuận trước mới làm việc, công việc ở đây chủ yếu tôi làm thông dịch.

Huy nhìn Uy Nguyên, ánh mắt có phần dịu dàng hơn trước :

- Chị uống gì không ?

Uy Nguyên lắc đầu nhưng Huy búng tay gọi tiếp viên gần đó :

- Cho tôi một ly sữa tươi.

Uy Nguyên nhìn Huy nhưng không phản đối, Huy giải thích :

- Chẳng lẽ để chị uống bia. Mà chị không uống thì lại giống...

Huy không nói hết sợ Uy Nguyên buồn, dù gì chị cũng là bạn của chị Huy, tuy bây giờ anh có quyền làm như thế, Huy không có ý coi thường hay khinh khi gì, anh chỉ nói sự hiển nhiên trước mắt.

Uy Nguyên gật đầu, cô cười nhẹ :

- Cảm ơn !

Chờ người đem nước ra rồi, Huy gọi chuyện :

- Sắp tốt nghiệp mà chị còn làm thêm thời gian đâu ôn thi ?

Uy Nguyên cười nhếch môi, dù không có ý kênh kiệu hay kêu ngạo, nhìn Uy Nguyên ai cũng bảo Uy Nguyên cao ngạo lắm :

- Cực cũng phải làm chứ biết làm sao ?

- Gia đình chi....

Uy Nguyên xua tay.

- Tại Sao Huy học ngành này ?...Huy thích không ? Đừng hỏi tại sao. Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh !

Uy Nguyên hớp một ngụm sữa rồi đứng dậy :

- Xin lỗi tôi không thể ngồi lâu, nếu muốn có bạn Huy hãy gọi những ai mặc đồ vàng, họ làm tự do. Tôi xin phép.

Uy Nguyên đi rồi. Huy bắt sau gáy suy nghĩ. Từ đó đến giờ Huy sống chán nản, gia thế nhà Huy làm Huy không động não suy nghĩ.

Tu một hơi hết nửa loan bia, Huy vừa định gọi tính tiền, thì mấy cô gái gái mặc áo màu vàng bước tới :

- Em ngồi được không ?

Huy nhìn một thoáng rồi nhích người cho cô gái ngồi xuống cạnh, anh hỏi :

- Em uống bia được không ?

Cô gái e lệ :

- Dạ chỉ một vài ly thôi ạ !

Đẩy ly bia của mình sang cho cô gái, Huy mở một loan rót đầy vào :

- Sao em lại đến bàn anh ?

Cô gái nhìn về phía bàn thu ngân rồi quay sang nhìn Huy :

- Ở quầy thu ngân bảo anh muốn có bạn nói chuyện và hát kê em ra tiếp.

Huy mỉm cười, giọng nhẹ nhàng :

- Em không sợ anh đuổi sao ? Anh đâu có kê ?

Cô gái sượng người, ánh mắt cô ta hơi đỏ làm Thiệu Huy quan sát kỹ hơn, cô gái trang điểm không khéo lắm, nhìn qua thì không thấy nhưng nhìn gần thì nhận ra ngay. Tuy mặc áo vàng nhưng áo khá kín.

Thiệu Huy cầm ly bia lên nhấp một ngụm :

- Em tên gì ?

- Dạ em tên Ngọc Nguyên.

- Em bao nhiêu tuổi ?

- Em hai mươi ạ !

- Em nghĩ học lâu chưa ?

Ngọc Nguyên cúi đầu :

- Dạ, em nghĩ hơn một năm rồi. Tháng bảy tới là được hai năm.

Nguyên ngẩng nhìn Huy, ánh mắt rụt rè :

- Anh...

Huy cười thoải mái :

- Tên anh hả ? Thiệu Huy ! Sao nghe được không ?

Ngọc Nguyên cười khi thấy nét mặt Thiệu Huy toát lên sự vui nhộn :

Thiệu Huy hỏi nghiêm nghị :

- Nói thật cho anh biết ai kê em lại bàn anh ?

Ngọc Nguyên ngập ngừng :

- Da....

Huy trấn an :

- Em cứ nói đi, không có gì đâu.

Dường như thấy Huy không có nét dữ dằn như những người đàn ông từng gặp, Ngọc Nguyên nói thật :

- Dạ ! Chị Uy Nguyên bảo em ạ ! Chị ấy nói anh hiền lắm không sàm sỡ như những người khác. Chị ấy còn nói có biết anh và bảo bạn gái anh và bảo bạn gái anh không có ở đây nên muốn có người hát chung thôi.

Giương mặt Huy kín bưng khiến Ngọc Nguyên không dám nói nữa, cô cúi đầu vâng vâng chéo áo :

Thiệt Huy ngã người ra ghế, mắt nhắm lại :

- Em vào bảo người phụ vụ bàn này chuẩn bị cho anh một phòng karaoke riêng nghe. Em lên hát với anh.

Ngọc Nguyên vừa dợm bước, Huy gọi lại :

- Nay em, Tối nay anh mua hết tíc ke cho em luôn.

Đưa xấp tiền cho Ngọc Nguyên, Huy lại ngã người ra nhắm kín mắt. Nguyên không yên nhìn Huy một lúc mới đi, cô không biết hôm nay mình hên hay xui nữa. Uy Nguyên chỉ cho cô người khác xộp nhưng chẳng biết anh ta có đúng như lời chị nói không ? Ngọc Nguyên tin rằng Uy Nguyên không nói sai. Trong những người phục vụ tầng này. Uy Nguyên là người điềm tĩnh và nghiêm túc nhất :

Đặt tiền lên bàn thu ngân. Ngọc Nguyên nói :

- Tiền tíc ke của em tối nay, chuẩn bị cho bàn số 6 một phòng karaoke hai người loại một.

Uy Nguyên đứng dậy trước khi bị kêu tên nhưng...tên cô vẫn bị xướng lên :

- Uy Nguyên phục bàn số 6, dọn phòng số 4.

Ngọc Nguyên bước theo Uy Nguyên, cô nắm tay Uy Nguyên vui vẻ :

- Anh Huy hiền lắm chị.

Uy Nguyên liếc yêu :

- Mới gặp đã kêu hiền. Coi chừng em đó.

Bước chậm lại, Uy Nguyên nghiêm giọng :

- Dù Nguyên có quen biết anh ta nhưng em phải cẩn thận. Nguyên biết anh ta là người có hiểu biết, và cũng có lòng tốt, nhưng dù gì con người ta cũng là con nhà giàu, công tử ăn chơi phóng túng, em nên biết lo cho thân mình làm tiếp viên không phải ai cũng hiểu và thông cảm cho mình đâu.

Ngọc Nguyên siết tay cô :

- Em cảm ơn chị.

Uy Nguyên bước rẽ sang hướng khác, cô bảo Ngọc Nguyên :

- Nguyên lên chuẩn bị đi, em dẫn anh ta lên nghe :

- Dạ !

Uy Nguyên bước đi lạnh lùng, cô thấy đau lòng làm sao khi làm chuyện vừa rồi. Biết Thiệu Huy bỏ bịch lung tung nhưng Ngọc Huyền bảo rằng Huy từng nói "là hại con gái là không bao giờ", Uy Nguyên chẳng tin lấy một phần trăm. Thế nhưng...chẳng hiểu sao lúc này Uy Nguyên lại can đảm giới thiệu Ngọc Nguyên ra tiếp Huy. Lỡ có gì...

Uy Nguyên bắt giắc thờ mạnh, lỡ có gì...chắc cả đời này cô sống không yên ổn. Từ lúc thấy Ngọc Nguyên đến xin làm rồi đồng ý ký thêm hợp đồng phục vụ "tự do" Uy Nguyên tự dẫn lòng phải giúp đỡ cô bé thật nhiều, bởi cô bắt gặp hình ảnh ngày xưa mình nơi Ngọc Nguyên :

Mở cửa phòng số bốn, Uy Nguyên xịt nước xịt phòng khắp nơi rồi mở quạt gió, máy lạnh xong xuôi, Uy Nguyên mở máy karaoke lên, vừa lúc Huy và Ngọc Nguyên bước vào.

Huy lùng khùng :

- Lấy cho tôi chai rượu mạnh nhất.

Kề sát mặt Ngọc Nguyên, Huy tình tứ :

- Bé uống gì hả ?

Ngọc Nguyên nhìn Uy Nguyên, giọng cô nhẹ nhàng lễ độ :

- Chị cho em ly cam vắt ạ !

Uy Nguyên bình thản nhìn Huy như không có gì là quen biết :

- Quý khách có cần gì thêm nữa không ạ ?

- Có gì sẽ gọi sau.

Uy Nguyên bước ra ngoài trước đôi mắt mở to của Ngọc Nguyên. Cô không hiểu sao Thiệu Huy lại có vẻ gay gắt với chị Uy Nguyên ?

Nhưng Ngọc Nguyên không kịp nghĩ nhiều bởi giọng hát của Thiệu Huy làm cô không thể nghĩ gì được nữa.

"Còn lại gì bên anh giờ thì ta đã xa nhau trong tầm tay"

Còn lại gì...

Hết bài này đến bài khác, Huy hát tưởng chừng như bên cạnh anh chẳng có ai, Ngọc Nguyên đoán là Huy đang có gì bất ổn nào đó nên ngồi im không lên tiếng. Cô cảm thấy Huy đang trăn trở lần chán nản chuyện gì đó.

Uy Nguyên bung thức uống vào, cô lặng lẽ để lên bàn tránh nhìn Thiệu Huy. Nhưng bài hát mà Thiệu Huy hát khiến đôi mắt Uy Nguyên có gì đó khác lạ....từng cử chỉ của cậu...hơi run run.

"Em mau về đây...mùa đông áo không che lạnh..."

Rót rượu xong, Uy Nguyên bước vội ra khỏi phòng khác với bình thường cô sẽ hỏi "Quý khách có cần gì nữa không ạ" Hay "Chúc quý khách vui vẻ".

Huy dừng hát, anh đưa tay vẫy định gọi với theo nhưng Ngọc Nguyên đã cản :

- Anh cần gì em lấy cho, để em làm thay chị ấy. Mỗi lần nghe bài hát này, chị ấy buồn lắm. Anh có thể bỏ qua cho chị ấy được không ?

Thiệu Huy quay sang nhìn Ngọc Nguyên, anh đưa micro cho cô :

- Em hát đi.

Xoay xoay ly rượu trong tay, Thiệu Huy chợt thấy đôi mắt hoen ướt trong ấy, anh uống cạn một hơi. Chợt điện thoại reo, Huy nhìn màn hình rồi tắt máy.

Huy rút trong bóp ra một tờ đô la đặt trên bàn :

- Em cứ hát bao giờ chán thì về. Được thì rủ ai hát cho vui. Anh về đây.

- Anh Huy..

Ngọc Nguyên chưa nói hết câu thì Huy đã mở cửa bước ra rồi. Cô thù người rồi như không tin chuyện vừa xảy ra. Ngọc Nguyên nhéo tai mình thật đau, cô nhắm mắt lại.

Cánh cửa bật mở :

- Sao anh ta về vậy em ?

Uy Nguyên bước vào phòng có phần gấp gáp :

Ngọc Nguyên lắc đầu, cô trả lời nhẹ nhàng :

- Chuyện lạ có thật đó chị ! Anh Huy hát một hơi mấy bản, uống hết ly rượu chị rót rồi bảo em cứ hát bao giờ chán thì về, thích rủ ai thì rủ.

Giờ tờ đô la trước mặt Uy Nguyên, cô nói :

- Tiền phòng anh Huy trả nè chị.

Uy Nguyên khép cửa lại, ngồi xuống chiếc ghế bành và cầm micro hát tiếp những câu cuối trên màn hình :

- Em hát xong rồi về !

Uy Nguyên uể oải đứng dậy nói với Ngọc Nguyên, cô biết rằng Thiệu Huy nghĩ cô như mọi các tiếp viên khác.

Bất chợt Uy Nguyên bật cười khan...có lẽ kiếp trước có lẽ cô làm quá nhiều điều ác nên giờ phải chịu thế này...

Chương 4

Mỉm cười lắc đầu trả lời những người chạy xe ôm, Uy Nguyên đều chân bước trên đoạn đường quen thuộc. Mấy tuần nay, hình như mọi người đã thôi nhìn Uy Nguyên bằng ánh mắt lạ lẫm, thay vào đó là những cái gật đầu thân thiện, những nụ cười nhẹ nhàng đầy triu mến. Người này nói người kia nên rất nhiều người biết Uy Nguyên là y sĩ thực tập.

Phòng khám cũng đông hơn những...chàng trai chờ người nhà đến khám. Những bà cụ già thì hỏi cô cho con, cho cháu họ. Ai cũng bảo nhìn qua cô không đẹp nhưng nét thành tâm nổi rõ khiến gương mặt có nét gì đó rất hay và rất dễ gần.

Bao giờ Uy Nguyên cũng là người đến sớm nhất. Công việc chủ yếu của cô ở đây không phải là châm cứu mà là "dụ đồ" Thầy Vĩnh từng bảo ai mà bị Uy Nguyên "dụ" thì không sao thoát khỏi. Cô hỏi han, dặn dò từng bệnh nhân, rất kỹ lưỡng bằng chất giọng "chua chua ngọt ngọt" thế mà ai cũng thích, mà chẳng biết y sinh thực tập châm thế nào chứ người này hỏi người kia rồi bảo "Tôi nhẹ được nữa rồi" Nhóm này mấy đứa giỏi ghê ! Và công đầu do "bộ trưởng khủng bố".

Đang đi, chợt Uy Nguyên thấy trước cửa quán cà phê Thư Thư, xe của thầy Vĩnh và của...Thiệu Huy :

Khựng lại...chưa biết làm sao thì Huy đã thấy cô, ánh mắt Huy lạnh băng như chẳng biết cô :

Hít mạnh lấy tinh thần, Uy Nguyên bước tiếp...y như rằng thầy Vĩnh vẫy ngay khi thấy cô vừa bước ngang qua :

- Nguyên ! Vô đây mộ chút.

Nén thở dài, Uy Nguyên bước vào, Thiệu Huy khẽ gật đầu chào cô, anh đứng dậy kéo ghế cho Nguyên :

- Cám ơn ! - Cô đáp lễ.

Uy Nguyên nhìn thầy Vĩnh :

- Sao sáng nay thầy xuống đây. Trên trường không có tiết ạ ?

Khắc Vĩnh phì cười :

- Chà ! Coi bộ xuống đây cũng báo cho "bộ trưởng" rồi mới được đi đó.

Uy Nguyên nghinh mặt :

- Chứ sao ! Nếu không bộ trưởng cho nổ tung tất cả ngay.

Thiệu Huy cũng phải cười trước giọng điệu của cô, anh khẽ hỏi :

- Chị uống gì ?

Nhìn Huy rồi nhìn Khắc Vĩnh, Nguyên nói thật ngây ngô :

- Uống... Ồi...ó...chả... iền...ông...a. ?

Khắc Vĩnh cốc đầu Uy Nguyên thật mạnh, cô nghiêng đầu né tránh, anh hừ giọng :

- Hừ ! Kêu đi !

Chỉ trán cô, anh nói trêu :

- Em có uống bẻ bụng cũng chẳng phải trả đâu, lộn xộn quá !

Uy Nguyên vờ rụt vai le lưỡi sợ hãi, cô nhìn Thiệu Huy :

- Cho tôi giống của Huy đi !

Thiệu Huy búng tay gọi bồi không để Uy Nguyên thấy sự ngạc nhiên của mình. Chẳng biết cô có biết cái món của Huy uống làm món gì không mà đòi y hết : cà phê đen không đường cho thêm chút rum và chanh.

Nhịp nhịp chân, Uy Nguyên lên tiếng :

- Thầy chưa trả lời câu hỏi của em đó !

Khắc Vĩnh vừa lắc đầu vừa cười nhưng anh vẫn trả lời giọng nghiêm túc :

Hôm nay tôi xuống để lấy số tài liệu bắt đầu nghiên cứu đề tài mới nhận.

Uy Nguyên hỏi tiếp, giọng vẫn lung lửng :

- Rồi sao lại ngồi đây ?

Khắc Vĩnh nhìn Thiệu Huy rồi cùng cười như ngầm bảo : sự bất nạt...tự nguyện chấp nhận.

- Tôi đi giữa đường gặp Thiệu Huy, thầy trò cùng ăn sáng uống cà phê.

Uy Nguyên kêu lên :

- Em chưa ăn sáng !

Khắc Vĩnh tròn mắt :

- Ở đây làm gì có mì xào chay cho em ăn.

Thiệu Huy ngẩng nhìn Uy Nguyên rồi nhìn Khắc Vĩnh, sự thân thiết của họ làm cho anh ngạc nhiên. Dường như giữa họ không phải là thầy trò, nhưng...riêng tư thì không phải.

Người phục vụ bung ra một ly sữa tươi cho Uy Nguyên , cô nhú mày nhìn Huy mộ thoáng rồi thản nhiên cầm ống hút uống mà không có chút thắc mắc.

Uống một ngụm, Uy Nguyên hỏi Thiệu Huy :

- Sao Huy đi sớm vậy.

Anh trả lời hờ hững :

- Tôi ở nhà bạn hồi đêm sáng dậy đi xuống luôn không ghé về nhà nên hơi sớm.

Uy Nguyên khẽ nhếch môi rồi trở lại bình thường ngay, cô quay sang nói với thầy Vĩnh :

- Thầy làm đề tài gì vậy ? Cho em tham gia với được không ?

Khắc Vĩnh nhìn Uy Nguyên nghiêm nghị :

- Tôi cũng muốn gọi em nhưng bây giờ không được, tôi nghĩ em nên tập trung cho việc tốt nghiệp và lấy một vé vào thẳng chính quy luôn.

Uy Nguyên gật đầu :

- Dạ em hiểu.

Thiệu Huy hỏi Vĩnh :

- Như vậy được hả thầy.

- Đang dự định như thế ! Tôi không biết khóa của Uy Nguyên hay của em nên tôi nhắc nhở vậy thôi, em cũng nên cố gắng đó Huy ạ.

- Dạ ! Em cảm ơn thầy.

Uy Nguyên chợt nói trông :

- Từ nay không uống sữa nữa, đắng quá.

Khắc Vĩnh phì cười :

- Vậy mà hết ly.

Anh định gọi trả tiền thi Huy ngăn :

- Thầy để em ạ !

Huy bước nhanh đến quầy trả tiền. Chẳng biết anh nói gì mà cô chủ quán chạy tất tả đến bên Nguyên :

- Sữa đắng hả chị ? Em xin lỗi, chắc tại máy đưa nó pha lộn. Để em đổi lại.

Uy Nguyên sững người mấy giây mới nói được :

- Không có đâu, sữa ngon lắm !

Liếc về phía Huy đang ngó lơ đi chỗ khác, cô cười :

- Em tôi muốn trêu chị đó mà !

Cô chủ quán thở phào :

- Làm em hết hồn ! Có gì chị cứ nói em sửa ngay.

- Không có gì đâu.

Uy Nguyên quàng túi lên vai, về mặt đầy hậm hực khiến Khắc Vĩnh cười lớn :

- Em có đổi thủ rồi Nguyên ơi.

Chờ cả hai đẩy xe ra, Nguyên nói :

- Thầy với Huy đi trước đi, em đi sau.

Vĩnh nhăn mặt, giọng hơi lớn :

- Em sao vậy Nguyên. Tôi đánh thật đó.

Biết thầy bực thật, Uy Nguyên lặng lẽ leo lên ngồi sau lưng thầy, cô không muốn Thiệu Huy cho cô là kẻ làm eo làm nũng.

Vừa đi Khắc Vĩnh vừa nói với Huy nhưng như là để Nguyên nghe :

- Mai một em đừng có yêu mấy cô nhỏ có tên như con trai nghe.

Anh chắt lưỡi :

- Lý trời gầm.

Thiệu Huy quay qua nhìn Uy Nguyên, cô ngồi khoanh tay trước ngực, mắt nhắm lại, anh trêu :

- Thầy ! Coi chừng.

Dứt lời Huy tăng ga lao đi. Đúng như anh dự đoán. Uy Nguyên kêu lên rồi ôm chầm lấy Khắc Vĩnh :

Ông thầy thì vừa cười vừa uốn éo vì bị néo, còn cô trò cứng thì phùng mang trợn mắt hăm he trừng trị kẻ chủ mưu :

Suốt buổi làm Uy Nguyên chẳng nói với Khắc Vĩnh hay ai lấy một câu khiến mọi người cũng im lặng sợ, về mặt cô hình sự vô cùng. Chỉ có Khắc Vĩnh và Huy nhìn nhau cười mà thôi.

Gần hết giờ, Khắc Vĩnh có điện thoại gọi nên anh về trước, anh dặn dò mọi thứ rồi mới đi. Ra đến cửa anh vỗ vai Thiệu Huy :

- Chuẩn bị làm luận án.

Huy cười, anh đáp lời :

- Dạ. Em sẽ chấp hành. Huy vọng vẫn còn nguyên vẹn để gặp thầy.

Mấy cô nhỏ trong tổ của Huy nhìn nhau dò hỏi. Mỹ Toàn kẻ tai Huy :

- Chuyện gì vậy anh Huy ? Thầy Vĩnh nói với anh chuyện gì mà tụi em không hiểu ?

Thiệu Huy vờ nghiêm giọng giả lời thầy :

- Có gì không hiểu các em cứ hỏi mấy chị Y3.

Mỹ Toàn gục gặt đầu ra điều hiểu biết, cô đến bên Uy Nguyên đành lấy hộp kim Nguyên đang cầm :

- Chị để em châm cho. Hôm nay chị có vẻ mệt lắm, chị Nguyên đi nghỉ đi, em làm được mà.

Thờ dài, Uy Nguyên đưa hộp kim cho Mỹ Toàn :

- Ủ, em chờ 15 phút rồi rút kim ra, Nguyên mới châm xong.

Vỗ nhẹ lên trán, cô nói giọng hơi mệt :

- Nãy giờ Nguyên chóng mặt ghê.

Mỹ Toàn lại hỏi :

- Hôm nay chị Thùy với anh Thuyết không đi hả chị ?

- Ừ, Thùy có công chuyện, còn Thuyết thì Nguyên không biết.

Mỹ Toàn nhìn Uy Nguyên bằng ánh mắt thán phục :

- Chị Nguyên giỏi ghê ! Lúc nào cũng giúp bạn bè hết. Em ước gì chị Nguyên là lớp trưởng lớp em.

- Để em cúp học thoải mái chứ gì ?

Uy Nguyên liếc yêu. Nguyên chẳng biết mình có tốt không nhưng cô muốn làm tất cả những gì mình có thể để giúp người khác với cầu mong người thân của mình cũng sẽ được giúp đỡ nếu có chuyện gì, và Nguyên cũng biết suy nghĩ vậy không hay nhưng Uy Nguyên chẳng biết làm cách nào khác để giúp người thân ngoài cách ấy : muốn người ta đối xử tốt với mình thì trước hết mình phải đối xử tốt với người ta như thế.

Một chú nhóc bung ly sữa đá vào đặt trước mặt Uy Nguyên :

- Chị Oi, uống nước.

Uy Nguyên lẩn Mỹ Toàn tròn mắt, Mỹ Toàn vờ hỏi như quát :

- Của chị đâu ?

Chú bé ngạc nhiên lại :

- Em không biết.

Rồi chú hoa tay diễn tả :

- Có một người điện thoại đến quán em bảo mẹ em mang dùm sang đây một ca đá chanh thật bự với một ly sữa đá vì mọi người đang bận. Và dặn ly sữa đá đưa cho người dễ thương nhất trong nhóm thực tập.

Chú bé làm ra vẻ người lớn :

- Em biết ngay là đem cho chị vì mẹ em và mọi người đến chữa bệnh ở đây đều nói chị là người hiền nhất và dễ thương nhất. Mẹ em còn nói tại anh Hai em cưới vợ rồi nếu không sẽ hỏi chị về làm dâu đó.

Giọng nói liến láu của chú bé làm mọi người bật cười khiến Uy Nguyên đỏ cả mặt, cô xoa đầu thằng bé rồi bảo :

- Chị cảm ơn nha ! Bao nhiêu tiền chị gửi.

Chú nhóc lắc đầu :

- Trả tiền rồi ạ !

Cô chưa kịp hỏi "ai vậy" chú nhóc đã chạy mất. Một bà cụ đang ngồi chờ đến lượt cười móm méo :

- Chắc là cậu nào đó để ý cô bác sĩ rồi.

Uy Nguyên vui vẻ :

- Không có đâu ngoại, con xấu vậy mà nào thèm. Ai mà ưng con là con chịu liền, con ế quá rồi ngoại ơi.

Uy Nguyên không đoán ra ai đã làm điều này nhưng cô cũng nghĩ như bà lão rồi. Nguyên lắc đầu xua đuổi ý định...mềm lòng, một lần yêu Nguyên chưa thể chữa được vết thương lòng sao có thể bị thương tiếp nữa.

Bấm ổ khóa cuối cùng. Nguyên nhìn ra sân, nắng thật gắt. Cô thở dài nghĩ đến quãng đường 2999 mét lúc sáng đã đi, sáng sớm không sao nhưng giờ thì...

- Tôi chờ chị về.

Uy Nguyên gật mình khi nghe tiếng Huy vang khi cô vừa ra đến cổng, có lẽ do loay hoay mở giỏ lấy nón đội nên cô không thấy Huy đang chờ ở đó.

Nhìn Thiệu Huy , Nguyên cười cười :

- Không sợ bị cháy tóc sao ? Quên lời thầy dặn rồi à !

Thiệu Huy tỉnh rụi :

- Cháy tóc thì nó sẽ mọc lại, chứ mà bị người ta bằm nguyên rữa thì ngay cả sống cũng chẳng nổi nói chi đến tóc.

- Hứ ! Tôi...

- Về đến nơi, tôi sẽ đưa hộp quẹt cho chị đốt, thích đốt thì cũng có.

Huy vừa để xe, vừa oằn vai vì bàn tay Uy Nguyên vừa đặt xuống.

- Chị để tay nhẹ thôi. Vai tôi bằng xương chứ đâu phải bằng gỗ dẻo.

Chạy một hồi Huy chẳng nghe Uy Nguyên nói gì, anh nghiêng đầu ra sau.

- Chị giận tôi à ?

Uy Nguyên lên tiếng, giọng nhỏ hần :

- Không, tôi không phải là người thích giận, có điều khi chạy xe tôi ít nói chuyện lắm.

- Tôi tưởng chị giận tôi !

- Huy chưa đủ bản lĩnh đâu.

Thiệu Huy hét lên bởi tiếng xe ồn ào :

- Thế nào thì chị mới giận ?

- Không biết, có lẽ nói không thật thì phải.

Huy nhắc lại :

- Nói không thật !

Anh thấy lạ, nhưng không lên tiếng thắc mắc vì đường xá bụi bặm ồn ào quá.

Đến đoạn đường tĩnh hơn, Huy hỏi :

- Nói dối không giống nói không thật à ?

Uy Nguyên cười nhỏ vừa đủ Huy nghe :

- Cũng bà con anh em gì đó.

Huy lần tới :

- Vậy sao chị ghét nói không thật mà không phải nói dối ?

Lần này giọng Uy Nguyên có gì đó mạnh mẽ :

- Điều này thì tôi không thể giải thích được. tôi chỉ nghĩ theo tôi : khi tôi hỏi điều gì đó thì phải nói cho chính xác đúng sự thật còn không thì đừng trả lời bằng không tôi chẳng tha thứ đâu. Còn những lúc khác thì tùy, sao cũng được, xạo láo nổ bao nhiêu cũng được bởi có ai thành thật hoàn toàn đâu. Tôi cũng nổ trời sập luôn nhưng khi trả lời ai tôi sẽ nói thật đúng mức cần thiết.

Huy im lặng. Một tính cách bình thường nhưng nói rõ suy nghĩ của mình thì chẳng phải bình thường mà nói cho người khác tin lại càng không phải chuyện bình thường. Huy thấy ác cảm mà trước đây Huy dành cho Nguyên đã giảm một cách nhanh chóng.

Về đến cổng ký túc xá, Nguyên khều vai Huy :

- Cho tôi xuống đi.

- Sao vậy ?

- Tôi đi mua đồ.

Huy hơi lớn giọng nhưng anh vẫn thắng xe lại :

- Sao lúc này chị không kêu tôi dừng lại cho chị mua.

Uy Nguyên xuống xe, cô khẽ cười khi thấy trán Huy nhăn tít :

- Ngồi xe cho Huy chở đã là chuyện lạ còn kêu Huy chờ tôi mua đồ có lẽ là chuyện khủng hoảng luôn. Cảm ơn đã chở về đây.

Uy Nguyên quay người đi, cô không kịp nghe Huy lầm bầm :

- Nếu là bồ tôi mà nói câu này thì tôi sẽ cho một trận liền.

Dứt lời, Huy quay ngất ra sau xem Uy Nguyên ...đi đến đâu. Gì chú anh cũng sợ nghe mùi tóc khét lăm.

- Mẹ bảo chị Nguyên tranh thủ về nhà một bữa.

- Có gì không ?

- Em không biết nữa, bữa hom mẹ hỏi em Nguyên rãnh không ? Nếu Nguyên rãnh thì kêu Nguyên về.

Nuốt miếng cơm cuối cùng, Uy Nguyên rời bàn, cô sợ nhất là phải nghe chuyện về nhà dù không đêm nào cô không nghĩ về nó.

Đôi khi cô biết Bảo Hoàng bịa chuyện để cô về nhà vì nó biết cô là người lo lắng cho gia đình nhiều hơn cả nó và anh nó cộng lại :

- Chiều nay mà học mấy giờ thi về ?

Bảo Hoàng nhìn đồng hồ rồi trả lời chị :

- Em học 7 giờ là xong nhưng lớp em có tổ chức đi đâu thì phải, em không biết nữa.

- Tối nay hâm lại đồ ăn rồi ăn cơm nha.

- Dạ ! Tối Nguyên về mấy giờ ?

Giọng Nguyên không khóc :

- Cũng chưa biết, tối nay ở chỗ tao làm có tiệc.

Nhìn theo bóng chị, Bảo Hoàng thương cảm. Ngày xưa chị vô tư vui nhộn lắm kể cả lúc chị bị mẹ ngăn cản vì tình yêu chỉ cũng vô tư, không như bây giờ, tuyệt đối không chớp mắt cười đùa khi về nhà, với bạn bè thì đôi khi thoải mái hơn một tí, với nam thì hình như Hoàng chưa thấy bao giờ từ hai năm ở chung ký túc xá.

Ngọc Huyền bước vào phòng, cô nhìn thấy Uy Nguyên nằm trên giường với tư thế...ngã tự do, cô bước lại đặt tay lên trán Uy Nguyên :

- Chị mệt hả ?

Nguyên mở bừng mắt...mắt thần :

- Nguyên không sao.

Cô ngồi dựa vào tường nhìn Ngọc Huyền :

- Sao trưa nay em về vậy ?

Huyền cười :

- Em quên đem tiền để ăn cơm.

Nguyên liếc mắt :

- Bộ cả phòng khám không có người cho mượn mười ngàn hay sao mà trưa nắng chạy về.

- Em không thích. Với lại...

Nguyên cười cười theo nét mặt cũng...cười cười của Huyền :

- Em lười chứ gì ?

- Nguyên cứ nói đúng không hà !

- Thôi đi ăn cơm đi để đói.

Đứng dậy, Ngọc Huyền hỏi ?

- Chị ăn chưa ?

- Rồi, Nguyên mới ăn xong thì em về đó.

Ngọc Huyền vừa ngồi xuống giường mình thì nghe tiếng Uy Nguyên vang lên :

- Nếu chiều nay em ở nhà thì Nguyên mượn xe nha. Giờ Nguyên ngủ. Chừng ăn xong mà em quyết định thì gọi Nguyên dậy nha. Nguyên có chút chuyện.

- Dạ !

Huyền ở chung với Uy Nguyên ba năm là cô chứng kiến Uy Nguyên khổ ba năm từ tình cảm đến tiền bạc.

Thanh Bình bước vào :

- Huyền ơi ! Có ai tìm !

Ngọc Huyền bước ra, cô thấy Thiệu Huy đang ngồi trên xe :

Huyền bước đến :

- Có gì không ?

Huy thấy thấy chìa khoá vừa hỏi :

- Chiều Huyền có đi làm không ?

- Chị vậy ?

- Rủ Huyền đi ăn.

Mở mắt thật to nhìn em trai, Huyền cứ tưởng mình nghe lầm :

- Nói gì nói lại coi ?

Huy tỉnh rụi :

- Anh Thái gọi cho em bảo kêu Huyền chiều ra đón đi chơi rồi đi ăn luôn.

Huyền thờ như trút gánh nặng :

- Vậy mà mình tưởng hôm nay vừa bầu ngọc hoàng mới.

Cô chột vể trán :

- Nhưng xe đâu đủ mà đi.

Huy nhướn mắt :

- Chứ xe Huyền ?

- Huy cho chị Nguyễn mượn rồi.

Huy thân nhiên :

- Em lấy xe thằng Phong, Huyền cứ cho mượn đi.

Ngọc Huyền gật gù :

- Vây cũng được. Chị Nguyễn ít khi mượn lắm, chừng nào về nhà hay gấp gì đó thôi.

Huy hỏi vô tình :

- Chứ thấy em chị ấy có xe mà.

Huyền nói...như nhân vật chính với giọng điệu đầy bực bội :

- Nguyễn không thích.

Huy nhếch môi :

- Chảnh chệ. Thích với chả không thích.

Anh đề máy, trước khi chạy đi, Huy dặn :

- Hai giờ đi đó !

Ngọc Huyền nhìn em trai, cô cầu mong cò cô nào cứng cựa đá cho Huy một cú lão đảo để nó biết tu tỉnh chứ không Huy chẳng thể nào là tình yêu thật sự. Cô biết như thế là không được vì dầu sao Huy cũng là em nhưng Huyền cũng chỉ mong rằng ai đó thức tỉnh được em cô cho nó tu tỉnh làm ăn chứ cũng chẳng mong nó bị đau khổ quá hay bị "xỏ mũi" quá.

Lay nhẹ vai Uy Nguyễn, Huyền gọi nhỏ.

- Chị Oi !

Uy Nguyễn ngồi bật dậy, cô vuốt lại cho thẳng tóc :

- Chiều em nghĩ hả ?

- Vâng ạ ! Chị cứ lấy xe em đi.

- Nguyễn về nhà chiều lên ngay.

Ngọc Huyền xua tay, cô hơi đỏ mặt :

- Chị cứ thoải mái, em không cần gấp. Chiều nay..anh Thái vô.

Uy Nguyễn cười cười :

- Vui rồi há !

Đặt chìa khóa vào tay Nguyên, Ngọc Huyền đứng dậy :

- Chìa khóa nè chị.

- Nguyên cảm ơn trước nghe.

- Em giận đó !

Ngọc Huyền liếc xéo cô trước khi rời giường. Huyền hiểu được tâm sự của Uy Nguyên, cô rất sợ phiền lụy người khác và sợ mất lòng mọi người, Uy Nguyên có thể thiệt thòi thua kém thật nhiều miễn là mọi người vui vẻ là được.

Vội lấy chiếc nón, Uy Nguyên đeo bao tay vào và rời khỏi giường. Cô đẩy xe đi hết dãy phòng nam mới nổ máy vì đang giờ ngủ trưa.

Vừa bật công tắc điện, Nguyên thấy Thiệu Huy từ hội trường bước ra.

- Chị đi đâu trưa nắng thế ?

Uy Nguyên nhìn Huy đăm đăm, cô lạnh lùng :

- Tôi đi đâu liên quan gì đến Huy !

Nói xong Nguyên cho xe chạy đi bỏ lại sau lưng chàng công tử đào hoa với khuôn mặt xụi lơ :

Huy lao xe đến chỗ Phong photo, vừa dựng xe bước xuống, Huy đã nghe tiếng Phong ồm ồm :

- Mà bị sao vậy Huy ?

Anh uể oải :

- Không sao ! Chiều nay tao mượn xe mà nha.

- Chị vậy ? Còn xe mà.

- Chị Huyền lấy xe tao đi đoán anh Thái rồi !

Phong cười dễ dãi :

- Ủ, mà cứ lấy đi đi. Sáng mai đưa cho tao cũng được.

Huy lắc đầu :

- Mà cũng chẳng cần đâu, mà chờ tao về nhà được rồi. Tối nay tao chẳng muốn đi đâu nên cũng chẳng giữ xe để làm gì.

Nhìn Phong, Huy hỏi nhanh :

- Giờ đi được chưa ?

Xem đồng hồ, Phong gật đầu :

- Cũng được !

Anh chợt nhớ ra :

- Chiều nay mày không đi học hả Huy ?

- Không, lớp tao nghỉ hai tiết đầu nên tao nghỉ luôn.

Huy chạy trở lại ký túc xá giao xe cho Huyền rồi lên xe cho Phong chở về nhà, anh cảm thấy thời gian gần đây trong người cứ nóng nảy bức bối mà lại thêm uể oải lẫn chán chường. Ý nghĩ trong đầu Huy cứ liên tục bị sửa đổi : đi quán bar, ra ngoại ô, nhậu, vào vũ trường, ở nhà học bài... Chuyện này chuyện kia cứ lẫn lộn lấy nhau là Huy nặng nề tâm trí.

Tiếng Phong vang lên chen ngang dòng suy nghĩ của Huy :

- Mày với Diễm Chi sao rồi ?

Huy trả lời lừng khừng :

- Vui thì đi, chán thì thôi.

Phong trầm giọng :

- Tao nghĩ mày nên dừng lại, đừng lao vào những cuộc chơi vô bổ ấy nữa.

Anh cười cười :

- Mày hay thật đấy. Mới Cẩm Hà giờ Diễm Chi. Mày mệt không Huy ?

- Người chứ có phải trâu bò đâu mà không biết mệt.

Thở ra. Huy cười khan :

- Mà đôi khi tao tưởng mình trâu bò thiệt đó. Nhưng mà...

Huy cười thật to rồi vỗ vai bạn :

Trâu bò có khi cũng mệt nói chi người phải không mày ? Ăn cỏ riết rồi hỏi cỏ có mùi vị gì sợ nó cũng không biết. Có thì cho hay chứ no béo gì đâu.

Phong cũng bật cười trước lý luận "cùi" của Huy :

- Mày sẽ bị quả báo đó !

- Tao cũng đang mong đây !

Thiệu Huy nói bằng giọng đùa cợt là một phần những gì đang diễn ra trong lòng anh.

Vẫy tay chào Phong, Thiệu Huy mở cửa nhà rồi đóng lại đi lên phòng mình :

Có lẽ đây là lần đầu tiên Huy quyết định ở nhà một mình và quyết tâm thực hiện cho bằng được ý định đó. Huy thật sự muốn được biết cảm giác đó ra sao. Anh tắt điện thoại, mở phát băng :

Thay đồ ra, Huy bắt tay vào việc dọn dẹp căn phòng mà lâu lâu...Huyền hay mấy chị khác xuống thăm dọn dẹp.

Vừa tháo bao gối, drap, Huy nghĩ đến một ngày anh cũng làm những công việc này với một người. Tự nhiên Huy nở nụ cười thật nhẹ, anh huýt sáo một điệu nhạc thật trẻ trung.

Cho quần áo vào máy giặt xong, Huy quay qua lau chùi nhà bếp. Tuy là ở một mình, nhưng ba mẹ Huy cũng xây hẳn cho anh một căn nhà một trệt một lầu nhỏ nhắn và rất dễ thương, có cả một khoảng đất nhỏ vừa đủ để trồng vài chục...loại hoa. Mọi thứ vật dụng trong nhà đều đầy đủ như chuẩn bị cho một cặp vợ chồng mới cưới ở riêng.

Huy năn nỉ Ngọc Huyền cũng chẳng chịu đến ở chung. Cuối cùng anh đành năn nỉ đề nghị hăm dọa "dứt tình" Phong mới dọn đến ở chung.

Phơi xong chiếc áo cuối cùng, Huy thích thú khi thấy hôm nay mình tu được một buổi chiều. Đảo mắt nhìn khắp lượt. Huy cảm thấy lòng hân hoan vô cùng. Nhìn thấy cây lau nhà dựng cạnh sàn nước, Huy bay đến xách xô nước, anh quyết định...lau hết nhà.

Xem xét mọi góc ngách, Huy nằm lãn ra sàn. Anh đã làm gần như hoàn tất công việc của người giúp việc trong một buổi chiều.

Lim dim mắt thả hồn theo tiếng hát, Huy mơ màng vẽ hình người sẽ nấu cơm cho anh ăn, ủi áo cho anh mặc và đặc biệt là sẽ...sinh cháu cho mẹ anh..."Có cái này...sẽ như vậy...thêm chuyện này nữa...tính tình phải thế này...giương mặt thì..."

Giương mặt Huy vừa vẽ xong thì anh ngồi bật dậy, mồ hôi lấm tấm trên trán...nhìn quanh như tên trộm sợ bị bắt quả tang. Huy gõ mạnh vào đầu để xoá tan giương mặt vừa được khắc họa cũng để xua đuổi ý niệm tà đạo vừa xuất hiện :

Chính Huy cũng không ngờ hình ảnh anh tưởng tượng về người vợ tương lai lại chính là... Chính là người anh luôn gọi chi....Uy Nguyên :

Huy chẳng hiểu sao anh lại dám mơ mộng hảo huyền như thế, dám nghĩ về...bạn chị mình...và Huy tự bào chữa...anh chỉ vẽ hình giống thôi nào phải nghĩ vậy...

Đứng dưới vòi nước mát, Huy thấy toàn thân khoan khoái...suy nghĩ vừa rồi trôi theo dòng nước...

- Alô ! Diễm Chi hả ?

- Ừ ! Em tới nhà anh nha ! Xe bạn anh mượn rồi !

- Nhanh lên anh chờ đó !

Huy huýt sáo và mặc bộ đồ mới vào. Anh nhắm mắt nhảy điệu nhạc với điệu bộ đang ôm Diễm Chi trong tay..mà không phải là khuôn mặt của Diễm Chi..Huy vừa chụng lại thì chuông cửa vừa reo.

Anh chạy xuống lầu, không quên khuôn mặt vừa khiêu vũ với anh trong tưởng tượng.

Chương 5

Hôm nay Uy Nguyên ngồi ở quầy thu tiền, chân cô bị đau. Từ hôm mượn xe Ngọc Huyền chạy về Biên Hòa đến nay mọi chuyển động của cô đều có kẻ đưa người đón.

Chiều ấy, khi từ nhà đi Nguyên chạy gần chợ Phú Nhuận thì chẳng biết sao một chiếc xe khác đụng vào Nguyên, dè xe bị gãy đâm sâu vào đùi cô khiến cô không cử động được.

Nghĩ làm được mấy hôm. Ông Chang chuyển Nguyên chính thức vào làm thu ngân trước nhiều ánh mắt ganh tỵ. Đến khuya, không Ngọc Huyền, Ngọc Nguyên hay ông Chang cho người đưa về.

Và nghiêm nhiên, Uy Nguyên được Khắc Vĩnh cho nghỉ một tuần liền.

Đang loay hoay xếp lại mấy tờ tíc kê, Uy Nguyên chợt cảm thấy một bóng lớn chắn trước quầy, Nguyên ngẩn lên.

- Chị bị thương nặng không ?

- Cám ơn, tôi không nặng lắm.

Thiệu Huy phân trần :

- Tôi nghe Ngọc Huyền bảo chị ngồi một chỗ không đi lại được tôi tưởng chị bị nặng lắm.

Uy Nguyên quan tâm :

- Mấy hôm nay phòng khám đông bệnh nhân không ?

Huy lắc đầu :

- Tôi nghĩ ba hôm nay nên không rõ.

Uy Nguyên nhăn mặt, giọng cô có vẻ trách móc :

- Sao Huy hay nghĩ thế ?

- Tôi về nhà.

Nguyên nói một hơi :

- Tôi tuy thích học hành thật dễ dãi, tự học là chủ yếu, học ra học, chơi ra chơi. Nhưng cái kiểu học của Huy thì tôi sẽ nghiêm khắc thẳng tay.

Nhìn sâu vào mắt Huy, Nguyên hỏi tiếp :

- Hình như Huy không hiểu hai chữ trách nhiệm thì phải ?

- Tôi...

Huy chưa nói kịp câu nào thì một người khách Hàn Quốc đến hỏi thăm khiến câu chuyện bị cắt ngang. Anh lững thững đi về bàn mình.

Chống tay nhìn chòm đèn chớp tắt. Huy nghe như có cái gì đó đang biến chuyển trong người. Sóng ? Cũng không phải !

Bão ? Cũng không !

Cái gì ?

Huy cũng không nhận rõ là cái gì nữa. Anh chỉ biết nó đang nhấn chìm dần những suy tư của anh vào lòng nó khiến anh ra rời mà lại thấy chông chênh.

Uống liền một hơi mấy ly, Huy đưa tay vẫy Ngọc Nguyên đến :

- Có gì không anh ?

- Em bảo chị Uy Nguyên chờ, hết giờ anh đến đón.

- Dạ !

Cầm xấp tiền Huy đưa, Ngọc Nguyên biết anh mua tíc ke cho cô, Huy đến rất ít, nhưng lần nào cũng thế anh đều mua hết cho cô.

Ngồi xuống cạnh quầy thu ngân, đẩy xấp tiền cho Uy Nguyên , Ngọc Nguyên lên tiếng :

- Chị Nguyên, là chị chờ anh ấy chờ về.

- Cái gì ?

Uy Nguyên buông bút, cô tròn mắt nhìn Ngọc Nguyên :

- Em nói cái gì bậy bạ vậy ?

Ngọc Nguyên lúc lắc đầu :

- Em nói thật mà. Hồi nãy anh Huy nói vậy chứ không tự dung em dựng chuyện để nghe Nguyên la em à !

- Khùng điên !

Uy Nguyên nói trống không. Cô chẳng hiểu Thiệu Huy nghĩ gì mà lại làm vậy ? Tội nghiệp cô chẳng ? Cũng có thể ? Cô là bạn của chị Huy thì có thể Huy giúp thay chị mình.

"Có khi nào Huyền nhờ hẳn" ?

Chắc vậy ! Chứ đời nào công tử hòa hoa nghĩ đến chuyện giúp ai ngoài việc của bồ.

Tối nay Huyền nói là đến chờ cô vì Huyền vừa phát hiện một quán ăn chay rất ngon bán rất khuya trong chợ lớn. Chắc là mắc công việc nên mới nhờ Huy.

Ngọc Nguyên đứng dậy :

- Em về trước nha.

- Ừ ! Đi đứng cẩn thận đó !

- Dạ !

Nhìn theo vóc dáng nhỏ nhoi của Ngọc Nguyên, Uy Nguyên chạnh lòng, còn nhỏ quá mà nó đã đời rồi.

Cô dự định khi nào tốt nghiệp sẽ kéo Ngọc Nguyên đi theo mình rời khỏi chốn ô hợp này.

Ghi xong phiếu tính tiền cuối cùng vào sổ lớn. Uy Nguyên cho mọi thứ vào két khóa lại cẩn thận. Cô dọn dẹp mọi thứ ngăn nắp để lao công đỡ mệt.

Điện thoại reo, Uy Nguyên nhấc máy :

- Alô !

Tiếng ông Chang :

- Cô Nguyên có người chờ không ?

- Dạ có ạ ! Cảm ơn ông chủ nhiều !

- Vậy thôi nha ! Chúc cô Nguyên ngủ ngon, mau bình phục.

- Dạ, cảm ơn ông !

Gác máy, Uy Nguyên xách túi khập khiễng từng bước ra ngoài. Cô vừa cười vừa nghĩ ông chủ này đúng là bất ổn, khi thì thét gầm la lối lung tung, lúc lại quan tâm thái quá.

Bước tới bậc tam cấp, một anh bảo vệ bước lại đỡ cô :

- Chị Nguyên đỡ nhiều chưa ?

- Cảm ơn ! Nguyên sắp khỏi rồi.

Anh chàng tán tỉnh :

- Chắc nhiều người thích chị Nguyên cứ bị vậy hoài.

Uy Nguyên trừng mắt :

- Nguyên...đốt nhà đó !

Anh chàng bảo vệ rùn vai :

- Em xin lỗi, em đùa thôi !

Nguyên cười vui vẻ :

- Anh cứ đi cà thọt thử coi. Có bồ không cho biết.

Nhấc từng bước, Nguyên ra tới mép đường. Vừa giờ tay vẩy vẩy chiếc taxi thì Huy thắng xe sát một bên.

Giọng anh sùng sùng :

- Bảo đợi sao còn vẩy xe.

Uy Nguyên nghiêm giọng :

- Huy là ai vậy ? Dù tôi không là gì nhưng cũng biết lịch sự lễ độ. Không phải là người để Huy đùa cợt nói năng như vậy đâu.

Thiệu Huy xuống giọng :

- Tôi xin lỗi, chị bỏ qua đi, tại tôi quen nói với bạn bè như thế...chị thông cảm...

Chống xe, Huy bước đến đỡ cô :

- Tôi đỡ chị lên xe.

Uy Nguyên nghiêng người né tay Huy :

- Cám ơn. Tôi tự đi được.

Chờ cho Uy Nguyên ngồi thật vững Huy mới cho xe chạy thật chậm.

Ngồi sau, Uy Nguyên nói thật nhỏ nhẹ nhưng giọng lúc nào cũng như có thép :

- Mai một Huy không cần nhận lời nhờ vả của Huyền đâu. Tôi tự đi được.

Huy ngoái đầu hỏi lại :

- Chị nói sao ?

Nguyên lặp lại :

- Mai một nếu Huyền có nhờ chở tôi. Huy không cần phải nhận lời, mất thời gian của Huy.

Giọng Huy lừng khừng :

- Không sao.

Huy cười trong bụng nhưng không dám nói, thì ra Uy Nguyên nghĩ Huyền nhờ anh đến chở nên mới đi chung một cách tự nhiên thế này.

- Chị Nguyên này !

Huy gọi khẽ :

- Gì vậy ?

- Chị đói bụng không ?

- Không ! Huy đói à ?

Giọng Huy bỗng...pha đường :

- Tôi đói quá chừng...

- Vậy Huy ghé ăn đi, tôi chờ !

Uy Nguyên khẽ khàng nói, giọng cô không có gì nhưng Huy...nổi câu :

- Chị tưởng tôi mới học lớp hai hả ? Nói như chị thì thà không nói hay hơn.

Chẳng biết Huy suy nghĩ thế nào mà giọng nói lần suy nghĩ gay gắt vô cùng. Anh nói tiếp ngay :

- Chị tưởng mình là gì mà kiêu hãnh quá vậy. Chị cứ ngẩng mặt lên nên đến giờ chẳng có người yêu là phải.

Thiệu Huy nói một hơi như hét, anh ngồi phía trước nên không thấy được khuôn mặt Uy Nguyên tối lại, cô không biết được mình nói sai chỗ nào mà khiến Thiệu Huy nói ra những lời như thế.

Ngồi khoanh tay trước ngực, Uy Nguyên dần những mạch nước ngầm lại, hướng cho chúng chạy sang đường khác không trào ra khóe mắt.

Thiệu Huy thắng xe trước công ký túc xá, Uy Nguyên nén đau bước xuống, cô đứng thật lâu vờ như để gom đủ bình tĩnh mà nói cho thật nhẹ nhàng :

- Cảm ơn Huy đã chờ tôi về ! Không biết tôi đã nói gì sai làm tổn thương Huy thì cho tôi xin lỗi. Tôi chỉ nghĩ rằng nếu Huy đói thì vào ăn và tôi chờ là chuyện bình thường. Thêm nữa tôi đang trong thời gian ăn chay nên không thể cùng ăn với Huy thành ra tôi mới nói thế, tôi nói rất thật suy nghĩ của mình. Và điều mà tôi sợ nhất khi nghĩ đến cũng như nhìn thấy là một người nào đó ngồi ăn một mình họ buồn tủi lắm. Chính vì thế mà tôi bảo Huy cứ vào ăn đi. Nếu điều đó làm Huy thấy bị xem thường thì tôi xin lỗi. Một lần nữa tôi cảm ơn đã chờ về.

Uy Nguyên nén đau bước mạnh qua công, cô chốt lại và bóp khóa luôn, Uy Nguyên bước đi từng bước trong nước mắt và dường như..tiếng bấm khóa của Nguyên thức tỉnh Thiệu Huy , anh chạy đến bên song sắt gọi theo :

- Chị Nguyên ! Chị Nguyên...

Nguyên vẫn lầm lũi bước đi khắp khuỷng một bước nghĩ ba bước.Huy tự nguyện rửa mình hồ đồ. Anh chẳng hiểu sao mình lại nói năng những lời khiếm nhã như kẻ vô thức " Huy ghé ăn đi tôi chờ" Câu nói thật lòng như vậy mà Huy lại cho là người ta kiêu hãnh tự cao. Anh nói xong cũng không ngờ mình lại nói thế nhưng không kịp dừng nữa...cho đến khi Uy Nguyên nói vừa nhẹ vừa dịu và đầy vẻ chịu đựng thì Huy..mới biết mình vừa làm chuyện không tha thứ được...

Gần đến phòng Uy Nguyên đã thấy Ngọc Huyền đang bước qua bước lại ra về sốt ruột, Nguyên gọi nhỏ :

- Huyền !

Ngọc Huyền chạy lại, cô rối rít :

- Em xin lỗi ! Em quên mất là hẹn chị đợi em thế là em nhận lời đi với mấy người trong phòng khám. Về đến đây không thấy chị em mới sực nhớ, định đi thì chị đã về rồi, chị đừng giận em nha !

Uy Nguyên gật mình, cô buột miệng :

- Không phải...

Không nói hết câu thì Nguyên đã hiểu ra câu chuyện. Cô lờ đi :

- Không sao đâu ! Nguyên sợ làm phiền em đấy chứ !

Ngọc Huyền dậm chân phụng phịu :

- Nguyên giận em ! Em không chịu đâu. Nguyên cứ la em đi, Nguyên nói vậy em buồn lắm, em xin lỗi mà.

Uy Nguyên cười thật dịu dàng, giọng cô thân thương :

- Đừng nói vậy, em có bao giờ thấy Nguyên giận ai không trừ phi họ quá đáng. Chuyện như vậy có gì đâu để giận, ai cũng hay quên chứ đâu chỉ mình em., Nguyên không nói mình hay ho tài giỏi nhưng những chuyện như thế, Nguyên hiểu lắm và thông cảm lắm.

Vờ nhăn trán, Nguyên nói nghiêm nghiêm :

- Nhưng mà...nói vậy thôi, một lần không sao..lần sau thì...

Biết Uy Nguyên nói thật lòng, Ngọc Huyền ôm lấy tay cô, gục đầu lên vai nũng nịu :

- Lần sau thì sao ạ ?

Nguyên giả giọng làm quan tòa ồm ồm :

- Lần sau thì...bắt phạt...

Ngọc Huyền xen ngang :

Em chịu bị phạt mọi thứ ngay bây giờ chẳng có lần sau nữa.

Cô ôm túi Nguyên nhảy chân sáo vào phòng, mọi người đã ngủ hết cả, Ngọc Huyền chững lại quay nhìn Nguyên le lưỡi rùn vai, cô mà hét nữa chắc cả phòng thức dậy rình cô quẳng vô hồ nước quá.

- Chị đi tắm đi, em xảCắm Hà nước cho.

- Khỏi em đi ngủ đi. Nguyên tự làm được mà. Đừng xem Nguyên là thương bệnh binh nữa.

Mắc Nguyên nói gì, Ngọc Huyền vẫn dần lấy đồ của cô đi thẳng xuống nhà tắm.

Tắm rửa xong, cả hai rù rì, một hồi lâu mới im lặng. Bên cạnh Nguyên, Ngọc Huyền đã thờ đều mà mắt Uy Nguyên vẫn nhìn mãi lên trần nhà và...từng giọt lệ cứ lăn xuống gối...

Trong lúc ấy...Thiệu Huy chìm trong căn phòng ngập đầy khói thuốc, anh cứ ngồi bất động dưới sàn rít hết điếu thuốc này sang điếu thuốc khác, đầu óc rối tung...

- - - Điều mà tôi sợ nhất khi nghĩ đến cũng như khi nhìn thấy là hình ảnh một người nào đó ngồi ăn một mình, họ buồn tủi lắm..."

Các bạn của Huy trong ký túc xá cùng Uy Nguyên thường kể về cô bằng giọng hơi giễu cợt và có chút xem thường "bà Nguyên làm sao đó, thấy người nào ngồi ăn một mình là bả lại ngồi chung, gọt chuyện nói đủ thứ, người đó ăn xong là bả đứng dậy đi ngay.."cũng như bạn bè Huy xem nhẹ Uy Nguyên lắm và anh cũng đã từng có suy nghĩ..."Chắc chỉ cần tán vài câu là chị ta đổ ngay"

Và hôm nay, Huy đã học được một bài học sâu sắc từ đôi mắt sáng kiên nghị và thành tâm, càng thắm hơn là thái độ bình tĩnh đến lạ lùng của Uy Nguyên dù bị Huy xúc phạm nặng nề, cô không hề có chút giận dữ mà còn nhận lỗi về mình.

Huy càng nhớ từng bước đi khập khiễng của Uy Nguyên với mái tóc rũ xuống theo cái đầu hơi cúi cúi thì càng gục đầu sát đất.

Ôi ! Anh lấy gì mà chuộc tội với Uy Nguyên đây ? Có lẽ anh chẳng dám nhìn mặt chị, Huy không chịu nổi ánh mắt buồn rưng rức ấy.

- Tôi xin lỗi !

Huy chăm chăm nhìn lên màn trời đầy sao quay cửa sổ, Huy nói lên khi thấy một ngôi sao đang tách ra lẽ loi một mình...

...Thế là Huy cầu mong cho Uy Nguyên hạnh phúc, lời cầu nguyện đầu tiên Huy dành cho người khác phái, nó không thành tiếng nhưng nó được hình thành bằng sự thành tâm nhất của anh.

Vừa gạt chông xe, Khắc Vĩnh hỏi ngay một bé học Y2 :

- Chị Nguyên đến chưa em ?

- Dạ chưa thầy ạ !

Vĩnh bước vào vào phòng, thấy Thùy anh lại hỏi :

- Nguyên có nói với em là hôm nay nghỉ không Thùy ?

Thanh Thùy ngẩng lên, mắt cô ngạc nhiên :

- Không thầy ạ, sao hả thầy ?

Khắc Vĩnh lắc đầu :

- Không có gì, hôm nay tôi định cùng cô ấy xuống mấy phường lân cận, thường tôi đến là có Nguyên rồi nên không thấy tôi hỏi vậy thôi.

Thùy nhìn đồng hồ rồi cũng lên tiếng thắc mắc :

- Thấy không nhắc em cũng quên.

Ngóng ra cửa cô chắc lưỡi :

- Có bao giờ nó đi trễ vậy đâu ? Chẳng biết chân nó có sao không ?

Thiệu Huy đang chăm cho một bệnh nhân gần đấy nghe lời đối thoại của hai người, anh thở ra nhẹ nhẹ cố chăm không sai huyệt.

Tiếng Khắc Vĩnh lại vang lên :

- Phùng ! Em đi một mình hả ?

Phùng dừng tay, anh nhìn thầy trả lời :

- Dạ, em đi cùng Thịnh, Tuấn đi một mình bằng xe đạp.

Vĩnh cúi xuống nhìn chăm chăm vào bệnh án để đè nén lòng mình. Chuyện Uy Nguyên bị xe đụng cách đây không lâu làm những tình cảm không tên anh dành cho cô trở nhỏ bột phát. Ngày nào anh cũng lên đây chẳng để làm gì...ngoài việc lấy cớ làm thầy...chờ trò thôi...

Thiệu Huy đặt khay dụng cụ lên bàn thì Vĩnh đã lấy điện thoại ra nghe.

- Alô ! tôi nghe đây !

Giọng Uy Nguyên yếu ớt :

- Thầy ơi, em Nguyên đây ! Hôm nay em nghỉ một bữa nha thầy !

Khắc Vĩnh hỏi gấp :

- Em có sao không ? Cứ nghỉ vài hôm cho khỏe.

- Dạ, không sao đâu ạ ! Em chỉ nghỉ một hôm thôi, thầy đừng lo.

Cô cười nhỏ trong máy :

- Tại...hi ...hì...sáng nay..em dậy trễ...

Vĩnh thở phào :

- Hay nhỉ ? Thôi về nghỉ đi.

- Dạ dạ, em cúp máy ạ !

Giương mặt Vĩnh đã dẫn ra và sáng hơn lúc mới đến khiến mấy người bệnh cũng như trò đều tủm tỉm cười. Chỉ có một người khuôn mặt kín bưng không chút cảm xúc.

Thiệu Huy ngồi đối diện Khắc Vĩnh :

- Thầy !

Vĩnh ngẩng lên :

- Gì hả Huy ?

Giọng Huy ngập ngừng :

- Em...

Vĩnh cười dễ dãi :

- Sao ? Có gì nói đi ? Bộ tôi khó lắm à ?

Huy gãi gãi đầu :

- Dạ, không ạ ! Em muốn...xin thầy cho em về sớm một chút được không ?

- Có chuyện gì hả ?

Khắc Vĩnh gật đầu :

- Được rồi, em về trước cũng được, cho tôi nhờ chút việc.

- Dạ !

Vĩnh lấy trong cặp ra một tập hồ sơ đưa cho Thiệu Huy rồi viết mấy chữ, anh dặn :

- Ghé ký túc xá đưa cho Uy Nguyên dùm tôi cái này.

- Vâng ạ !

Huy cầm tập hồ sơ trên tay, mặt anh ta hơi nóng lên, nếu ai đó có để ý sẽ thấy mặt Huy hơi nhú lại, và bước đi của anh cũng có chút gì bực bội.

Anh đề máy lao vút đi khiến mọi người bên trong ngừng tay nhìn theo dù họ biết Huy luôn chạy xe như thế...

- Ngọc Nguyên ! Anh hỏi cái này ?

- Dạ ! Anh hỏi em chuyện gì ?

Hớp một ly rượu, Huy nói đùa đùa thật thật :

- Anh cho tiền trả nợ, em theo anh không ?

Ngọc Nguyên chớp mắt, cô ngậy người nhìn Huy, môi run run không nói được lời nào.

Thiệu Huy cười lớn :

- Gì mà nhìn anh ghê vậy ? Anh nói thật đó, em có chịu không ?

Ngọc Nguyên cúi mặt, giọng cô run run xúc động :

- Em chịu chứ ! Sống thế này dù mình thế nào nói có ai tin. Nhưng ngoặc nỗi học hành chẳng đến đâu, nhà thì lại quá khó khăn.

Ngẩng nhìn Huy, Ngọc Nguyên nói tiếp :

- Anh đừng cười chê em. Em đồng ý liền là vì em có niềm tin rất lớn ở anh Huy. Và lại...

Thấy Huy ngập ngừng Huy liền hỏi :

- Và lại sao ?

Ngọc Nguyên lí nhí :

- Và lại...anh là người chị Nguyên chấm 8 điểm rưỡi nên em...

Huy cười ngất, anh giả giọng giận dỗi.

- Chà...con nhỏ này...tin người ta chứ ai tin anh...

Giơ tay lên, anh lừ lừ :

- Còn đem tôi ra chấm điểm nữa chứ !

Ngọc Nguyên rùn vai :

- Em không có ! Là chị Nguyễn mà.

Rồi cô gái đầu mắc cỡ :

- Mà...cũng tại em...chị ấy diễn tả mãi em không hiểu nên chị ấy cho điểm em để hiểu.

Huy tò mò :

- Chị ấy diễn tả anh ra sao hả nhóc ?

Ngọc Nguyễn thắc mắc :

- Sao anh gọi chị Uy Nguyễn là chị ?

Huy lảng :

- Hỏi lung tung, trả lời anh đi.

Ngọc Nguyễn vừa nói vừa nghĩ :

- Để coi... chơi nhưng không phá, sa nhưng không ngã, có tình, thông minh và nam tính.

Thiệu Huy bật cười đến nỗi Ngọc Nguyễn làm giận dữ.

- Nói để anh cười thế hả ?

Huy xua tay, anh cố nín cười nhưng chẳng được, vừa nói Huy vừa lắc đầu :

- Anh được đi tên lừa nên sợ đến nỗi cười thay vì khóc.

Cốc đầu Ngọc Nguyễn thật mạnh, anh gần tiếng :

- Lần này thôi nhé ! Còn đem anh ra điều kiện đó thì anh trừng trị thẳng tay luôn, lúc đó đừng có trách !

Ngọc Nguyễn nói dối, tay xoa chỗ Huy gõ :

- Người ta nói thật thì không tin, cho anh hay, ai được chị Uy Nguyễn chuẩn 7 điểm em cho là tốt lắm rồi, anh được vậy siêu lắm đó. Dễ gì được chị ấy chấm đâu.

Thiệu Huy ngòl thẳng lên, giọng anh nghiêm lại :

- Thôi, không đùa nữa ! Nói chuyện lúc này.

Nhìn thẳng vào mắt Ngọc Nguyễn, Huy lặp lại :

- Em trả lời anh chắc chắn đi !

Ngọc Nguyễn cũng nói cương quyết :

- Em biết là không tốt và cũng chẳng ai cho mượn để mình mắc nợ cả. Anh đã giúp em thoát khỏi cuộc sống này, em dù chết cũng xin theo. Em sẽ cố gắng để trả nợ cho anh.

Chồm về phía Huy, giọng cô trở nên tinh nghịch :

- Lấy em làm vợ chắc là không rồi ? Vậy em theo anh làm gì hả ?

Nói rồi, Ngọc Nguyên né người ngay, cô biết thế nào Huy cũng cóc đầu nữa.

Thấy cô như vậy, Huy vừa cười vừa lừ mắt :

- Theo ám anh chứ có làm được thứ gì ?

Giọng Huy có chút gì là lạ, mắt anh xa xăm :

- Khi bắt đầu làm chuyện trọng đại, người ta hay khấn nguyện và cúng lễ, anh cũng vậy...

Ngọc Nguyên ré lên :

- Anh dám...

Huy xua tay :

- Anh làm gì dám...anh chỉ muốn dâng chút lễ cầu mong các...cô hồn chiếu cố thôi.

Thiệu Huy nghiêm nghị lại :

- Chuyện trả nợ anh sẽ giúp em, cho thì em không chịu, coi như anh cho mượn, bao giờ có thì trả, không thì thôi. Đồng thời anh cũng đã tìm được việc cho em rồi, nấu ăn trong một trường mẫu giáo tư, ý em thế nào ?

Nói vừa xong. Huy thấy Ngọc Nguyên cúi đầu quệt nước mắt, anh cười nhẹ :

- Có gì mà khóc chứ ! Làm thế anh giảm thọ coi chừng vợ anh kiện đó.

Ngọc Nguyên ngược mắt nhìn Huy, cô chu môi :

- Làm gì kiện em ?

Huy nhíp nhíp chân :

- Thì em làm anh không sống được bên cô ấy lâu, cổ kiện chứ sao.

Anh giơ tay ra đếm trước mặt cô :

- Thay vì anh yêu cô ấy mười năm, em khóc như thế, anh chỉ còn yêu được năm năm. Không kiện em mới là lạ đó.

- Hứ !

Ngọc Nguyên trề môi. Cô biết Huy nói vui cho cô khỏi buồn khóc thôi, Ngọc Nguyên nhìn Huy môi cô mấp máy, anh đã xua tay lắc đầu ngậy ngậy :

- Đừng cảm ơn, mang ơn, ghi tạc ơn anh suốt đời, em cứ sống và làm việc thật giỏi rồi lấy chồng sinh con hạnh phúc là anh mừng rồi, vậy là trả ơn, đáp ơn, nhớ ơn anh đó.

Ngọc Nguyên không muốn cũng cười ngất trước giọng điệu của Huy, anh liền thoáng một hơi những chữ "cảm ơn, mang ơn, ghi tạc ơn" tưởng như mấy tên pêđê đọc lô tô.

Ngọc Nguyên thôi cười, cô chỉ nhìn Huy bằng ánh mắt biểu lộ sự biết ơn nhất, cô nói nhỏ nhưng đầy cương quyết :

- Em sẽ làm được. Nhất định làm được.

Cô hỏi tiếp :

- Bao giờ thì đi làm hả anh ?

Huy hỏi lại :

- Bao giờ em đi làm được ?

Nhảm tính một lúc, Ngọc Nguyên trả lời :

- Vài ngày nữa hết tháng ở đây. Vậy đầu tuần sau em đi làm có được không ?

Huy gật nhẹ :

- Vậy cũng được ! Anh định bảo em nghỉ luôn từ giờ nhưng thôi em cứ làm cho xong tháng rồi nghỉ cũng được, để anh nói với người ta.

Huy đứng lên, anh nheo mắt :

- Anh về ha ! Nhớ suy nghĩ lại cho kỹ, theo anh rồi sau này đừng có than van gì đó nghe.

Ngọc Nguyên trề môi :

- Hừ, còn lâu em mới buông anh ra. Em theo anh đến cùng. Anh đâu em đó.

Huy nói vẫn theo bằng giọng ngọng :

- Anh...ộ...ong...ó...em ...eo...ông ?

Ngọc Nguyên vừa trừng mắt Huy đã đi mất, cô cười một mình nhìn theo, chẳng biết nghe chuyện này, chị Uy Nguyên có gật mình không nhỉ ? Mà phải có một chút dù chị ấy rất tinh, chị ấy cũng chẳng thể ngờ rằng Thiệu Huy có thể suy nghĩ nhiều như vậy ! Cô sẽ không nói bây giờ đâu, để đến lúc nghỉ nhận lương xong cô sẽ đãi hai người cô quý trọng mến thương nhất, Ngọc Nguyên sẽ mời cả hai về nhà, chắc mẹ sẽ mừng lắm.

Ngọc Nguyên cầu cho họ được hạnh phúc và an lành :

- Làm gì em cứ cười tùm tùm hoài vậy ? Nguyên tưởng đâu phải chạy ra năn nỉ khách đừng sợ bỏ chạy đó. Giống y nhụ..

- Ở trên xuống chứ gì !

Uy Nguyên tròn mắt lắc đầu thật ngậy thơ :

- Không ! Ở trông ra !

- Nguyên kỳ ghê, chọc em hoài !

Ngọc Nguyên đỏ mặt phụng phịu, cô gật mình khi nghe Nguyên hỏi :

- Em có chuyện gì vui vậy ?

Ngọc Nguyên thối cười, cô nhìn Uy Nguyên một lúc rồi nói :

- Nếu em nghĩ làm ở đây thì sao hả Nguyên ?

- Nguyên buồn lắm đó.

- thật không ?

- Thật đó. Chẳng có ai để hành hạ sai bảo buồn chết đi được.

Ngọc Nguyên giận dỗi :

- Hừ ! Nghĩ chơi Nguyên luôn !

Uy Nguyên sửa giọng nghiêm nghị, cô nói thật chậm :

- Chẳng lẽ nào Nguyên tặc vậy sao ' Nguyên rất muốn khuyên em không nên làm ở đây nhưng không dám vì Nguyên đâu giúp gì được cho em. Nguyên cảm ơn họ lắm. Em nghĩ làm ở đây, tương lai mới có thể tốt đẹp hơn.

Ngừng một chút cô hỏi :

- Em nói thật không ?

Ngọc Nguyên gật đầu :

- Hết tháng này em sẽ nghĩ, có người cho em mượn tiền trả nợ và tìm cho em một công việc khác rồi.

Uy Nguyên nhắc nhở :

- Em phải suy nghĩ cho kỹ, chẳng ai cho không mình thứ gì đâu, may ra mấy ngàn người mới được một. Em nên cẩn thận.

Cầm tay Uy Nguyên bóp nhẹ, Ngọc Nguyên nói với giọng hân hoan :

- Lần này em tin là tốt chị ạ ! Có thể trường hợp huy hửu rơi vào em đó chị. Người này tốt thật đó, giúp em không hề có điều kiện gì.

Uy Nguyên liếc yêu, giọng ngang phè :

- Nguyên cũng cầu em được quý nhân phù trợ. Hai đứa cùng tên, mình tui khổ đủ rồi, thêm em nữa chắc chẳng ai chịu nổi đâu.

Rồi cô lại kể tai Ngọc Nguyên tò mò :

- Ai vậy em ? Chỉ Nguyên biết Nguyên lại xin ít lộc với !

Ngọc Nguyên hất mặt :

- Ngu mà chỉ ! Chỉ Nguyên, Nguyên phồng tay trên rồi sao ?

Uy Nguyên trợn mắt :

- Nguyên tệ vậy sao ?

- Còn...hơn thế nữa.

- Em...

Uy Nguyên không kịp phản ứng Ngọc Nguyên đã chạy đi với chuỗi cười trong trẻo, cô nhìn theo từng bước chân sáo ấy cũng thấy lòng vui lây. Uy Nguyên thầm cầu nguyện trời ban hạnh phúc cho ai đó đã giúp Ngọc Nguyên thoát khỏi cuộc sống hỗn loạn này.

- Biết vậy chẳng đi !

- Giao lưu gì chán ngắt !

- Tổ chức gì lộn xộn quá !

Từng tiếng xì xầm to nhỏ vang lên trong hội trường, bình thường đã nhỏ giờ lại càng nhỏ hơn với những nhóm nhỏ ngồi chụm lại.

Thiệu Huy đứng cuối phòng, anh cũng cảm thấy chán nản giờ nhưng cố chờ xem buổi giao lưu giữa ba khoá do đoàn tổ chức sẽ ra sao, nghe đâu là có mời một chuyên gia tư vấn đến nói về đề tài tình yêu.

Chợt Huy nghe tiếng micro :

- Chào các bạn ! 1...2...3..Các bạn ơi !

Chưa có nhiều tiếng ời phản ứng, giọng nói như vang lên :

- "Ơi" dùm đi mà ! Các bạn ơi !

Lần này đồng thanh hơn, đều hơn :

- Ơi...oi...oi !

- Cảm ơn các bạn !

Và Huy thấy Uy Nguyên bước ra phía trước cầm micro, cô nghiêng người chào :

- "Tôi" xưng vậy được không ạ ?

Nhiều tiếng không lẫn tiếng cười vui vẻ vang lên hưởng ứng trước giọng dí dỏm của Uy Nguyên, cô tiếp :

- Không được phải không ạ ? Vậy thì Nguyên xin chào các bạn, mời các bạn ngồi...và cho phép hôm nay Nguyên làm... bà Tám nghe !

Tràng pháo tay khen ngợi nổ thật lớn rộn khắp phòng. Chờ im ắng, Uy Nguyên nói thật nghiêm túc :

- Chúng tay hôm nay đến đây, ngồi đây là để tham dự buổi giao lưu giữa khóa Y4, Y3, Y2 Đoàn khoa y học cổ truyền có ý định là cứ hai tháng chúng ta sẽ tổ chức một lần để khoa chúng ta được đoàn kết hơn và hơn nữa là chúng ta sẽ nói với nhau những gì chúng ta đã biết, chưa biết và muốn biết về việc học và như những việc xung quanh ta. Đoàn khoa muốn tạo sân chơi cho các bạn.

Ngừng một chút, Uy Nguyên hẳn giọng :

- Các bạn thấy được không ạ !

- Được !

Rất nhiều, rất nhiều những tiếng vỗ tay hưởng ứng, Huy thấy gương mặt Uy Nguyên tươi tắn gật đầu liên tục trước những yêu cầu đề nghị của các bạn, còn những gương mặt trong ban chấp hành đoàn thì cứ thộn mặt ra làm theo sự sắp xếp của Uy Nguyên thật lâu mới đi đúng chương trình đã định, hát hò, khiêu vũ...tuy không hay không đẹp nhưng mọi người đều vui.

Rót một ly nước, Huy bước về phía Uy Nguyên đang đứng, cô đứng một mình trong góc khuất khi thấy chương trình đã đi vào quy cũ.

- Chị uống nước !

Uy Nguyên gật mình quay lại, cô cố che giấu cảm xúc :

- Cảm ơn !

Uy Nguyên cầm ly nước Huy đưa nhấp môi giữ lịch sự. Huy biết cô vẫn còn giận chuyện lúc trước, anh nhỏ giọng :

- Chị cho tôi xin lỗi chuyện lần trước.

Uy Nguyên lạnh lùng :

- Không có gì !

Huy nói thật buồn :

- Tôi biết mình ăn nói hồ đồ, tôi thành thật mong chị bỏ qua cho, lâu nay tôi ân hận lắm.

Giọng Uy Nguyên bớt gay gắt :

- Tôi đã nói là không có gì. Huy đừng nên để bụng. Tuy nhiên tôi cũng hơi buồn, tôi nghĩ Huy là người sâu sắc thế nào...

Huy biết Uy Nguyên đã nguôi giận, anh cố ý kéo nêo :

- Tôi xin lỗi rồi mà...!

Nghe giọng Huy, Uy Nguyên quay nhìn anh rồi bật cười. Huy cũng cười theo. Cả hai đứng nhìn mọi người nhảy, Huy hỏi :

- Hôm nay chị nghĩ làm sao ?

- Ừ ! Cả tổ tôi hôm nay dạn nhau đi đủ nên tôi xin nghỉ.

Huy nhìn Uy Nguyên, anh khen :

- Không ngờ chị giỏi ghê ! Hôm nay không có chị chắc không tổ chức được gì.

Huy nói thật lòng :

- Tôi nghĩ chị học ngoại giao hay kinh tế chắc thành công lắm đó !

Uy Nguyên ngút ngang :

- Hừ ! Đừng cho tôi lên tên lửa, nó nổ chắc tan xác quá. Tôi mà giỏi gì, nhiều chuyện thì có !

Nói xong, cô nhìn đồng hồ rồi quay sang Huy :

- Huy ở chơi tôi về trước nha !

Thiệu Huy chột nắm tay cô giữ lại :

- Chờ tôi về với !

Anh tự nhiên dắt tay Uy Nguyên rời khỏi hội trường bằng đường khác để tránh Ngọc Huyền mọi người giữ lại. Xuống giữa sân, Huy thả tay Uy Nguyên rồi bảo :

- Giờ chị đi ăn với tôi được không ?

Giọng Uy Nguyên ngập ngừng :

- Thì tôi nói ăn chay, chứ ăn mặn rữ chị chi.

- Tôi...

Huy cắt ngang :

- Tôi...tôi gì ! Ăn mặn thì từ chối chứ ăn chay mà cũng định thôi nữa à ! Giờ mà chị nói giống lần trước thì đến lượt tôi giận đó.

Phì cười trước cách nói của Thiệu Huy, Uy Nguyên gật đầu nhượng bộ. Thì ra bên trong gương mặt sành sỏi ăn chơi, Thiệu Huy vẫn có tính trẻ con thích nhõng nhẽo :

- Được rồi tôi đi. Huy làm như đang giải phạm nhân vậy đó.

Dứ tay trước mặt Huy, Uy Nguyên nói thật mạnh :

- Nói trước là tôi hết tiền rồi đó !

Huy vặn lại :

- Tôi đã bắt chị trả đâu !

Chờ cho Huy đẩy xe ra, Uy Nguyên ngần ngừ một lúc rồi mới bước lên. Cô rất ít ngồi sau xe một tên nào. Nhưng sao Uy Nguyên thấy đi với thầy Vĩnh, cố chẳng ngại ngần chút nào, ngất nhéo thậm chí cô tức quá cô có thể cắn lên vai thầy luôn. Thế mà ngồi sau lưng Huy, đến cả thờ Nguyên cũng chẳng dám thờ mạnh nữa là...

- Sao tự nhiên chị im vậy ? Huy hơi nghiêng ra phía sau hỏi.

Uy Nguyên chép miệng :

- Chạy thì lo chạy đi còn lộn xộn nữa.

Cô ngắc ngứ :

- Tôi không ngờ là Huy nhiều chuyện ghê.

Thiệu Huy phản lại :

- Tôi nhiều chuyện chắc chị ít đó.

Đi được một lúc Huy hỏi :

- Ăn ở đâu đây.

- Đâu cũng được.

Thiệu Huy cho xe ra hướng quận nhất, mấy lâu nay anh đi suu tầm chỗ bán đồ chay khiến Diễm Chi bực mình. Cô bảo "Anh mà tu chắc thiên hạ thái bình quá !"

Ngoái cổ ra sau, Huy lên tiếng :

- Sao chị ăn chay vậy ?

Uy Nguyên dậm dăng :

- Hỏi chi vậy ?

Huy hứng khởi nói một lèo :

- Thì để coi chị cầu nguyện gì, kết quả ra sao rồi tôi bắt chước theo.

- Huy định cầu gì ?

- Tôi cầu cho tình yêu !

Uy Nguyên bật cười :

- Yêu như điện xẹt mà bảo cầu cho tình yêu. Huy nói đùa hay ghê.

Giọng Thiệu Huy xa vắng :

- Tưởng yêu mà lại không. Còn không ngờ thi lại yêu. tôi yêu người ta mà họ không biết.

Uy Nguyên thôi cười, cô nói bằng giọng quan tâm chia sẻ :

- Thì Huy cứ nói cho họ biết, nếu yêu Huy họ sẽ đáp lại. Huy không nói sao người ta biết chứ.

Huy buồn buồn :

- Tôi biết họ không yêu nên mới ôm lấy trong lòng, chứ nếu có 1% cơ hội tôi quyết không bỏ qua.

Uy Nguyên cười nhẹ :

- Cơ hội là do mình tạo ra thôi. Huy không nói làm sao biết họ không yêu, biết đâu chừng người Huy yêu cũng yêu Huy rồi sao. Và họ có những quan hệ bè bạn tốt khiến Huy lầm tưởng họ không yêu Huy.

Ngừng một lát, Uy Nguyên nói thật buồn :

- Tình yêu chẳng ai biết thế nào là đúng hay sai, chẳng ai hiểu được chữ ngờ do nó sinh ra. Như tôi đây, cứ ngỡ yêu nhau như thế mà vẫn chia tay. Huy thố lộ thật lòng mình thì sẽ có kết quả thôi.

Thiệu Huy im lặng, anh chạy chậm chậm, sau lưng anh Huy nghe tiếng thở ra nhẹ nhẹ của Uy Nguyên :

Tiếng Huy vang lên trong gió chắc nịch :

- Nghe lời chị, tôi sẽ nói. và tôi sẽ dùng tất cả tình cảm của mình để chinh phục mang đến hạnh phúc cho người con gái tôi yêu.

Uy Nguyên khích lệ :

- Tôi chúc Huy toại nguyện.

Chương 6

Bằng một thời gian chuẩn bị thi cử, ngày lễ phát bằng diễn ra trong không khí buồn vui lẫn lộn.

Sau lúc làm lễ, chương trình ca nhạc diễn ra. Đang đứng với mấy thầy cô, Uy Nguyên nghe giọng Thiệu Huy sang sảng :

- Thưa các thầy cô và các anh chị Y3. Hôm nay đây, chúng em là người thay thế anh chị làm đàn anh đàn chị dẫn dắt cho các đàn em mới vào.

Nhân ngày lễ tốt nghiệp này, em xin được đại diện cho lớp đàn em chúc các anh chị thành công trong cuộc sống, thực hiện được những gì mình ấp ủ và trước mắt là có việc làm.

Giờ em xin được hát một bài làm quà tặng lúc chia tay. Qua bài hát này, em gửi đến một người con gái mến phục quý yêu bằng tình cảm của mình.

"Như chim cô đơn sống vô bờ từng đêm tôi cứ cuốn trôi tháng năm dài.

Ước muốn em đến trong tay.

Ước muốn em đến lâu dài.

Tôi đang lang thang từng đêm tối lòng buồn tênh chờ em băng qua trái tim tôi.

Chờ em trách móc nếu có lúc em chợt quên, nếu có lúc em vội đi bỏ tôi ngồi chông chênh.

Chờ em đến sao phố vắng không còn ai, dấu bóng tối đang phủ quanh tôi chờ em mãi thôi.

Bao đêm âm u tôi chờ mong.

Em đi sao bỏ quên tình tôi.

Đời tôi đó như cây khô trên đường đi qua bao năm mong chờ em, có bao giờ em xạ..

Tôi như thân cây sống khô cằn từng đêm tối cứ cứ mơ ánh trăng vàng.

Em mang cho tôi bao niềm vui ối bất ngờ, trái tim tôi em lay thức bao giờ.

Ước muốn em đến trong tay

Ước muốn em đến lâu dài.

Tôi đang lang thang từng đêm tối lòng buồn tênh chờ em băng qua trái tim tôi.

Chờ trong trách móc nếu có lúc em chợt quên, nếu có lúc em vội bỏ đi tôi ngồi chông chênh..."

Bài hát Thiệu Huy hát là một bản nh5c chẳng ảnh hưởng gì đến chủ đề chia tay nhưng mọi người đều im lặng nghe anh hát và nhướn mắt theo anh tìm người con gái mà Huy đề cập trước khi hát.

Họ thấy anh nhìn mãi nơi cuối phòng có vài cô gái Y2 đứng nói chuyện với nhóm nam Y3, sát nơi cuối phòng là Uy Nguyên đang nói chuyện với Khắc Vĩnh :

Uy Nguyên nhìn vào mấy cô bé Y2 rồi gật gù giờ ngón cái khích lệ Thiệu Huy, cô thấy ánh mắt Huy có hình cô trong đó, tự nhiên Uy Nguyên mắt bình tĩnh, cô quay sang nói với thầy Vĩnh bằng khuôn mặt tự nhiên và Uy Nguyên cố ý cười thật tươi với Khắc Vĩnh, e ấp bên Khắc Vĩnh :

Giữa lúc Thiệu Huy ngưng hát chờ hạc hát tiếp, Uy Nguyên lén liếc về phía anh, cô thấy ánh mắt Thiệu Huy đờm buồn nhìn cô trách móc.

Uy Nguyên quay đi, cô nhìn khắp phòng và thấy nhẹ nhõm phần nào bởi chẳng có ánh mắt nào chiếu vào cô mà khá nhiều đôi mắt nhìn cô bé Mỹ Toàn gần đó.

" Chắc mình hoa mắt rồi !" Uy Nguyên tự nói trong lòng, để che dấu sự mất bình tĩnh.

Cô nghe Khắc Vĩnh bình luận :

- Cậu này yêu thật rồi đấy.

Uy Nguyên ngẩn người :

- Thầy nói gì ạ ?

Khắc Vĩnh trầm giọng :

- Thiệu Huy đã tìm thấy tình yêu thật sự rồi. Và có lẽ cậu ta sẽ chinh phục được người con gái ấy.

Uy Nguyên bật cười, cô trêu :

- Thầy hay ghê. Nghe người ta hát mà biết được mọi chuyện.

Níu tay anh, cọ mè nheo :

- Thầy dạy em biết với.

Giọng Khắc Vĩnh buồn buồn :

- Tôi cũng chẳng biết sao mình có suy nghĩ đó. Lâu nay cũng nghĩ Thiệu Huy có động lực nào đó thúc đẩy nên thay đổi rất nhiều nhưng không ngờ lại là tình yêu, tôi đã biết đó là động lực nào.

Uy Nguyên nhột nhạt, cô cố nói tỉnh rụi :

- Thầy nói bí ẩn quá ! Em chẳng hiểu gì hết !

Nhìn thật lâu gương mặt cô, Vĩnh nói nhẹ :

- Rồi em sẽ hiểu.

Khắc Vĩnh tin rằng Uy Nguyên không hiểu thật và anh chắc rằng không phải cô cố tình không hiểu mà là không ngờ tới. Ngay chính anh cũng mới khẳng định điều đó cách đây ít phút, trước giờ anh cứ nghĩ chuyện bình thường bạn bè khóa trước khóa sau giúp nhau chứ chẳng nghĩ khác bởi Uy Nguyên không dễ như thế. Nhưng điều Vĩnh cho là hoang đường lại hóa thành thật... Và tự nhiên, Vĩnh thấy con đường anh dự định cũng có một rào cản mọc lên :

Bước xuống sân khấu, Thiệu Huy đi thẳng đến chỗ thầy Vĩnh, anh gật đầu chào :

- Thầy, em hát được không ?

Khắc Vĩnh đặt tay lên vai Thiệu Huy thân mật :

- Huy hát được lắm. tôi thấy Huy nên tìm người hát chung đi.

Thiệu Huy tỉnh bơ :

- Em rữ Uy Nguyên mà chị ấy không chịu. Em nhờ thầy giúp với.

Uy Nguyên trừng mắt tức tối :

- Thầy đừng có nghe, Huy nói xạo đó.

Quay sang Thiệu Huy, cô nói như hét :

- Không chơi với Huy nữa.

Khắc Vĩnh bật cười, anh dàn hòa :

- Coi xấu quá ! Làm y sĩ rồi mà còn hay hờn sao bệnh nhân tin tưởng, Huy có nói với tôi khi này là làm lễ xong mời tôi và em đi ăn mừng.

Uy Nguyên hé mắt liếc Huy rồi hỏi trông :

- Thật à ?

Vĩnh gật đầu :

- Tôi vậy mà nói xạo với em à ?

- Ai biết đâu ạ !

Nghinh mặt, Uy Nguyên làm cao :

- Nói với thầy, nhưng chưa nói với em, không chịu !

Khắc Vĩnh cười lớn :

- Đường lớn em không đi, đi chi đường nhỏ hả Huy. Em hết thời rồi Huy à !

Thiệu Huy nhìn Uy Nguyên cười triu mến, anh nói thật ầm :

- Lỡ rồi thầy ạ, em cũng biết khổ nhưng chẳng làm sao tránh được.

Uy Nguyên hét lên nho nhỏ :

- Hai người nói chuyện gì ?

Thiệu Huy xua tay :

- Không có gì ! Chị đi với tôi nha. Hôm nay bữa cuối, sau này muốn gặp chị đâu phải dễ.

Chớp mắt tránh tia nhìn của Huy, Uy Nguyên định nói kiêu ngang phè như trước nhưng cổ họng cô cứng lại, nó bắt cô nói dịu dàng hay sao ấy :

- Cảm ơn Huy...nhưng giờ không được. Tôi hẹn với ban tổ chức rồi. Phải Huy nói trước thì tôi xấp xếp, chứ không đi với thầy được tôi thấy khó chịu. Không phải Huy mời, tôi cũng mời thầy mà.

Mắt Huy buồn buồn :

- Không được thật à ?

Uy Nguyên rôi lên :

- Tôi lỡ hứa rồi...giờ sao...

Sáng mắt lên, Uy Nguyên hỏi :

- Tối nha ?

Qua y qua Khắc Vĩnh, Uy Nguyên giở giọng "tuyệt chiêu" của cô :

- Thầy...tối mình đi ha thầy...Ừ đi thầy...nhạ..

Cô không thấy ánh mắt Khắc Vĩnh tối lại một giây, anh cố gượng đùa :

- Không ừ cũng đâu yên với em ! Thì tối, mấy giờ đây ?

Thiệu Huy lên tiếng :

- Chiều mình đi ăn rồi đi nghe nhạc uống cà phê đến tối được không thầy ?

Khắc Vĩnh gật đầu :

- Ừ, vậy gặp ở ký túc xá nha ! Tôi về trước đây.

Khắc Vĩnh bước thật nhanh, anh chẳng biết làm sao trong tình cảnh này. Có lần Uy Nguyên nói với anh chẳng biết cô đùa hay thật, " Em thích nhất là sự thẳng thắn, mình hãy dùng sự thật tâm đối xử với mọi người, mình sẽ được rất nhiều mà mình không ngờ, cái gì cũng có giá của nó, mình quyết định thì phải biết chấp nhận quyết định đó. Em sẽ không làm gì ảnh hưởng đến tình cảm bạn bè và sẽ chẳng tha thứ cho ai làm xấu nó"

Quay lại nhìn, Vĩnh thấy Huy đang cười thật vui. Vĩnh tự nhủ anh sẽ cạnh tranh với Thiệu Huy thật công bằng...

oOo

- Chùng nào chị về quê ?

- Hết tuần này.

Uy Nguyên nhìn Thiệu Huy thật nghiêm :

- Tôi rất mong Huy quan tâm giúp đỡ Ngọc Nguyên dùm tôi. Tôi thương cô bé nhưng chẳng biết làm sao. Bao giờ ổn định tôi sẽ gọi cô bé về chỗ tôi, tôi sẽ lo cho cô bé nhiều hơn.

Thiệu Huy trêu :

- Thương Ngọc Nguyên không thương tôi à ? Tôi không ngờ nghịch không ai lo lắng cả nè. Thương tôi với !

Uy Nguyên trừng mắt :

- Tôi nói chuyện nghiêm túc mà.

Huy làm tới :

- Tôi cũng đang nói đàng hoàn đó.

- Tôi...

Thấy Uy Nguyên có vẻ giận thật, Thiệu Huy thôi đùa :

- Đừng giận, tôi nói thật cũng thật, vui cũng vui. Có đâu mà chị giận. Cả hai im lặng khi thấy Khắc Vĩnh và Ngọc Huyền bước đến, Ngọc Huyền nói thật hớn hờ :

- Nguyên nà ! Em không ngờ thầy Vĩnh vui vẻ dễ gần đến như vậy. Hồi đó tụi em rất mến thầy nhưng chẳng dám mời thầy đi thế này. Vậy mà bây giờ chị, Thiệu Huy lại Huy lại thân mật với thầy như thế.

Khắc Vĩnh cười cười, giọng anh hơi ngô nghê :

- Mai một có chỗ nào đi chơi rữ tôi với nghe.

Cả ba cười lớn trước điệu bộ của Khắc Vĩnh, Uy Nguyên nói nhẹ nhàng :

- Uy Nguyên không biết mình có vô lễ không, nhưng Nguyên tâm niệm "muốn người ta đối xử tốt với mình thế nào thì trước hết mình hãy đối xử tốt với người ta như thế" Thầy cũng là người bình thường như mình thì mình cứ bình thường lại.

Cô hơi gằn giọng nhưng mắt nhấp nháy nụ cười :

- Còn mà thầy bất thường thì xử theo kiểu bất thường ngay.

Khắc Vĩnh cung tay :

- Xin nữ hiệp tha mạng, em biết tội rồi ạ !

Ngọc Huyền cười rữ trước cách nói chuyện của hai thầy trò. Cô cũng cảm thấy có chút yêu mến trong ánh mắt của thầy giáo trẻ nhìn cô học trò cung. Lúc trưa. Uy Nguyên dặn dò về sớm đi ăn mừng tốt nghiệp. Huyền định ninh chỉ có hai chị em, nào ngờ...thầy Khắc Vĩnh đứng trước ký túc xá, bảnh bao như anh chàng mới biết yêu chờ người yêu đến. Huyền cứ nghĩ thầy chờ ai. Nào ngờ khi Nguyên dẫn cô ra, Huyền mới biết là thầy đợi Uy Nguyên.

Thiệu Huy lên tiếng mời Uy Nguyên khi nhạc đổ đề tài khác :

- Chị nhảy với tôi bài này được không ?

Uy Nguyên đang ngẩn ngừ thì Ngọc Huyền giục giả :

- Chị ra nhảy đi ! Đến đây mà không chơi uống tiền lắm, Thiệu Huy nhảy được lắm, chị không sợ bị dẫn chân đâu.

Uy Nguyên đỏ mặt :

- Nói bậy không hà !

Nhìn Khắc Vĩnh, Uy Nguyên lễ độ.

- Thầy ngồi đây, em ra với Thiệu Huy ạ !

Vĩnh cười :

- Đây là đâu mà em giữ lễ quá vậy. Thoải mái đi. Em làm tôi ghét nghề giáo rồi đó !

Bước theo Thiệu Huy, Uy Nguyên hơi bực :

- Tôi đã bảo là có thầy đừng quá lỗ mà Huy cứ bảo tôi ra nhảy là sao ?

Huy nói lại nhưng giọng Huy trầm hẳn :

- Nguyên không nghe thầy nói à ? Thầy cũng bình thường như chúng ta, thầy không trách Nguyên lại trách tôi ? Thầy chẳng cần bạn bè à ? Là học trò nhưng không phải ta không thể chơi vui hòa đồng thân mật cùng thầy sao ?

Huy thì thầm :

- Thầy có thể yêu học trò nữa đó.

Uy Nguyên ngược nhìn Huy, cô cảm thấy hôm nay Huy rất lạ, có lúc Huy gọi cô bằng chị, khi nói trông rồi lại xưng tên.

Im lặng bước theo điệu nhạc, Uy Nguyên nghe hơi thở Huy phả trên tóc cô thật ấm nồng, tay Huy siết chặt cô mỗi lúc mỗi gần hơn.

Tiếng Huy nhẹ êm bên tai :

- Nguyên giận tôi hả ?

- ...

- Nguyên !

Huy càng gọi, Uy Nguyên càng cúi đầu, mọi người nhìn vào thế nào cũng lầm tưởng họ....đang yêu nhau thật hạnh phúc :

Uy Nguyên cố lách ra khỏi vòng tay Huy thì anh lại càng siết chặt hơn và Huy dìu Uy Nguyên ra thật xa.

Huy bóp mạnh tay Uy Nguyên khi thấy cô buông ra :

- Tôi đáng ghét vậy sao ?

Uy Nguyên nhăn trán :

- Huy say rồi !

Thiệu Huy nóng nảy :

- Tôi không say, chẳng lẽ Nguyên không biết là tôi...

Uy Nguyên ngắt lời Huy thật nhanh và nặng tiếng :

- Huy nói bậy rồi ! Tôi là bạn của Ngọc Huyền chứ không phải con nít mới lớn. Tôi...

Thiệu Huy dừng lại, anh đẩy Uy Nguyên sát vào góc khuất, Huy nhìn Uy Nguyên thật lâu khiến cô nghiêng đầu né tránh ánh mắt đầy lửa ấy, cô bặm môi không nói tiếp được.

- Nguyên không còn lý do nào khác à ?

- ...

- Dù cho Nguyên đã từng có người yêu rồi, tôi yêu thì tôi cứ bảo tôi yêu chứ có gì sợ, huống chi Nguyên chỉ là bạn của chị Huyền.

Uy Nguyên kêu lên giận dữ :

- Huy !

Thiệu Huy lừ mắt nhìn cô, anh cúi thật sát mặt Uy Nguyên, giọng bướng không kém :

- Đừng làm tôi phải dùng biện pháp mạnh đó ! Nếu Nguyên có lý do nào thật thuyết phục thì hãy nói, bằng không thì thôi, còn như Nguyên mà lấy tư cách là bạn chị tôi thì đừng trách sao tôi không báo trước.

Anh nói chậm từng chữ :

- Từ khi biết mình yêu Nguyên tôi...chẳng quen...ai cả...tôi muốn mình xứng đáng với Nguyên đó...đừng để tôi phải...

Uy Nguyên nóng bừng cả mặt, cô có cảm giác tin điều Huy nói là sự thật bởi Thiệu Huy.. vào ký túc xá đã mấy tháng, không hề đi chơi ban đêm.

Thấy Uy Nguyên thôi phản kháng, Huy nói tay :

- Tôi xin lỗi đã mạnh tay..nhưng tôi nói này giờ là thật đó.

Nâng cằm cô lên, Thiệu Huy nói thật trịnh trọng :

- Tôi yêu Nguyên thật lòng mà ! Hãy cho tôi cơ hội.

Tránh nhìn vào mắt Huy, Uy Nguyên cố nói thật tự nhiên, cô cười tươi và nheo nheo mắt :

- Huy đùa hay quá !

Nhân lúc Huy buông tay sững người sau câu nói của mình, Uy Nguyên lách người đi thật nhanh về bàn :

Vừa thấy cô, Ngọc Huyền kêu lên :

- Nguyên đi đâu em không thấy ! Còn Huy đâu ?

Cô chất lưỡi giận dữ :

- Thằng này cái tật không bỏ, mời Nguyên nhảy mà bỏ đi theo tán cô khác. Biết tay em.

Uy Nguyên bênh vực :

- Không phải vậy đâu, gần hết bài. Huy kêu muốn ới, Nguyên mới đưa Huy đến toilet bởi cậu ấy chóng mắt.

Ngọc Huyền ló lảng :

- Rồi có sao không chị ?

Lấy lại vẻ ngỗ ngáo, Uy Nguyên nói lung lửng :

- Nguyên có vô trong đó đấu mà biết !

Thấy Huy sắp đến, Uy Nguyên ngọt ngào với Khắc Vĩnh :

- Nãy giờ thầy chưa nhảy với em ! Em với thầy nhảy bản này nha ?

Khắc Vĩnh cười cười dù anh đang nhói lòng, anh ngồi hướng ra sàn nhảy nên chứng kiến từ đầu đến cuối mọi hình ảnh của cả hai, anh cố thân nhiên bông đùa :

- Chiều em hết mình tối nay.

Huy vừa ngồi xuống nghe Khắc Vĩnh nói thế mắt anh quét qua mặt Uy Nguyên tối lại :

Uy Nguyên tỉnh bơ, cô hỏi Huy bằng giọng kẻ cả :

- Huy thấy sao rồi ? Đỡ hơn lúc nãy không ? Ới xong là đỡ ngay mà. Huy ngồi đây với Huyền nha.

Cô đứng dậy cầm tay Khắc Vĩnh kéo ra sàn nhảy trước nụ cười khích lệ của Ngọc Huyền và ánh mắt chau lại trách cứ của Thiệu Huy :

Ngọc Huyền lo nhìn theo cả hai nên không thấy được vẻ biến đổi trên mặt em trai mình, cô nói thật tỉnh :

- Thấy chị Nguyên được thầy Vĩnh yêu, thật mừng cho chị ấy. Đúng là trời không phụ người có tâm. Hai người xứng ghê.

- Thầy Vĩnh lớn hơn Nguyên cả gần mười tuổi mà xứng cái gì ?

- Có gì không tốt, lớn vậy là xứng nhất, thầy Vĩnh chững chạc, sự nghiệp thành đạt, có chỗ nào không xứng chứ, chị Nguyên sẽ hạnh phúc và được bù đắp những gì buồn tủi đã qua.

Thiệu Huy im lặng, anh rót rượu uốn liên tục. Những gì Ngọc Huyền vừa nói không phải là không đúng mà quá chính xác nữa, nhưng Huy không tin là Uy Nguyên vô tình với anh.

Khắc Vĩnh đưa Uy Nguyên về bàn, anh nói :

- Em nhảy hay quá !

- Sao bằng thầy !

Cô giơ tay lên môi :

- Ai mà lấy thầy, người đó thật hạnh phúc. Với em, thầy là người đạt tâm điểm.

Cô lừ mắt :

- Cho thầy hay, em chưa cho ai cao điểm như vậy đâu, không tin thầy hỏi Huyền thì biết.

Ngọc Huyền tiếp lời :

- Chị Nguyên nói thật đó thầy !

Khắc Vĩnh vừa cười cười vừa xua tay :

- Thôi đi, đừng cho tôi vô xiếc. Hai em, người đá, người sút tôi thua chắc.

Nhìn đồng hồ, Khắc Vĩnh lên tiếng :

- Khuya rồi mình về đi.

- Vâng ạ !

Thiệu Huy đứng dậy đi mau về phía bàn thu ngân, Uy Nguyên định đứng lên ngăn lại thì Ngọc Huyền cản lại :

- Chị định làm nó nổi điên à ? Huy không thích dùng dẫn chuyện này đâu !

Chờ Huy thanh toán xong, cả bốn ra về, Ngọc Huyền vui vẻ nói huyền thuyên với Khắc Vĩnh nên không thấy sự khác thường giữa Huy và Uy Nguyên, ra đến chỗ gọi xe cô phân công :

- Thầy chở Nguyên Huy chở em.

Uy Nguyên lên tiếng :

- Huyền đi với thầy đi, lúc này Nguyên có hứa với Thiệu Huy mua thuốc dùm rồi.

Cô hơi chau mày nhìn Ngọc Huyền khiến Huyền gật đầu :

- Vậy em về trước nha !

Chờ hai người đi xong, Uy Nguyên mới lên tiếng :

- Tôi muốn nói chuyện với Huy một chút được không ?

Thiệu Huy gật đầu, anh lặng lẽ để máy chạy thẳng về nhà mình chứ không về ký túc xá. Uy Nguyên không phản ứng, có lẽ cô phải nói sự thật để Thiệu Huy từ bỏ ý định, dù trong lòng cô không một chút nào ghét anh...

oOo

Đã hơn một tuần, Huy không rời khỏi nhà nữa bước đến ngõ Phong phải kêu lên "mày bị sao vậy Huy" Tao chở mày đo bệnh viện nha, Thiệu Huy chỉ cười buồn :

Anh ở nhà vun đất trồng hoa, nghe nhạc, hút thuốc và...uống rượu.

Phong chỉ đoán được rằng Huy có chuyện không vui chứ Phong chẳng nghĩ Huy thất tình. Một Thiệu Huy phong độ hào hoa và giàu ngất ngưỡng làm sao thất tình được.

Nhưng là chuyện gì Phong không nghĩ ra. Công ty du lịch dịch vụ của Huy vẫn còn hoạt động tốt. Việc học về đông y của anh cũng chẳng thể làm Huy sua nghĩ nhiều như thế.

Điện thoại reo. Phong nhắc máy :

- Alô !

Bên kia giọng nữ gấp gáp :

- Dạ, làm ơn cho em gặp anh Huy !

Phong lịch sự :

- Cô chờ chút :

Cầm máy lên lâu. Phong gõ cửa phòng Huy :

- Huy ơi ! Có điện thoại !

Thiệu Huy bước ra nhận máy từ tay bạn, anh nhỏ nhẹ :

- Alô ! Huy nghe !

- Em, Ngọc Nguyên đây !

Huy vẫn từ tốn :

- Có chuyện gì không em ?

- Mai chủ nhật, anh có rảnh không ?

- Có chi hả ?

- Dạ, em định rủ anh xuống chỗ chị Nguyễn làm.

Huy thở ra :

- Em đi một mình không được à ?

Ngọc Nguyên hời hởi :

- Đi một mình được thì em đâu rủ anh. Anh đi nha !

- Ủ, mai mấy giờ ?

Ngọc Nguyên reo vui :

- Em cảm ơn anh. Dạ, tám giờ được không anh ?

Huy gật đầu như nói trực tiếp :

- Vậy ha ! Chuẩn bị trước đi, anh đến là đi luôn. Thôi nha anh cúp máy.

Tắt máy, Huy bước song song với Huy xuống lầu, anh hỏi :

- Hôm nay mày không ra tiệm ?

- Tao kêu Thu Phương làm với mấy người phụ, tao có công chuyện.

- Chuyện gì vậy ?

- Nhậu với mày !

Thầy Huy quay nhìn mình, Phong cao giọng :

- Cả tuần nay mày uống một mình làm tao tức lắm. Bữa nay nhất định tao phải hạ gục mày.

Thiệu Huy vỗ vai bạn :

- Đã nói tao không sao mà mày lo lắng làm chi, tao đâu phải là kẻ yếu đuối đâu.

Phong nhìn bạn như bảo "nói xạo sỡ quá !"

- Tao không biết mày gặp chuyện gì nhưng tao biết chắc rằng mày đang rất rối lòng.

Ngừng lại quan sát nét mặt Huy một chút, anh nói tiếp :

- Tao chẳng biết làm thế nào để giúp mày cả. Nếu nói được thì mày nói, còn không mày hãy nhớ rằng :
rằng nghe được những lời đó của mày, tao sống không uống.

- Tao cũng thế.

Kéo bạn lại ghé Huy nói sang sảng để át giây phút ý mị vừa qua :

- Tối nay tao với mày đi nhậu không say không về.

Phong hưởng ứng :

- Tao chịu mày ! Giờ đi !

- Ừ.

Cả hai kéo nhau đi, chén tạc chén thù, khuya thật khuya mới về.

Thiệu Huy dìu Phong về phòng. Huy cứ tưởng men cay sẽ làm anh say và quên nhưng dường như càng uống...Huy càng tỉnh. Bằng chứng là người gục ngã là Phong chứ chẳng phải là anh.

Thay đồ cho bạn cẩn thận, Huy ra lan can ngắm trời đêm. Anh phóng mắt về một hướng mà anh biết chắc người con gái anh yêu đang ở đó.

"Em đang làm gì lúc này thế ? Hay em đã ngủ say sau một ngày làm việc vất vả ? Trong mỗi phút bất chợt em có nhớ tôi không ? Có lẽ là không ? Phải không em ?

Còn tôi thì từng giây từng phút nhớ em. Tôi nhớ tất cả những gì có ở em, từ đôi môi hay mím lại giận dữ, đôi mắt rung rức buồn, tiếng thở dài...tất cả in sâu trong tôi.

Sao em không mở lòng cho tôi cơ hội chứ ? Em không yêu tôi nhưng sao em lại dằn dò lo lắng và bắt tôi hứa những điều không liên quan đến mình.

- Huy phải ráng học...

- Huy không được nhậu nhẹt...

- Huy không được hút thuốc...

- ...

Bao nhiêu cái "không được" em bắt tôi phải hứa bằng không em sẽ không nhìn mặt tôi, sẽ làm ra vẻ không quen biết khi gặp mặt.

Và tôi...tôi cũng hứa.

Em bắt tôi phải gọi bằng "chị" nữa...tôi cũng hứa để đổi lại tôi có thể gặp em lúc nào tôi muốn, quan trọng nhất là em hứa sẽ ở cạnh tôi lúc nào tôi bế tắc, khủng hoảng...

Bao nhiêu đó cũng đủ để tôi nuôi huy vọng.

Tôi sẽ cố gắng chinh phục được em, và tôi sẽ mang hạnh phúc, nụ cười về trên khuôn mặt ưu tư của em..." Thiệu Huy khẽ hát :

Ước muốn em đến trong tay.

Ước muốn em đến dài lâu.

Tôi đang lang thang từng đêm tối lòng buồn tênh chờ em băng qua trái tim tôi.

Chờ trong trách móc nếu có lúc em chợt quên, nếu có lúc em vội bỏ đi tôi ngồi chông chênh.

Chờ em sao phở vẳng không còn ai, dấu bóng tối đang phủ quanh tôi chờ em mãi thôi.

Bao đêm âm u tôi chờ mong.

Em đi sao bỏ quên tình tôi.

Đời tôi đó như cây khô trên đường đi qua bao năm mong chờ em, có bao giờ em xạ..

oOo

Uy Nguyên vừa ra tới đầu hẻm, cô thấy Khắc Vĩnh quẹo xe vào. Cô rao lên :

- Thầy mới xuống hả ? Thầy ăn sáng chưa ? Em với thầy đi chợ ha ? Thầy...

Tháo nón bảo hiểm ra, Khắc Vĩnh làm mặt thảm nảo cắt ngang lời cô :

- Thầy...xin em cho thầy thở một tí !

Uy Nguyên đỏ mặt, cô chớp mắt mắc cỡ :

- Thầy ngạo em !

Khắc Vĩnh phân bua :

- Chứ chẳng phải sao ? Tôi chưa kịp chống xe em đã làm một hơi, tôi không nhồi máu cơ tim là phước lớn mạng lớn lắm đó.

Uy Nguyên dẫn đổi :

- Em xin lỗi thầy, giờ em bận thầy thông cảm...

Khắc Vĩnh nhăn mặt :

- Hở tí là hòn ! Em làm tôi sợ thật đó !

Nguyên chu môi :

- Sợ thì nghĩ chơi, ai cần !

Vĩnh xuống nước :

- Kẻ tiểu nhân có mắt như mù không biết lão thái đức cao trọng vọng nên lỡ lời. Tiểu nhân xin phạt trả bữa sáng, cà phê sáng, bữa trưa, trái cây ăn trưa...mong lão thái thứ tội cho.

Uy Nguyên biết Vĩnh trêu cô nhưng Nguyên dịu giọng :

- Lão nương không trách diệt nhi, mau đưa lão nương đi chợ.

Với tay nhéo tai cô, Vĩnh lắc đầu :

- Mặt này lỳ trời chạy luôn ! Sau này lấy chồng làm ơn để cho con người ta sống với.

- Em hiền nhất nước mà thầy !

- Ghê quá !

Khắc Vĩnh để cho xe chạy đi với tiếng cười gòn già của Uy Nguyên. Nhìn cô lúc này chẳng ai biết cô sắp ba mươi tuổi, quần sọc với áo thun thể thao để lộ đôi chân dài với đôi cánh tay trắng hồng. Mái tóc dài mượt được Uy Nguyên buộc phồng lên càng làm cô trẻ trung hơn.

Ăn sáng xong, Khắc Vĩnh đợi Uy Nguyên đi chợ, anh chở cô về. Vừa bước vào cổng Khắc Vĩnh hỏi ngay :

- Nhà này của ai vậy Nguyên ?

Tiếng Uy Nguyên từ bếp vọng lên :

- Nhà chồng em đó thầy. Ly dị xong em được chia một số tiền và căn nhà này. Đẹp không hả thầy.

- Đẹp lắm !

Đặt khay trà xuống bàn, Uy Nguyên cười cười :

- Thầy tin không thầy ?

Khắc Vĩnh nói ngay :

- Có thể người khác tưởng em đùa nhưng tôi thì không. Dù biết sự thật không như em vừa nói nhưng tôi tin em không đùa.

Nhướng mắt nhìn Khắc Vĩnh, Uy Nguyên cười buồn :

- Cảm ơn thầy đã hiểu em.

Đẩy ly nước về phía Vĩnh, Uy Nguyên đứng dậy :

- Thầy ngồi xem báo tí nha ! Em ra sau một chút.

- Em cứ tự nhiên đi, tôi không khách sáo đâu.

Bước được mấy bước, Uy Nguyên dừng lại :

- Thầy chờ tí Thiệu Huy chút nữa xuống sẽ đánh cờ với thầy. Huy chở đưa em kết nghĩa xuống thăm. Cô bé nói chừng chín giờ thì tới. Hồi nữa thầy mở cửa dùm em...Em tắm...!

Dứt lời, cô chạy ào đi. Vĩnh nhìn theo lác đác. Dù muốn dù không, anh cũng chẳng thể làm vãn đục tình thầy trò trong sáng đó.

Chẳng biết liệu anh nói ra rồi Uy Nguyên có đối xử với anh bình thường như trước đây không hay một buớng tường ngăn cách đã được anh dựng lên. Thôi thì đành im lặng.

- Chị Nguyên ơi ! Oi chị Nguyên ! Chị Nguyên ơi !

- Nghe !

Khắc Vĩnh ba chân bốn cẳng chạy ra, anh sợ chậm một chút nữa thôi nhà Uy Nguyên sẽ đầy gạch đá...xóm giềng chọi vô vì tiếng kêu liên hoàn ấy.

- Chờ tí !

Đôi mắt Ngọc Nguyên mở hết cỡ to khi người ra mở cửa là một người đàn ông chứ không phải Uy Nguyên, cô có lộn không ?

Cô ấp úng :

- Xin lỗi...đây có phải là nhà của y sĩ Uy Nguyên không ạ !

Khắc Vĩnh bậm môi nén cười trước vẻ mặt lo sợ của cô bé vừa mới hăng hái gọi cửa :

- Không phải !

- Tôi lộn nhà, xin lỗi !

Ngọc Nguyên vừa định quay người chạy đi thì Vĩnh đã bật cười :

- Cô bé không lộn đâu ! Đúng rồi, vô đi !

Ngọc Nguyên nhìn Vĩnh ngờ vực nhưng vẫn đứng yên.

Vĩnh đẩy rộng cổng :

- Em vô đi, đúng nhà rồi đó. Không tin để tôi gọi Uy Nguyên.

Quay mặt vào nhà, anh gọi lớn :

- Nguyên ơi em có người tìm.

- Dạ, em ra ngay.

Tiếng Uy Nguyên vang lên làm sự ngờ vực trong lòng Ngọc Nguyên dằng mạnh. Cô không ngẩng người về việc lộn nhà mà lại hoang mang tột cùng vì sự có mặt của người đàn ông phong độ trước mặt và cách đối đáp giữa họ thật tình tứ ngọt ngào.

Vậy là xui cho ý định của Ngọc Nguyên, cô định làm mai "đại ca anh tuấn" của mình với vị "nữ hiệp" cô thần tượng.

Bước chân Uy Nguyên vội vã, cô nắm tay Ngọc Nguyên hỏi tới tấp :

- Em xuống bằng gì ? Đi một mình hay với Huy. Huy đâu rồi ?

Biết tính chị, Ngọc Nguyên thủng thỉnh :

- Anh Huy chở em tới trước cổng nhà rồi quay xe đi liền, bảo là có hẹn bạn ở gần đây. Chiều tối đến đón em về.

Mắt Uy Nguyên tối lại trong nháy mắt rồi bình thường ngay :

- Kệ Huy, em vào nhà đi !

Uy Nguyên quên khuấy Khắc Vĩnh đang đứng ở cổng rào chờ đóng cửa, kéo Ngọc Nguyên vô nhà. Vừa ngồi xuống, Ngọc Nguyên hỏi ngay :

- Ai vậy chị ?

- Ai đâu ?

- Cái ông mở cổng...

Vỗ mạnh lên trán, Uy Nguyên xuýt xoa :

- Chết ! Chị quên, thầy chị đó !

Chạy lại kéo Khắc Vĩnh lại ghé, Uy Nguyên hấn giọng :

- Xin giới thiệu với em, đây là thầy của Nguyên, Trịnh Khắc Vĩnh. Còn đây là Ngô Ngọc Nguyên, em kết nghĩa của Uy Nguyên.

Vĩnh ngồi xuống, anh nhăn mặt :

- Em làm gì mà lôi cả tên họ của người ta ra vậy ? Giới thiệu kiểu em dễ bị đập lăm đó.

Uy Nguyên hất mặt :

- Còn lâu !

Quay sang Ngọc Nguyên, cô bắt đầu hỏi :

- Kể Nguyên nghe cuộc sống của em lâu nay xem. Nguyên nhớ em quá mà chẳng thể đi thăm.

Ngọc Nguyên thành thật :

- Nguyên kêu anh Huy chở đi, anh Huy biết chỗ em làm và em ở đó.

- Thôi đi, kêu tên ấy chở Nguyên, giữa đường hấn bỏ là tàn đời.

- Anh Huy em không có vậy đâu.

Uy Nguyên liếc mắt có đuôi :

- Ừ ! Anh Huy em tốt nhất, anh Huy em hay nhất. Nguyên đâu dám nói động tới.

Nghe Uy Nguyên lầy, Ngọc Nguyên ngẩng người :

- Thi chính Nguyên bảo anh Huy thế mà. Sao Nguyên lại giận em.

Thấy mình cũng có phần vô lý, cô dịu giọng :

- Nguyên xin lỗi ! Em xuống sau rửa mặt cho khỏe.

Ngọc Nguyên đi rồi, Khắc Vĩnh hỏi nhỏ :

- Cô bé này là bạn gái của Thiệu Huy hả Nguyên ?

Mắt Uy Nguyên xa xăm :

- Có lẽ vậy. Em nghe Ngọc Nguyên nói Huy chăm lo cho nó kỹ lưỡng lắm. Em nghĩ đúng như thầy hỏi đó.

Khắc Vĩnh cười cười :

- Em nói không đúng với lòng mình rồi !

- Thầy !

Uy Nguyên kêu lên sững sờ nhưng Khắc Vĩnh đã nói bằng giọng pha trò :

- Chủ nhà không nấu cơm trưa đãi khác à ? Có cần tôi phụ không ?

Khắc Vĩnh bước xuống nhà bếp tránh cho Uy Nguyên sự khó nghĩ. Anh không muốn cô buồn hay lo nghĩ cho mình quá nhiều.

Chỉ một lúc sau nhà bếp rộn bởi tiếng cười đùa hồn nhiên của cả ba, Khắc Vĩnh, Ngọc Nguyên mới gặp lần đầu nhưng dường như quen lâu lắm, kể tung người hứng khiến Uy Nguyên chóng đỡ xiêng niêng.

Nấu xong cà ri, chiên xong chả giò chuẩn bị dọn ăn. Vĩnh thấy Uy Nguyên múc riêng ra một ít cất. Vĩnh biết mình không nợ duyên cùng cô gái đặt biệt này.

Chờ mãi không thấy Thiệu Huy tới, Uy Nguyên nhờ Vĩnh chở Ngọc Nguyên về thành phố.

Cô hơi buồn khi thấy Thiệu Huy tránh mặt mình, Ngọc Nguyên điện thoại rất thương cho cô, Huyền bảo Thiệu Huy dạo nà rất chăm chỉ, vài bữa là qua chỗ Huyền chơi, có khi chở theo cô bé nhìn cũng hiền.

Huy bảo nếu "Huyền thấy được thì em mới yêu" Uy Nguyên cũng mừng cho Huy.

Đang loay dọn bếp núc, Uy Nguyên nghe có tiếng đập cổng phía trước. Nhìn đồng hồ, Uy Nguyên lẩm bầm hơi chín giờ tối rồi còn có ai đến đây nữa ?

Vừa đẩy cửa, Uy Nguyên thấy Huy đang chống tay vào cửa vẻ mệt mỏi sắp té :

Cô chạy lại đỡ :

- Huy sao vậy ? Giờ này mới đến, Ngọc Nguyên về rồi !

Thiệu Huy chẳng nói chẳng rằng bước thẳng vào trong mặc cho Uy Nguyên sững sốt nhìn theo. Cô đẩy xe Huy vào trong sân rồi khóa cửa lại.

Vào phòng khách Uy Nguyên lác đầu nhìn thấy Huy nằm trên ghế salon mắt nhắm nghiền, mặt đỏ ga vời hơi thở nồng mùi rượu.

Nhẹ nhàng sửa lại tư thế cho Huy, Uy Nguyên lấy thau nước ra lau cho Huy, cô đắp khăn lên trán anh và vắn quạt cho nhỏ lại.

Chương 7

Nhìn thấy Huy như có vẻ muốn nôn , Uy Nguyên lấy thau để sẵn. Cô ngồi cạnh anh nghiêng đầu Huy đặt lên chân mình , Vỗ lưng cho Huy nôn ra hết :

Cô dịu dàng từng chút một :

- Nôn ra hết Huy sẽ thấy dễ chịu ngay ...ráng ói cho hết :

- Ừa ...u.a ...

Dường như Huy cảm nhận được sự dịu dàng của Uy Nguyên nên anh không lè nènhé khó chịu như những người say khác.

Ói ra hết , Huy là người thờ dốt ...anh không quên cầm chặt tay Uy Nguyên đặt lên ngực mình.

Không một lời trách móc cần nhắc , Uy Nguyên nhẹ nhẹ đỡ Huy nằm ngay ngắn. Cô dọn dẹp mọi thứ đầu đó sạch sẽ rồi pha một ly nước chanh đường đem đến.

- Huy ráng uống một miếng cho mau nhà rượu.

Thiệt Huy vung tay , anh nói trong cơn mê với đôi mắt nhắm kín :

- Tôi ...yêu em ...mà ...sao em ...không cho tôi chút ...cơ hội nào ...hết ...

- Tôi ...yêu em ...

Nén tiếng thở dài , Uy Nguyên khẽ ly ép anh uống hết , cô dìu Huy vào giường mình và buông màn cho anh.

Trở ra salon , Uy Nguyên ngồi nhìn vào một khoảng không vô định. Cô chẳng biết tâm trạng của mình ra sao.

Uy Nguyên thờ người , cô nhắm mắt , những ngày tháng cũ diễn lại trong ký ức ...

oOo

Chớp mắt , Thiệu Huy lại nghiêng người vùi mặt vào gối ngủ tiếp. Nhưng lần này , nhưng lần này anh bật dậy ngay tức khắc ...mùi hương lạ từ gối chăn đã làm cho huy tỉnh ngủ.

Anh nhìn khắp phòng và cố nhớ chuyện gì xảy ra hồi đêm ...đây là phòng ai ...

Huy vội vã xếp gọn mùng mền rồi mặc áo ra khỏi phòng. Bước xuống bếp , Huy sững người khi nhìn thấy ...Uy Nguyên đang xào nấu trên bếp.

Nghe động nhưng Uy Nguyên không quay lại , cô lên tiếng :

- Huy dậy rồi à ? Ngọc Nguyên về từ lúc sáng sớm , nó sợ trễ làm nên không kêu Huy , nó bảo để Huy ngủ cho khỏe.

Rồi giọng cô cần nhắc :

- Nhậu gì quá chừng làm con nhỏ lo hết hồn. Huy quậy kinh khủng , nói năng lung tung.

Thiệu Huy ngó người :

- Hồi đêm tôi say lắm hả ?
- Đem quăng Huy vô thùng rác chắc Huy cũng chẳng hay.
- Tôi tự chạy về đây ?
- Chứ ai nữa ?

Chỉ tay vào phòng tắm , Uy Nguyên nói nhẹ nhàng đến nỗi Thiệu Huy cứ đứng nhìn cô không chớp mắt.

- Bàn chải , khăn tắm trong đó còn mới , Huy làm vệ sinh đi rồi ăn sáng.

Một lúc sau cảm thấy nhột nhột , Uy Nguyên quay lại , cô đỏ mặt trước ánh mắt của Huy , Uy Nguyên gắt :

- Nói Huy không nghe sao còn đứng đó , tôi lấy roi bây giờ.

Huy hét lên trước khi chạy vào nhà tắm :

- Lấy đi , lớn hơn người ta chẳng bao nhiêu tuổi mà lúc nào cũng tỏ ra uy quyền.
- Coi chừng tôi đó !

Tiếng Huy trong nhà tắm vọng ra :

- Ai coi chừng cho nổi.

Dọn mọi thứ ra bàn , Uy Nguyên chờ Thiệu Huy ngồi vào bàn rồi cô mới nhẹ nhàng nói :

- Huy ăn đi !

Thiệu Huy nhìn cô , anh định lên tiếng thì Uy Nguyên đã ngăn lại :

- Ăn xong rồi hẳn nói. Tôi đói lắm rồi đó !

Nhìn đĩa mì xào cải. Huy xuýt xoa :

- Tôi cũng đói quá !

Ăn xong , Uy Nguyên pha hai ly cà phê sữa mang ra , Thiệu Huy bông đùa :

- Ước gì ...

Anh chưa nói hết câu , Uy Nguyên đã chồm người đến trước mặt Huy giơ sẵn nắm tay , cô gằn giọng :

- Nói tiếp !

Huy le lưỡi :

- Đâu có nói gì đâu !
- Biết vậy thì tốt ! Huy mà lộn xộn thì coi chừng tánh mạng đó.

Ngồi xuống khuấy cà phê xong , đẩy sang cho Huy. Uy Nguyên uống một ngụm , giọng cô thật buồn :

- Huy đã hứa không nhậu nữa mà Huy không giữ lời. Tôi thật mất niềm tin quá.

Huy áp úng :

- Tôi ...

- Huy không cần giải thích gì cả. Tôi hiểu Huy có nhiều thắc mắc nhưng lẽ nào Huy lại tìm vào men rượu như thế. Nếu ai cũng vậy có lẽ Huy cũng chẳng thể nào ngồi đây nói chuyện cùng tôi đâu. Tôi chết lâu rồi , vì buồn mà uống rượu đó.

Thiệu Huy trở mắt nhìn Uy Nguyên như không tin lời nói vừa rồi là do một cô gái thốt ra.

Uy Nguyên cười buồn :

- Không ngờ phải không ? Huy cứ hỏi Ngọc Nguyên thì rõ. Tôi không phải là cô gái bình thường. Có lẽ nói tôi là một người đàn bà có chồng , cũng có thể nói tôi là kẻ bị bỏ rơi , sao cũng được cả. Chính vì thế mà tôi rất buồn , đau đớn nữa là khác. Huy đừng suy nghĩ mình là kẻ đau khổ , thế gian này người bất hạnh và hạnh phúc chẳng biết ai nhiều hơn. Huy hãy suy nghĩ rộng rãi một chút , Huy sẽ thấy cuộc sống có nhiều điều đáng quan tâm và đáng để mình vì nó mà hy sinh.

Thiệu Huy nhấp từng ngụm cà phê trong suy tư. Huy cũng nghĩ rằng u có nhiều tâm sự nhưng từ những gì cô vừa nói ra. Huy biết cô mang trong lòng nhiều điều hoàn toàn trái ngược với những gì thể hiện trên gương mặt. Huy thấy tình cảm dành cho Uy Nguyên càng tăng thêm.

Huy trần giọng :

- Tôi xin lỗi , tôi không cố ý nhưng có lẽ lần đầu tiên tôi uống say vì một người phụ nữ , nhưng có lẽ khó mà quên dù có hứa thế nào.

Uy Nguyên nhẹ nhàng :

- Khi bảo lòng quên thì không bao giờ quên được. Tôi không bảo lòng quên hay nhớ , những gì nó đã qua nó luôn có chỗ đứng của nó và hình ảnh về nó có mờ dần hay không là do rất nhiều yếu tố , Huy hãy cứ bình thường như những ngày trước Huy sẽ nhẹ nhàng hơn.

Thiệu Huy định lên tiếng cãi lại thì Uy Nguyên đã lên tiếng tiếp :

- Huy có thể để tôi có thể gặp mọi người một cách bình thường. Bằng không tôi sẽ đi khỏi tầm mắt của Huy đó.

Cô đi nhanh vào phòng đóng cửa lại , bỏ mặc Thiệu Huy trầm mặc ngoài này. Anh nhìn quanh căn phòng và thương cô con gái cô độc , hình như cuộc sống của Uy Nguyên rất nhiều khúc mắc , còn hơn những gì cô nói ...

- Chị Nguyên ! Tôi về đây !

Thiệu Huy gõ cửa , anh không nói nhưng anh tự nhủ anh sẽ làm những gì có thể để đem lại nụ cười đến cho cô.

Uy Nguyên bước ra , cô giơ một ngón tay ra trước mặt Huy :

- Cố gắng đừng uống rượu nhé. Nếu Huy đã không chê , tôi sẽ là bạn của Huy. Hứa không ? Nghéo tay !

Huy lấp bắp :

- Thật không ?

- Không tin thì thôi !

- Tin ! Tin mà !

Huy vội móc tay với Uy Nguyên , anh giao ước :

- Có gì cũng chia sẻ.

- Ừ !

- Không được giấu diếm !

- Ừ !

- Đừng ...bắt tôi kêu chị !

Uy Nguyên lắc đầu nhè nhẹ , cô cười múm mém :

- Cái này xét lại , tốt thì tha !

- Cám ơn chị , tôi về ! Tôi sẽ xuống thường.

Huy hớn hờ trước sự thay đổi đột ngột của Uy Nguyên. Không biết Uy Nguyên thế nào chứ với Huy là một dấu hiệu đầy hy vọng.

Dắt xe ra khỏi cổng. Huy giơ tay vẫy vẫy , Uy Nguyên mỉm cười giơ tay đáp lễ. Làm nhiều việc cho người khác nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên cô thấy kết quả của nó , hiển hiện rõ trên gương mặt rạng rỡ như trẻ được quà của Thiệu Huy. Có lẽ anh không ngờ , Uy Nguyên đang suy tính một chuyện sẽ làm Huy ...chết đứng như Từ Hải ... "làm mai Huy cho người khác".

oOo

- Mà ra khỏi nhà tao !

Tiếng "xoảng" của chai rượu vỡ làm mọi người trong phòng không ai dám nói.

Ông Thành rít lên :

- Mà nghe lời tao thì mày là con tao , còn không thì biến khỏi nhà này , tao không có đứa con không biết nghe lời làm mất mặt tao.

Bà Thành cản ngăn :

- Ông ơi ! Nó là con gái , ông đuổi nó sao được. Con mình từ từ mà khuyên bảo , ông đừng nóng nảy không nên.

Ông Thành quay sang nạt vợ :

- Từ từ gì ! Bà không nghe nó nói sao ? "Cuộc sống của con cái sao không để nó tự quyết định , ba cứ muốn theo ý ba mà không cần biết ý con cái thế nào" tôi sanh nó ra , tôi có quyền , đưa nào không nghe thì biến khỏi nhà này.

Quay qua Uy Nguyên ông quát mắt :

- Mà trả lời một lần nữa cho chắc , sao có nghe lời tao về chỗ đó không ?

Uy Nguyên nhẹ nhàng nhưng không kém phần cương quyết :

- Bất cứ điều gì con cũng có thể làm cho ba , nhưng khi chuyện có liên quan đến cuộc sống riêng tư của con , con không thể nghe lời ba được.

- "Bốp" ! Cút !

Uy Nguyên cúi mặt , cô lặng lẽ dọn dẹp những thứ ông Thành quăng xuống đất để vào một góc , cô đốt ba cây nhang trước bàn thờ rồi đi ra cửa.

Bà Thành chạy theo , bà khóc ngất :

- Con đừng đi , ba con giận nói cho đã rồi thôi , chứ chẳng để bụng đâu.

Cầm tay mẹ , Uy Nguyên cũng nghẹn lời :

- Mẹ đừng lo cho con , con không sao đâu , mẹ cũng biết tính con rồi mà , con có bao giờ giận ba đâu , con hiểu lầm chứ , có thương con cái ba mới lo lắng tính toán. Nhưng mẹ đừng giận , mẹ hiện không nói nhưng con không thể im lặng được. Mẹ không nhớ chuyện trước đây sao ? Cũng vì con hiểu là thương con cái mà đến giờ con sống thế nào mẹ cũng biết cơ mà.

Mở túi lấy ra một tờ ngân phiếu xếp lại đưa cho mẹ , cô nói nhỏ :

- Con biết là mọi chuyện đều có nguyên do. Vì thế mẹ đừng giận đừng buồn , hãy cất số tiền này để khi có việc mà dùng.

Vừa thấy trán mẹ nhăn , Uy Nguyên vừa cười hề hề :

- Đã nói đừng giận rồi mà !

Vỗ vỗ tay mẹ , Uy Nguyên trấn an :

- Coi như mẹ giữ dùm con. Đừng để ai biết nha mẹ ! Con không phải thầy bói nhưng linh cảm của con cũng ít sai lắm mẹ ạ. Và lại tiền này con làm việc chính đáng mẹ không phải lo đâu.

Bóp chặt tay con. Bà Thành nói trong nước mắt :

- Đứa mẹ không chăm lo lại là đứa có tình có hiếu nhất. Con làm gì cũng phải cẩn thận , nếu mà có chuyện gì cứ về với mẹ , có no đói gì mẹ cũng lo được hết. Con là đứa con mẹ tin nhất và cũng lo lắng nhất.

- Sợ mẹ khóc nhiều , Uy Nguyên dẫn lòng dứt ra :

- Mẹ vô nhà đi để ba lại la đó. Có gì con sẽ báo cho mẹ hay. Mẹ đừng lo nữa.

Quay xe , cô đề máy cho xe chạy thật nhanh để mẹ không thấy mình khóc. Ra đến đường , Uy Nguyên òa lên , cô để cho nước mắt tràn lên má , mọi người qua đường nhìn cô bằng mắt lạ lẫm , Uy Nguyên cứ cho xe lao đi trong nước mắt , cô cứ thế chạy thẳng lên Sài Gòn , chạy mãi đến lúc nước mắt khô , tâm tư lắng đọng , Uy Nguyên đã đến trước ký túc xá.

Ngần ngừ một lúc , Uy Nguyên chạy thẳng vào trong , cô dừng trước phòng Ngọc Huyền :

- Huyền về chưa ạ ?

Uy Nguyên nhỏ nhẹ hỏi một cô bé trong phòng :

- Chị Huyền tám giờ mới về , chị nhắn gì không ?

- Thôi khỏi , cảm ơn !

Vừa quay xe , cô thấy Thiệu Huy chạy vào , ánh mắt sáng lên :

- Nguyên , mới lên hả !

Uy Nguyên lườm lườm làm Huy gãi đầu cười , anh hỏi :

- Sao chị lên tối nay ?

Uy Nguyên chống xe xuống , cô trả lời với vẻ mệt mỏi :

- Cũng không định lên nhưng chạy gần tới nên ghé thăm Huyền luôn.

Thiệu Huy búng tay :

- Hay thiệt , lúc trưa này tôi có cảm giác làm sao ấy , buồn buồn vui vui , trong bụng bảo học xong ghé chị Huyền đi chơi. Không ngờ ...tôi phải về cúng ông Địa đã tạo linh cảm này mới được.

- Lộn xộn ! Cô nạt khế.

Uy Nguyên nhìn quanh rồi thở dài , cô nói như than :

- Mới có mấy tháng mà thay đổi mau quá !

Biết chắc Uy Nguyên có chuyện gì nên cô mới chạy từ Trại An lên đây , Huy có pha trò :

- Giờ mới sáu giờ chiều , về nhà tôi chút rồi tôi chờ chị đi chơi.

- Rũ Ngọc Nguyên nữa nha !

Thiệu Huy nhìn đồng hồ , anh trả lời :

- Hôm nay thứ năm , Ngọc Nguyên trực ca hai đến 10 giờ mới về.

Uy Nguyên thờ ơ :

- Thì thôi !

Đề máy , cô chạy theo Thiệu Huy trong trạng thái như người mất hồn , bình thường để gì ai rủ được cô đi đâu dù chỉ uống ly nước mía.

Đợi Uy Nguyên rửa mặt , Huy gọi điện cho Phong :

- Phong hả ? ...tối nay tao về trễ , mày khỏi chờ cửa ...Tao đem chìa khóa theo ...Ừ ...tao biết rồi ...chẳng có gì đâu ...mai tao nói cho nghe ...thôi ha ...

Huy gác máy , thấy Uy Nguyên chưa ra , anh gõ cửa nhà tắm :

.Nguyên ơi , xong chưa ?

- Chờ tôi chút !

Tát nước vào mặt liên tục cho tan những giọt nước mắt mới tuôn trào , Uy Nguyên mở cửa bước ra , cô có khóa lấp bằng giọng chanh chua :

- Thấy ghê ! Sợ người ta sai nhiều nước hay sao mà hồi dữ vậy ? Xấu tính.

Nguyên vừa bước ra , Huy đã thấy mắt cô khác lạ , anh nghe lòng đau nhói , Huy cố cười trêu ghẹo lại :

- Sao biết hay vậy ? Nguyên chắc hơn thế nữa há ?

Thấy cô đứng yên lờm nguýt , Thiệu Huy gục :

- Thôi đi ăn , Nguyên định giận để no thì cho tôi xin.

- Không đi !

Uy Nguyên quay mặt chỗ khác , cô định trêu Huy :

Anh tính rụi vừa bước vừa nói :

- Vậy Nguyên ở nhà ngủ ...với ma !

- Ừ !

Uy Nguyên chạy vội theo Huy ra ngoài , anh đẩy xe Uy Nguyên vào nhà và đi bằng xe mình , cô không phản đối.

Vui đó , buồn đó ...Uy Nguyên dường như không còn đủ sức kéo dài về không có gì nữa. Bước lên xe , Uy Nguyên nói như sắp khóc :

- Tôi không muốn ăn đâu.

Thiệu Huy nhẹ nhàng :

- Vậy Nguyên muốn đi đâu ?

- Thôi ! Đi ăn không để Huy đói !

Huy ân cần :

- Không sao , Nguyên muốn thế nào cứ nói. Tôi không đói đâu.

Uy Nguyên ngáp ngừng :

- Vậy ...đi hát karaoke nha ?

Anh cười trước vẻ nhút nhát của Uy Nguyên :

- Có vậy mà cũng ngại. Nhưng ăn xong mới có sức hát.

Uy Nguyên lắc đầu phản đối như tuổi thơ , cô chu môi cụp mắt làm Huy phì cười :

- Ừ thì không ăn. Nhõng nhẽo quá !

Huy chạy đến trước nhà hàng mà trước đây Uy Nguyên làm. Ở đây , Huy biết nếu Uy Nguyên có quá mệt thì cũng có chỗ cho cô nghỉ lại :

Uy Nguyên vừa bước vào vừa lúc gặp ông Chang trên lầu xuống , ông chạy đến bên cô như sợ mất vật quý.

- Chào cô Nguyên !

- Chào ông Chang !

Dù quá buồn rĩ nhưng Uy Nguyên không kém nhanh lễ độ :

- Ông vẫn khỏe chứ ạ ?

Ông Chang hơi nhú mày :

- Cô không khỏe ? Có chuyện gì thế ?

Uy Nguyên cười cười lắc đầu :

- Không có gì đâu ạ !

Huy bước đến bên cạnh , anh lịch sự cúi đầu chào theo kiểu Hàn Quốc.

Ông Chang ỏi Huy thật chậm :

- Xin lỗi anh , tôi muốn bàn với cô Nguyên một việc.

Huy nhìn Uy Nguyên , anh biết cô đã rất mệt nhưng Huy nghĩ có lẽ ông chủ nhà hàng này có chuyện gì đó rất gấp nên mới tỏ vẻ như vậy.

Anh ôn tồn :

- Không có gì đâu ạ ! Nhưng cô ấy có vẻ không khỏe , tôi xin phép được ở cạnh. Tôi không có ý muốn nghe cuộc nói chuyện của hai người đâu , cô ấy đang rất mệt.

Ông Chang hơi nhăn trán , ông nói liên tục :

- Tôi thành thật xin lỗi đã làm phiền nhưng tôi muốn tìm cô Nguyên từ lâu nhưng không được nên mới thất lễ như thế này.

Uy Nguyên cười thật hiền :

- Đây là bạn tôi , anh ấy hay lo nên nói thế chứ tôi không sao thật mà.

- Mời theo tôi vào đây !

Chương 8

Ông Chang đưa cả hai vào phòng làm việc của mình. Ông lấy ra một bản hợp đồng và giải thích với Uy Nguyên bằng tiếng Việt một cách khó khăn, cô ra hiệu cho ông Chang nói bằng tiếng Hàn, Uy Nguyên đưa cho Huy một bản bằng tiếng Việt vì bản hợp đồng gồm ba thứ tiếng Hàn - Anh Việt.

Uy Nguyên trao đổi bằng tiếng Hàn, thật mau và ông Chang cũng gật đầu vui vẻ:

Quay sang nhìn Thiệu Huy, Uy Nguyên hỏi anh một câu thật tôn trọng:

- Huy thấy thế nào.

Thiệu Huy trầm giọng:

- Công việc của Nguyên tôi đâu hiểu mà có ý kiến. Nhưng tôi khuyên Nguyên hãy giữ gìn sức khỏe dù có làm gì chẳng nữa.

Thấy cô hơi nghiêm mặt, Huy cười:

- Nguyên cứ quyết định theo ý mình, bạn bè ai không mong bạn mình có cơ hội thăng tiến chứ.

Uy Nguyên nhìn Huy với vẻ biết ơn, bởi đây là công việc khá tốtkhó mà tìm được điều kiện ưu đãi như thế này, phiên dịch những buổi tư vấn hay ký hợp đồng, mọi việc khác như làm hợp đồng đã có người khác, lương tính theo giờ. Uy Nguyên đọc lại lần nữa rồi đặt bút ký.

Cô nói thêm với ông Chang một vài câu nữa, nào ngờ ông ta sáng mắt lên gật đầu lia lịa, Uy Nguyên giải thích với Huy:

- Tôi hỏi ông ấy có cần xe tham quan hay đưa đón những đoàn khách có tôi thông dịch không, ông ấy bảo được thế là tôi đã giới thiệu Huy, ông Chang bảo Huy mai Huy đến, Huy thấy sao?

- Được, mai tôi cho người mang hợp đồng đến. Sáng mai tôi thực tập ở Tân Chánh Hiệp.

Uy Nguyên gật gù, cô thỏa thuận với ông Chang rồi đứng dậy:

- Chào ông!

Ông Chang trao cho Nguyên một hợp đồng theo nguyên tắc và quay sang bắt tay Huy chào:

- Chào anh, mai tôi chờ.

Huy cúi người đáp lễ:

- Chào ông mai tôi sẽ cho người mang đến.

Ông Chang cúi xuống lấy một phiếu miễn phí và gọi người phục vụ:

Uy Nguyên định từ chối, ông Chang đã nói:

- Quà nhỏ! Quà nhỏ!

Bước ra khỏi phòng, Huy trêu Uy Nguyên:

- Hết mệt chưa?

Đám thùn thụt vào vai Huy , Uy Nguyên kêu lên :

- Dám trêu tôi hả ? Tôi giận đó !

- Giận ai lỗi cho biết !

Huy tỉnh bơ :

- Tôi đi ăn !

Uy Nguyên cùng Huy bước theo người tiếp viên , ông Chang đã dặn dò chuẩn bị một phòng đặt biệt ăn và hát chung.

Gọi một số món ăn xong , Huy chờ người tiếp viên bước ra , anh trừng mắt hăm dọa Uy Nguyên :

- Mỗi lần Nguyên đi thông dịch phải cho tôi đi theo.

- Chi vậy ?

- Nguyên không cần biết. Ừ không ?

- Nhưng Huy mắc đi học mà !

Thiệu Huy xiu xuống trước câu nói ấy làm cho Uy Nguyên tủm tủm cười :

Cô bám bài hát và thả hồn vào nó :

"Còn nhớ không anh lần đầu gặp nhau là trái tim em đã thuộc về anh.

Và biết bao nhiêu ân tình anh ơi , có nhớ ?

Em vẫn yêu anh vẫn chờ đợi anh , khi đã yêu nhau em nào hối tiếc. Tình yêu vẫn thế đắm say ngọt ngào lẫn cay đắng ! ...

Nghe Uy Nguyên hát , Thiệu Huy rít thuốc liên tục , ai đã làm trái tim cô gái đáng thương vỡ vụn thế này ? Ai đã làm cho lời hát kia nào nùng đến thế ?

- Ăn đã Nguyên ?

Thiệu Huy bấm cho máy tự hát , anh kéo Uy Nguyên lại bàn , cô trĩu buồn trông thật tội.

Đang ăn đột nhiên cô ngược nhìn Huy :

- Nhìn tôi có giống kẻ tàn ác không ?

Huy lắc đầu :

- Trông tôi có đáng ghê tởm lắm không ?

Một cái lắc đầu nữa. Lần này thì Huy lên tiếng :

- Nguyên đừng nên bi quan như thế , Nguyên đã từng nói với tôi thế nào "mình làm gì mà lòng không ray rức là được". Chẳng lẽ những lời nói đó chỉ là lời nói suông ?

Uy Nguyên ủ rũ :

- Xin lỗi Huy , tại tôi buồn quá ! Chẳng biết kiếp trước tôi đã làm gì tàn ác mà sao lại bị quá nhiều khổ sở.

Uy Nguyên buông đầu , cô gục đầu khóc nức nở , Thiệu Huy cũng rời bàn , anh đỡ cô lại ngồi nơi ghế bành , Huy để cô đầu dựa trên vai mình , những giọt nước mắt thấm qua áo đầm vào tim Huy từng nhát khiến anh đau đớn khôn xiết. Anh không đau vì Uy Nguyên không yêu anh mà đau nỗi đau người con gái chịu quá nhiều bất hạnh , Huy không cần biết Uy Nguyên rời có yêu anh không , anh chỉ cần cô được hạnh phúc , nước mắt không rơi nữa thì anh có thể chịu đựng mọi thứ để cho Uy Nguyên được thế :

- Uy Nguyên hãy khóc cho trôi hết những muộn phiền u uất. Khóc được nhiều Nguyên sẽ nhẹ lòng hơn , lúc nào tôi cũng là bạn của Nguyên hết. Có nhớ là đã hứa chia sẻ buồn vui cùng tôi không ?

Huy hát nhỏ nhỏ cho cô nghe :

" Đã có những lúc tôi nhìn lại cuộc tình đó lúc bóng ai đã xa rồi

thế giới biết có bao người yêu nhau suốt đời cơ sao số kiếp tôi vẫn hiu quạnh

Lúc biết yêu đã xa người , lúc trái ngang đã giăng trời

Hương hoa yêu đương nào không mang theo túi đàng thì tôi yêu giữa đơn côi ...

Uy Nguyên đã rời khỏi tay Huy , cô rót hai ly bia đưa cho anh một ly :

- Cảm ơn Huy đã chia sẻ cùng tôi.

Không chờ Huy lên tiếng , Uy Nguyên đã cạn một ly , cô gấp thức ăn cho Huy ...nén mấy ...nước mắt cứ lăn dài trên má.

Huy kéo Uy Nguyên ra giữa phòng , anh đã mở nhạc thật sôi động để Uy Nguyên quên.

- Nhảy với tôi đi.

Uy Nguyên quay cuồng theo tiếng nhạc , Huy thấy những kiểu thật ...hề để cô cười và cuối cùng anh đã thành công , Uy Nguyên cũng nhảy hết mình từng bước thật đẹp.

Đã khuya , cả hai ra về , Huy chờ Uy Nguyên lanh quanh khắp phố vắng , khoảng cách đã được thu ngắn nhưng chẳng ai nói với ai câu nào. Huy thì không muốn bị mang tiếng "cơ hội" còn Uy Nguyên thì "mắc cỡ".

Anh chờ Uy Nguyên về tận nhà cô trên Trị An và đêm ấy ...dù Uy Nguyên không chính thức gật đầu nhưng Huy đã được nghe cô kể về những gì trong quá khứ của cô ...

oOo

Phong chạy xuống lầu , anh mắt nhắm mắt mở lảm bảm " Tao nợ mày kiếp trước bao nhiêu thì nói tao trả chứ đừng hành tao như vậy ! Tên quái ác !"

Vừa kéo chốt cửa , Phong đã tuôn một hơi không cần biết người trước mặt là ai :

- Mày ác cũng vừa thôi để đức cho con cháu. Mày đã đi giờ này về còn bám chuông muốn hại người ta hả ?

- Anh Phong !

Phong hét hồn nhìn kỹ , anh đỏ mặt :

- Chị Huyền ! Tôi ...

Ngọc Huyền xua tay cô để dãi :

- Không sao , tôi hiểu mà ! Tôi xin lỗi đã làm phiền giờ này nhưng khi nào Thiệu Huy về nói với Huy về nhà ngay nha.

Phong hỏi lại :

- Có chuyện gì hả chị ?

- Cũng có chuyện , mẹ tôi nhấn nó về.

Phong gật đầu :

- Được rồi , tôi sẽ nói lại. Giờ chị về hả ?

Ngọc Huyền trả lời :

- Ừ tôi đi với bạn. Tôi đi nha. Cảm ơn anh nha !

Ngọc Huyền quay ra , cô nói với người ngồi lái xe :

- Huy không có ở nhà !

- Mình đi hay chờ ?

- Em chẳng biết làm sao nữa ?

Ngần ngừ một lúc , Ngọc Huyền quyết :

- Mình đi thôi chị , Huy đi biết chừng nào về mà chờ.

- Ừ !

Người chở Ngọc Huyền chính là Uy Nguyên. Cô đi với Huyền về phụ đám giỗ cũng là phụ Ngọc Huyền trong lễ hỏi với Minh Thái. Huyền ít bạn nên nhất định bắt Nguyên nghĩ làm về với cô.

Ngồi sau , Ngọc Huyền kể :

- Bữa hôm kia em lên gặp thầy Vĩnh mời , thầy hỏi Nguyên có đi không , em bảo có thể à thầy bảo thầy sẽ lên.

Uy Nguyên gắt :

- Nhỏ này nói bậy bạ ! Thầy Vĩnh nghe được sẽ giận đó.

Ngọc Huyền dài giọng :

- Còn lâu mới giận. Ông thích Nguyên dữ lắm đó.

Kê tai , Ngọc Huyền hỏi nhỏ :

- Sao Nguyên không chịu lấy thầy Vĩnh ?

Giọng Uy Nguyên xa vắng :

- Nguyên như vậy mà yêu ai chứ. Và lại thầy Vĩnh là thầy yêu sao được Có lẽ thầy thân thiện hòa đồng nhưng liệu thầy có thông cảm được mà chấp nhận một người như Nguyên không. Mà Nguyên chỉ coi thầy như bậc đàn anh , gần hơn là người anh , không khác được.

Ngọc Huyền thở dài :

- Em thấy thầy Vĩnh rất tốt , Nguyên đừng sống khép kín quá !

Uy Nguyên im lặng lái xe. Cô biết Ngọc Huyền rất lo cho mình nhưng có lẽ trái tim cô đã chết từ lâu rồi.

Về đến nơi vừa đúng sáu giờ sáng , Uy Nguyên xông vào phụ nhà Ngọc Huyền làm chủ mọi việc , chỉ chốc lát cô trở thành người chỉ đạo. Ai cũng tưởng cô là dâu cả.

Cúng giỗ lúc 10giờ xong , mọi người ngồi vào bàn ăn uống rôm rã thì Ngọc Huyền đi đón nhà Thái từ Đà Nẵng vào , còn mình Uy Nguyên quán xuyến :

Khách vẫn hết , Uy Nguyên sắp xếp xong mọi thứ , cô được mẹ Ngọc Huyền cho người chở về nhà nghỉ , chỗ cúng là nhà thờ họ.

Quá mệt , Uy Nguyên không kịp để ý phòng nào của Ngọc Huyền bởi cô thấy phòng nào cũng như giống nhau. Cô thấy mấy mẹ con mẹ đang nằm tùm lại trên salon đưu mắt nhìn cô ...thế là Uy Nguyên bồng hết năm mẹ con đi vào phòng ngủ ...

- Tối nay còn đái không mẹ ?

- Còn mấy người chưa xuống tới thôi. Sao con về tối vậy ?

Thiệu Huy ôm vai mẹ :

- Con quên ! Đi học về nghe thằng Phong bảo Huyền nhắn về , con coi lịch mới nhớ.

Bà Lâm ân cần :

- Gọi điện thoại bàn thì chẳng có ai , di động của mày thì khóa máy. Bực hết sức !

Huy nịnh :

- Thôi mà mẹ , con đói quá nè !

Nghe thế là bà Lâm cuống lên :

- Mẹ quên , kêu thằng Phong vô rửa mặt rồi ăn luôn. Ăn xong về trông nghỉ ở ngoài này ờn lắm.

- Dạ !

Huy và Phong ăn xong , hai chàng xách xe chạy thẳng về nhà.

Quá quen , Phong đi thẳng lên phòng Thiệu Huy , anh vừa đi vừa cởi áo , vừa đẩy cửa phòng định từ xa thấy áo lên giường , Phong khựng lại :

Anh định quay xuống Huy thì anh lên tới. Phong níu tay bạn lại chỉ vào trong.

Thiệu Huy nhìn theo tay Phong chỉ , anh không tài nào tưởng nổi ...Uy Nguyên đang ngủ trên giường của anh với ...mấy con mèo quây quanh.

Cô giờ thẳng tay ra hai bên má và hai con mèo vàng gác đầu lên hai cánh tay.

Con mẹ trên bụng :

Con đen trên ngực :

Một con vẫn như con hổ nằm kê mặt từ phía vai lên ngực :

Có lẽ một cảnh tượng có một không hai trên thế giới chứ đừng nói ở trong nước.

Đẩy bạn sang phòng khác , Thiệu Huy kéo nhẹ cửa phòng lại.

Vừa đi Phong vừa hỏi :

- Sao chị Nguyên lại quen với nhà mày ?

Huy giải thích :

- Uy Nguyên là bạn của Huyền mấy năm nay.Hai người rất thân. Có lẽ là Huyền rủ cô lên đây chơi nhân đám giỗ.

Gật gù một lúc. Phong dừng lại , anh điểm tay vào mặt Thiệu Huy :

- Mày yêu Uy Nguyên ?

Huy sững người trong chớp mắt , anh nghĩ không nên giấu bạn nữa , anh gật đầu công nhận :

- Ừ , nhưng cô ấy chưa yêu tao cũng chẳng có biểu tượng gì , Uy Nguyên bảo chưa muốn vướng vào tình cảm trong lúc này.

Phong nhìn bạn :

- Chưa chứ đâu phải không ? Mày đã bỏ qua được nhiều điều còn khó nghĩ hơn thế chẳng lẽ lại bỏ cuộc , Uy Nguyên là một cô gái hiếm thấy đó.

- Tao biết !

Để mặc bạn đi ngủ , Huy đứng nhìn đám mây bay vội vã về cuối trời trong không gian dịu dần ánh nắng.

Một làn gió thổi ngang làm Huy tự hỏi " Chiều xuống gió sẽ đi về đâu ?" Huy xa xăm nghĩ đến tiếng cười trong bữa cơm chiều , vợ nhường chồng từng miếng ngon , ánh mắt đầy nụ cười ...

oOo

Đang quét dọn nhà cửa Uy Nguyên thấy choáng váng. Cô đứng tựa lưng vào tường thở dốc. Từ ngày sống một mình ở Trại An , Uy Nguyên rất hay bị mệt , cô nghĩ là do mình thức khuya quá nhiều.

- Cô Nguyên ơi , có thư !

Uy Nguyên đáp vọng ra :

- Vâng ạ , cháu ra ngay !

Uy Nguyên từng bước đi chậm chậm ra cửa , cô chẳng biết sao dạo này Phương Thy rất hay viết thư cho cô.

Là bạn học với nhau tuơ lớp một cho tới lớp mười. Thy theo gia đình sang Mỹ. Nó luôn nhớ đến cô và khi Uy Nguyên thi đậu vào đại học. Phương Thy đã đích thân bay về và mua căn nhà này cho cô.

Nó bắt cô phải nhận , nó nói "số mày số ở ngoài đường , bà con anh em chẳng ai yêu thương gì , bây giờ mày chưa cần , nhận cho tao yên tâm khi không được ở bên mày , cùng mày chia sẻ mọi việc xảy ra".

Thế là Uy Nguyên đành phải nhận , cuối tuần cô thường về đây nếu không muốn về nhà , mà thường thì cô ở đây nhiều hơn ở nhà. Xóm giềng cũng rất yêu thương trông coi giùm.

Mở thư ra , Uy Nguyên bật cười khi thấy tấm hình Phương Thi chụp bên cạnh một con mèo , "cho tao chụp hình bên cạnh người yêu mày một chút nha !"

Lấy thư ra , cô giật mình khi thấy giữa lá thư là một tờ 100 đô la.

Nguyên thương !

- Có lẽ mày đang giận phải không ?

Đừng giận mà !

Tuy là mình không thấy mặt nhau sáu bảy năm rồi nhưng lúc nào mày cũng ở bên cạnh tao , và những lúc tao buồn , tao

bệnh , tao cũng sợ mày cũng đang như tao nhưng chỉ có một mình. Chính vì thế mà tao tự hứa với chính mình sẽ làm tất cả những gì có thể giúp mày dù mày có nhờ hay không.

Số tiền này là một phần tiền lương đầu tiên tao đi làm.Nếu mày ở cùng tao , tao sẽ dẫn mày đi ăn , mua tặng mày những gì mày thích , nhưng mày loại xa tao ngút ngàn thì tao phải làm thế.

Nếu mày là tao , mày làm giống tao mà phải không ?

Vậy hết... giận chưa ?

Mấy giòng vậy thôi , tao ngưng đây.

Còn tin này không biết mày mừng không , tao sẽ về trong vài tháng tới.

Chờ tin nghe !

Yêu mày !

Uy Nguyên cười tủm tỉm. Sau này chẳng biết người yêu của nó có được một phần của Phương Thi không nữa. Thy hiểu cô cặn kẽ như cô và Thy là một chứ không phải đang xa nhau hơn nữa vòng trái đất.

Ngọc Nguyên mở túi lấy thuốc phát mau , bệnh nhân đang lên cơn.

- Em làm ngay ạ !

Uy Nguyên quay nhìn ra cửa , Khắc Vĩnh và Ngọc Nguyên đang đứng đó cười.

- Thầy !

Ngọc Nguyên dậm chân hét lên :

- Em sao chị không kêu ?

Uy Nguyên cười cười :

- Em lớn hơn thầy của Nguyên à ? Từ từ rồi tới em.

Cô hăng giọng :

- Em Nguyên !

Uy Nguyên ôm em Ngọc Nguyên cười kiêu quê độ :

- Chị này , tiêu em , thầy Vĩnh cười em giờ !

Lúc này Khắc Vĩnh mới lên tiếng :

- Tôi sao dám , bị nhéo là nỗi sợ của tất cả mọi người đàn ông trên thế giới.

- Á !

Uy Nguyên ré lên cô với tay nhéo vào hông Khắc Vĩnh ngay :

- Em chưa thấy Uy Nguyên , đúng là làm ơn mà còn bị nhéo nữa.

Cùng ngồi xuống bàn , Uy Nguyên vừa rót nước vừa nói :

Tại thầy chọc đâu không chọc , đi chọc bị no chi. Nó no quá điên đó mà !

- Nghĩ chơi chị !

Uy Nguyên tỉnh bơ :

- Cám ơn đỡ tổn com !

Thôi đùa , Uy Nguyên nói chuyện với Khắc Vĩnh :

- Hôm nay thầy không trực à ?

Khắc Vĩnh cười cười chỉ Ngọc Nguyên :

- Cô nhỏ này gọi điện một hai em nhớ chị quá ! Em nhớ chị em quá ! Thế là tôi phải đổi ca trực với bác sĩ Hiệp để đưa cô nhỏ xuống.

Uy Nguyên nhăn mặt nhìn Ngọc Nguyên :

- Sao em lại làm rộn thầy vậy Ngọc Nguyên , sao em không kêu Thiệu Huy ?

Ngọc Nguyên trề môi :

- Hứ , gọi cho đại ca năm lần bảy lượt mà máy cứ " máy đã tắt hay ngoài vòng phủ sóng" phát bực !

Quay sang Khắc Vĩnh , cô liếc thật sắc :

- Thầy nhớ nha ! Thầy nói xấu em ! Mai này có chuyện gì cần thì đừng có kêu con nhỏ này đó !

Khắc Vĩnh cười cầu hòa :

- Đừng giận mà. Muốn gì tôi cũng chịu.

Được dịp , Ngọc Nguyên lán nước :

- Chị làm chứng cho em nha !

Uy Nguyên mắng yêu :

- Em lớn rồi mà cứ nhông nhèo như con nít vậy. Không sợ ế à ?

Cô bàn tính :

- Giờ này ở nhà , em với Ngọc Nguyên đi chợ mình nấu gì ăn nha.

Khắc Vĩnh gật gù :

- Được , nhưng để tôi với Ngọc Nguyên đi cho. Hôm nay tôi chiêu đãi.

Uy Nguyên tròn mắt :

- A ! Thầy có gì vui phải không ?

- Đâu có gì ! Xuống nhà người ta ăn hoài người ta ghét mà rũa thì sống sao nổi ?

- Thầy có tin thầy bị cháy tóc không ?

- Tin mà !

Ngọc Nguyên nhìn đồng hồ :

- Đi sớm để nắng thầy ! Chín giờ rồi ! Coi chừng chợ chẳng còn gì đó !

- Ừ !

Nhìn Khắc Vĩnh với Ngọc Nguyên , Uy Nguyên cười thầm. Thầy Vĩnh mà lấy Ngọc Nguyên thế nào cũng bị cô nhỏ bắt nạt cho xem , cô biết Ngọc Nguyên rất có tình cảm với Thiệu Huy , cô nghĩ Ngọc Nguyên hợp với Thiệu Huy về mặt tuổi trẻ nhưng lại hợp với thầy Vĩnh về tính tình hơn.

Vừa từ nhà tắm bước ra , tóc đang ướt , Uy Nguyên bị bịt kín hai mắt từ sau.

- Ai vậy ! Buông ra đi !

Không có tiếng trả lời , Uy Nguyên lắng tai nghe ngóng , tay cô sờ từng ngón tay đang bịt kín mắt , cô biết đó là một bàn tay đàn ông nhưng Uy Nguyên chắc không phải Khắc Vĩnh bởi thầy với Ngọc Nguyên đi mới được ít phút chưa thể về lúc này.

Uy Nguyên chột rùng mình , hơi thở của người này không quen thuộc nhưng cô chẳng làm với ai.

- Đùng ùa nữa Huy !

Thiệu Huy cười nhẹ nhàng , anh buông tay :

- Tôi biết là Nguyên sẽ đón được mà.

Bước từng bước dần dỗi , Uy Nguyên vừa đi vừa noi bằng giọng lầy :

- Vô nhà người ta mà vậy đó !

Huy lẻo đẻo theo sau :

- Nguyên !

- Không kêu gì hết !

Giọng Huy nhão sệt :

- Nguyên à , Nguyên dễ thương , Nguyên đáng yêu , Nguyên rộng lượng.

Không chịu nổi giọng eo éo đó , cô hét lên :

- Nghe ghê quá ! Huy có tin là tôi lấy nước dội Huy không ?

Thả người thật mạnh xuống ghế , Huy than thở :

- Sao tôi khổ thế này hả trời. Người dữ vậy mà tôi yêu chi không biết ?

- Nói bậy không !

Uy Nguyên vừa gắt Huy , vừa đảo mắt nhìn ra cổng , ánh mắt đó của cô làm Huy nghiêm sắc mặt , anh hỏi hơi gắt :

- Nguyên sao vậy ?

Uy Nguyên quay nhìn Huy lắc đầu :

- Có gì đâu !

Huy hỏi tới :

- Không có gì sao nhìn ra công sợ ai vậy.

- Ngọc Nguyên đi chợ nên tôi trông thôi mà.

Huy chưa thỏa mãn :

- Vậy không phải , tôi thấy Nguyên sợ ai đó thấy tôi nói chuyện với Nguyên chứ chẳng phải Nguyên trông Ngọc Nguyên.

Uy Nguyên lắng chuyện :

- Huy khóa máy hả ?

- Không ? Mà sao ? Anh trả lời nhát gừng :

Huy biết Uy Nguyên không muốn trả lời mình , anh cũng nén lòng bởi nếu anh hỏi tới thế nào cô cũng nổ quạu lên và anh sẽ là người bị giận mà Huy thì rất sợ thấy Uy Nguyên buồn giận.

Uy Nguyên phân bua :

- Ngọc Nguyên bảo gọi cho Huy mấy lần mà không được cứ nghe tắt máy.

- Nhỏ Nguyên gọi tôi chi vậy ?

- Nó định rủ Huy chở xuống tôi.

- Máy hết tiền tôi chưa kịp mua thẻ mới. Chắc là cô nhỏ gọi ngay ngày đó.

Uy Nguyên hỏi bất ngờ :

- Vậy sao Huy đi xuống đây không ghé rủ Ngọc Nguyên.

Thiệu Huy tỉnh bơ :

- Đi thăm người yêu rủ người khác đi làm chi.

Uy Nguyên chau mày nhìn Huy rồi đứng dậy định đi nhưng cô chưa kịp bước bước nào thì Huy đã nhanh tay nắm lấy tay cô kéo lại , mắt đã ...Uy Nguyên ngã nhào vào người Thiệu Huy

Anh giữ chặt Uy Nguyên trong vòng tay mình , nhìn thật sâu sắc vào mắt Uy Nguyên , Huy nói thật buồn :

- Nguyên định làm khổ tôi mãi sao ? Nguyên không có ai sao không cho tôi một cơ hội ?

Uy Nguyên ấp úng :

- Tôi có người ...

Huy nóng nảy gạt ngang :

- Nguyên đừng có đem thầy Vĩnh ra làm bình phong , trẻ con cũng chẳng tin nói chi là tôi.

Giữ chặt khuôn mặt cô trong hai bàn tay , Huy gằn giọng :

- Nguyên có nhận lời của tôi không ?

Như bị chạm tự ái , Uy Nguyên cũng gắt không kém :

- Huy đừng bắt người khác nói điều họ không thích. Chẳng lẽ Huy muốn tôi hét lên là "không" mới chịu à ?

Thiệu Huy sững người , ánh mắt anh đau khổ ngút ngàn khiến Uy Nguyên không dám nhìn. Cô đứng dậy khỏi người Huy :

- Vừa lúc tiếng Ngọc Nguyên riu rít :

- Chị Oi , giúp em với !

Uy Nguyên bật dậy thật nhanh , cô vừa xách giỏ cho Ngọc Nguyên vừa nói để che bớt bối rối :

- Sao hai người đi lâu vậy ?

Khắc Vĩnh thấy nét không bình thường trên mặt cô , anh cũng thấy xe Thiệu Huy cạnh góc sân. Lúc này Ngọc Nguyên mới ồ lên , cô chạy như bay sà vào lòng Thiệu Huy :

- Anh xuống lâu chưa ? Em gọi Cẩm Hà anh mà không được nên em nhờ thầy Vĩnh chở xuống.

Huy đứng dậy khi thấy Khắc Vĩnh bước vào :

- Thầy !

Vĩnh phẩy tay rời ngòi xuống :

- Ủ ! Huy mới xuống hả ?

- Dạ ! Em mới tới mấy phút là thầy và nhỏ nà về.

Quàng vai Ngọc Nguyên , Huy tỉnh rụi như chẳng có chuyện mới vừa xảy ra :

- Cho con ké với nghe thầy !

Chỉ Ngọc Nguyên , Khắc Vĩnh cười :

- Hỏi tổng chỉ huy đó !

Ngọc Nguyên chúm chím , cô giơ một ngón tay :

- Anh phải mua bia.

Huy gật gù :

- Em muốn sao anh cũng chịu hết.

Uy Nguyên từ bếp bung lên một khay nước , cô nhỏ giọng hơi khàn :

- Thầy uống nước cho mát , Huy , Ngọc Nguyên uống nước !

Đặt ly nước trước mặt từng người , Uy Nguyên quay lại :

- Ba người ngồi chơi nha , tôi nấu cơm nghe.

Ngọc Nguyên vô tư , cô nhanh chóng đi theo :

- Em làm với chị , cho đàn ông ra rìa.

Khắc Vĩnh nhìn Huy cười , anh nói thật lòng :

- Cô nhỏ vui thật. Nghe Ngọc Nguyên cười giận cũng tan.

Huy tán thành :

- Đúng vậy đó thầy ! Hồi em gặp lần đầu , đang bực mình mà cô nhỏ cứ ngồi im rụt rè sợ sệt. Đến lúc nhỏ ta noãn miệng cười em hết cả hồn , cứ tưởng mình gặp ...

- Ai hả ?

Ngọc Nguyên chống nạnh đứng đó tự lúc nào.

Huy cười cười , anh nói cà rỡn :

- Cứ tưởng mình gặp ...

- Ai ?

- Tiên đồng ngọc nữ chứ ạ !

Ngọc Nguyên nguýt :

- Vậy là tốt ! Lộn xộn biết tay !

Khắc Vĩnh nghiêm giọng hỏi :

- Em không phụ Uy Nguyên lên đây chi ?

- Chị Nguyên sợ hai người buồn nên kêu em lên nói là anh Huy với thầy lấy cờ tướng trên kệ mà chơi.

Nói xong , cô ngúng ngẩy bỏ đi :

- Bỏn cô nương đi à ?

Huy nói với theo :

- Không tiễn !

Abg đứng dậy lấy bàn cờ tướng xuống , anh xuýt xoa :

- Bụi quá ! Uy Nguyên một mình mà cũng sấm bàn cờ tướng xịn ghê.

Khắc Vĩnh nhìn bàn cờ cũng gật đầu :

- Bàn cờ này công phu quá !

Mở ra , Thiệu Huy thấy giòng chữ ngay khoảng giữa mỗi bên là một long một phụng , anh đọc lên vừa đủ nghe :

- "Tâm đầu ý hợp"

Khắc Vĩnh đưa tay sờ hàng chữ trên thành gỗ bên phần mình :

- "Trăm năm hạnh phúc"

Huy cũng làm theo :

- "Đầu bạc răng long"

Cả hai cùng nhướn mắt nhìn nhau và họ thấy họ cùng suy nghĩ , Khắc Vĩnh lên tiếng :

- Quả cưới thì phải !

- Em cũng nghĩ thế !

Cả hai cùng cười và cùng sắp quân cờ bắt đầu chơi. Trong đầu hai người đàn ông chẳng ai nói với ai nhưng họ biết họ đang ngầm cạnh tranh nhau trong tình huống cùng có ý nghĩ về bàn cờ mà họ cho là "quả cưới".

Khắc Vĩnh biết Uy Nguyên từng một lần dang dỡ tình yêu :

Thiệu Huy cũng vậy :

Họ đều muốn mình là người chữa lành vết thương đó cho Uy Nguyên , muốn mình là người chiến thắng.

Trên phòng khách hai người đàn ông lấy bàn cờ phân thắng bại , dưới nhà bếp ...Ngọc Nguyên thăm tra Uy Nguyên :

- Chị thấy thầy Vĩnh thế nào ?

- Tốt !

- Anh Huy em ?

- Cũng tốt !

- Chị thích ai ?

- Em

..

Ngọc Nguyên giãy nảy , cô vung cây rau thơm đang cầm để thể hiện mình :

- Chị đừng có lảng ! Em muốn biết chị thích ai giữa thầy Vĩnh và phong độ và anh Huy đẹp trai hào hoa bản lĩnh của em. Chứ chị thích chi em ?

Không thấy Uy Nguyên trả lời , cô nhỏ đứng dậy cạnh bên kèo nèo :

- Chị nói cho em nghe đi chị !

Uy Nguyên lùng khùng :

- Không thích ai mà ai cũng thích.

Vỗ tay một cái thật lớn , Ngọc Nguyên kêu lên :

- Tuyệt ! Một câu trả lời hay nhất thế giới. Hai ba bốn ý trong một. Quá tuyệt !

Ngọc Nguyên lẩm nhẩm lại mấy lần ngược xuôi :

- "Không thích ai mà ai cũng thích !"

Uy Nguyên gất lên :

- Làm cho mau đi , ở đó mà nói nhảm !

Ngọc Nguyên làm bộ phụng phịu :

- Không chịu đâu ! Chị la em !

- Đánh bây giờ chứ ở đó mà la.

Giọng Ngọc Nguyên càn nhảo hơn :

- Em méc !

Ngưng làm , Uy Nguyên chấp tay cúi người , cô cười méo mó :

- Tha cho Nguyên đi , nhức đầu quá !

Ngọc Nguyên bật cười thật vui khiến Uy Nguyên cười theo , cô nhỏ nói trong hờn hờ :

- Em muốn chọc cho chị vui thôi. Chứ em biết chị của em mà.

Uy Nguyên nói một cách vô cảm :

Nguyên chẳng hề muốn nghĩ đến tình cảm nữa , em đừng trêu chọc mà làm Nguyên khó xử. Nguyên sợ lắm rồi !

Ngọc Nguyên im lặng. Cô biết mình đã đụng vào vết thương làm chị đau. Thật tình thì cô chỉ muốn chị được hạnh phúc thôi. Ai cũng được , Khắc Vĩnh hay Thiệu Huy cô đều ủng hộ. Ngọc Nguyên chẳng bênh ai bỏ ai , ai mang đến cho chị cô hạnh phúc , Ngọc Nguyên đều cảm ơn họ cả.

Xong xuôi đây đây , cả hai dọn lên , Uy Nguyên không cho Huy đi mua rượu , cô lấy thùng bia ông Chang cho hôm trước ra khui.

Ăn uống xong , mọi người rũ nhau đi uống cà phê rồi hát hò đến tối mới về. Suốt buổi , Uy Nguyên im lặng bao nhiêu thì Thiệu Huy vui vẻ , tình tứ với Ngọc Nguyên bấy nhiêu.

Còn Khắc Vĩnh , anh đọc được ý nghĩ qua hành động của cả hai từ sáng đến khi về. Vĩnh đã tự nhủ lòng phải ...cố quên Uy Nguyên ...hãy xem cô như là em gái nhỏ ...

Ra về , Khắc Vĩnh nhìn theo xe Huy chở Ngọc Nguyên và nói vài lời với Uy Nguyên trước khi nổ máy. Giọng anh thật ấm :

- Đừng quá khắt khe với bản thân mình , Nguyên ạ ! Tôi mong em hãy suy nghĩ điều tôi vừa nói. Tôi rất muốn nghe tin vui !

Uy Nguyên sững sốt , cô không suy nghĩ được gì cả. Vào nhà Uy Nguyên đóng cửa nhốt mình trong phòng , hành động của Thiệu Huy , lời nói của thầy , cả hai cứ đan xen kẻ tâm trí của Uy Nguyên khiến cô cứ trần trở mãi ...

Chương 9

Vừa thấy Ngọc Nguyên Thiệu Huy vội chạy ra mở cửa :

- Hôm nay em được nghỉ hả ?

- Vâng ạ !

Thấy có chiếc xe lạ trong sân , cô hỏi :

- Anh đang có khách.

- Bạn cùng lớp đến soạn bài chung với anh.

Bước vào nhà , Ngọc Nguyên gật đầu chào cô gái ngồi nơi phòng khách rồi xách túi đi thẳng xuống nhà bếp như ...nhà mình.

Mỹ Toàn nhìn theo hỏi :

- Ai vậy anh Huy ?

Thiệu Huy nói cho qua , anh đang rất muốn biết Ngọc Nguyên có chuyện gì ?

- Em của anh.

Thấy mặt Huy lo ra. Mỹ Toàn xếp sách lại :

- Thôi em về đây. Tuần sau mình làm tiếp.

Tiến Mỹ Toàn ra về , Huy đi như bay xuống bếp. Huy nhìn Ngọc Nguyên rửa đồ ăn :

- Mai em vẫn đi làm hả ?

Ngọc Nguyên hỏi lại :

- Có gì không anh ?

Huy bình thản :

- Không có gì , anh thấy mai chủ nhật em hay đi chơi nên anh hỏi thế thôi.

- Mai em trực dùm một cô cùng tổ. Mai anh xuống chị của em không ?

Thiệu Huy làm bộ dừng dưng :

- Không , anh có hẹn rồi.

Ngọc Nguyên dài giọng :

- Thấy ghét , định nhờ mà thôi. Em nhắn thầy Vĩnh đi , không thèm anh.

Huy tò mò :

- Có chuyện gì vậy ? Em định nhờ Uy Nguyên chuyện gì hả ?

- Chị Uy Nguyên sống một mình nên những ngày nghỉ em muốn một trong chúng ta đến chơi với chị ấy nếu ai có thời gian.

Thiệu Huy cố che giấu cảm xúc , anh nói thật vô tình :

- Hơi đâu em lo , Uy Nguyên về nhà ba mẹ chứ làm gì ở một mình trong ngày nghỉ.

Ngọc Nguyên trừng mắt nhìn Huy , cô hét lên giận dữ :

- Nói thế anh cũng nói được sao ? Nếu chị ấy được thế thì em cần gì phải nghỉ.

Dứt lời , Ngọc Nguyên bỏ đi lên , Thiệu Huy chạy theo :

- Anh xin lỗi mà Ngọc Nguyên.

Giấy tay Huy , Ngọc Nguyên nói muốn khóc.

- Em chẳng biết Uy Nguyên làm gì cho anh giận nhưng chị ấy sống khổ tâm lắm , em muốn chúng ta nếu có thể thì an ủi chia sẻ cùng chị ấy.

Ngồi xuống ghế , cô tiếp :

- Ba chị Uy Nguyên đuổi chị ấy ra khỏi nhà rồi.

Huy thốt lên :

- Sao vậy ?

Ngọc Nguyên nhìn Huy :

- Anh không biết gì à ?

Thiệu Huy lắc đầu khổ sở :

- Anh đâu biết chuyện gì ?

Ngọc Nguyên kể :

- Ba chị ấy bắt chị ấy lấy chồng nhưng chị Uy Nguyên không chịu thế là ông đuổi đi và tuyên bố từ bỏ , không cho người trong nhà gặp gỡ.

- Giờ mà có chuyện ấy sao ?

Ngọc Nguyên bĩu môi :

- Chẳng phải một chuyện đâu !

Thiệu Huy không để tâm nghe cô nhỏ nói tiếp , anh đang chìm trong cơn bão cảm xúc. Những yêu thương , xót xa , cảm phục lẫn hối hận , trách móc ...cứ quện vào nhau ...

Huy đứng bật dậy :

- Đi em !

Ngọc Nguyên ngo ngác :

- Đi đâu ạ !

Vừa đi , Huy vừa nói :

- Xuống Trị An !

Ngọc Nguyên reo lên :

- Thiệt hả anh !

Nói rồi cô chạy xuống bếp hấp tấp , anh hỏi Ngọc Nguyên đến nỗi cô phải gất lên :

Tâm canng Huy nóng như lửa đốt , anh ước gì mình có cánh để bay đến bên Nguyên và ...ôm cô vào lòng ...

Bao nhiêu tự ái trong lòng bấy lâu giờ tan như bột nước , Huy mặc kệ Uy Nguyên có giận hay không anh vẫn cứ xuống , cứ nhìn và làm phiền vì tình yêu ...

Thấy cổng không khóa , Ngọc Nguyên kêu lên :

- Chị Nguyên có nhà anh ơi !

Huy ra đầu im lặng , anh nhẹ nhàng đẩy xe vào sân , Ngọc Nguyên cũng rón rén từng bước chân. Cô hiểu Huy muốn tạo bất ngờ cho Uy Nguyên :

Phòng khách không mở đèn , chỉ có ánh sáng trong nhà tắm , tiếng nước chảy lẫn tiếng nghiêu ngao của Uy Nguyên làm căn nhà có gì đó vừa vui tươi lại vừa trầm lắng.

Tiếng nước ngừng chảy :

Tiếng hát trẻ con nhỏ lại :

Và ...

- Á !

- Trời !

Tiếng hét lên hoảng sợ của Uy Nguyên và tiếng kêu kinh ngạc của Ngọc Nguyên :

Còn Thiệu Huy , anh lợi dụng bóng tối của phòng khách để ánh mắt được tự nhiên thể hiện tình cảm thật của mình , trù mến và đắm đuối , Huy cố thu hình ảnh Uy Nguyên vào mắt , cô hồn nhiên , trong sáng với mái tóc ướt lác lác và ...một chiếc khăn lông thật lớn quấn quanh người để lộ cả vùng vai trần còn những giọt nước chưa khô :

Uy Nguyên lắp bắp :

- Hai người... xuống ...hồi nào ...sao không kêu ?

Ngọc Nguyên cười vang :

- Kiêu thì sao thấy được cảnh này !

Cô nhỏ ...đem dọa :

- Em mà là đàn ông ...

Uy Nguyên hét lên :

- Nói bậy !

Cô chạy biến vào phòng trước giọng cười gòn của Ngọc Nguyên và ánh mắt đầy yêu thương của Thiệu Huy :

Một lúc sau , vừa xới cơm , Uy Nguyên vừa hỏi :

- Sao hai người xuống tối vậy ? Không để mai xuống ?

Ngọc Nguyên lách chách

- Em cũng nói vậy mà anh Huy không chịu nghe đó chị !

Vừa né đầu tránh tay Huy gõ , cô vừa nói :

- Anh Huy bảo nhớ chị Nguyên , anh Huy bảo sợ chị Nguyên cuối tuần buồn ...anh Huy ...

- Bảo em im và ăn đi.

Thiệu Huy gắt lên , anh gắp đồ ăn vào chén , Ngọc Nguyên làu bàu :

- Em không nói anh cũng biết em có mặt ở đây. Đâu cần phải gây chú ý dữ vậy.

Gắp vào chén Uy Nguyên một miếng chả giò , Huy ân cần :

- Chị ăn đi , sao ăn cơm không vậy ?

- Cám ơn !

Uy Nguyên nghe ngực mình nhói lên một cái mà không biết vì sao. Cô cứ im lặng dù Ngọc Nguyên cố ý gợi chuyện , Uy Nguyên cũng chỉ cười không nói lại.

Ăn xong , Ngọc Nguyên vùi vãnh :

- Chị dẫn em đi chơi. Em chưa biết chỗ chị ở vào buổi tối.

Uy Nguyên ngần ngại :

- Thôi đừng đi , em nghỉ sớm mai còn lên làm nữa.

- Em muốn đi mà chị !

Uy Nguyên thoái thác :

- Em thích nhưng mà Thiệu Huy mệt , mai Huy còn chờ em nữa.

Thiệu Huy lên tiếng :

- Không sao đâu chị. Tôi cũng muốn đi cho biết , giờ mà ngủ thì sớm quá !

Thế là Uy Nguyên đành chịu ý cả hai. Cô vào thay đồ trong một tâm trạng chông chênh.

Huy chờ Ngọc Nguyên và Uy Nguyên đi xe của mình. Ra tới đường nhựa , Ngọc Nguyên hỏi :

- Ở đây có vũ trường không chị ?

- Có nhưng hơi xa.

Ngọc Nguyên xua tay :

- Kệ ! Xa cũng đi. Em chưa đi bao giờ nên vô cho biết.

Thiệu Huy xen vào , anh vừa nói vừa cười cười :

- Bé à ! Anh hết tiền rồi đó.

Nghênh mặt , Ngọc Nguyên trề môi :

- Keo ! Không cần anh , em tự trả !

- Nhớ nghe !

Uy Nguyên im lặng , chạy bên cạnh , cô cứ buồn buồn từ lúc cả hai xuống thăm , Uy Nguyên thấy có cái gì đó đè lên ngực khiến cô thấy bồn chồn và thơ hơi mệt nhọc.

Thiệu Huy hỏi :

- Chị có hay đi chơi mấy vũ trường ở đây không ?

Uy Nguyên đáp một cách uể oải :

- Tôi chưa đi bao giờ !

Huy định hỏi "tại sao" nhưng lại thôi , anh để ý Uy Nguyên có vẻ buồn từ chiều giờ. Anh quan tâm :

- Công việc của chị dạo này thế nào ?

Uy Nguyên trả lời chiếu lệ :

- Cũng ổn.

Huy lẩn tới :

- Ông Chang gọi điện cho chị thường không ?

- Cũng đều , một tuần hai lần ,

Uy Nguyên tăng ga chạy thật nhanh để tránh nghe Huy hỏi. Một lần cô làm việc với ông Chang mấy lần làm Huy không biết , xe chở cô và đoàn du lịch là của công tình yêu anh cơ mà. Dường như Huy muốn cô nghe mình gọi được "chị" thì phải ? Anh nhấn mạnh chữ ấy một cách cố ý.

Nhìn Ngọc Nguyên lắc lư theo điệu nhạc sôi động trên sàn , Thiệu Huy khẽ nói :

- Cô bé vô tư quá !

Uy Nguyên gật đầu :

- Ủ ! Đôi lúc nhìn Ngọc Nguyên tôi ao ước mình có được một phần vô tư như bé.

Giọng Huy thật ấm :

- Tại Nguyên khép lòng chặt quá đó. Hãy sống một cách thoải mái Nguyên cũng sẽ như bé thôi.

Uy Nguyên thở dài thật khẽ , cô bị Huy nhấn nhó :

- Nguyên bán tiếng thở dài cho tôi đi. Bao nhiêu tôi cũng chịu hết.

Uy Nguyên dần dần định đứng lên thì Huy đã giữ chặt vai cô :

- Đừng thế mà !

Cô ngồi yên , Thiệu Huy nói tiếp :

- Đừng lạnh nhạt với tôi như thế Nguyên à. Em có biết là tôi đau khổ thế nào không ? Em lánh mặt , tránh tiếng như thế , em vui lắm sao ?

Anh gằn giọng :

- Nếu em nói làm thế em vui thì tôi sẽ không gặp nữa ?

Uy Nguyên cúi đầu :

- Tôi ...Huy ...đừng làm tôi khó xử ...Huy là em Ngọc Huyền ...tôi ...

Thiệu Huy bóp mạnh vai cô , giọng giận dữ :

- Đó không phải là lý do chính đáng. Tôi muốn em trả lời thẳng thắn chứ đừng quanh co.

Hạ giọng , Huy nồng nàn :

- Mình yêu nhau đi em ! Tôi yêu em rất nhiều và tôi biết em không hề ghét tôi.

- Huy !

Uy Nguyên chỉ kêu được thế rồi im bật. Cô đau đớn nhìn Thiệu Huy. Ánh mắt Huy chân thành quá ! Cô không muốn một phút yếu lòng cô gây đau khổ cho anh sau này.

Thấy Ngọc Nguyên từ xa đi lại , Uy Nguyên rút tay ra khỏi tay Huy :

Cô hỏi Ngọc Nguyên :

- Vui không ?

- Chán ! Em muốn ngủ !

Thiệu Huy trợn mắt :

- Em thật là ...đòi đi chơi cũng em ! Đòi về ngủ cũng em ! Từ nay đừng kêu anh đi đâu nữa nghen.

Huy đặt tiền xuống bàn rồi đi một mạch ra cửa trước ánh mắt ngờ ngàng của Ngọc Nguyên. Cô hỏi :

- Anh Huy sao vậy chị ?

Uy Nguyên lắc đầu :

- Chị không biết ?

Cả hai đứng dậy đi về phía Thiệu Huy. Ngọc Nguyên đành lấy xe của Uy Nguyên , cô nói vào tai chị :

- Chị đi với ông thân đó đi , em sợ Ông la nữa lắm !

Uy Nguyên chưa kịp trả lời cô nàng đã ngồi lên lao vút đi. Uy Nguyên im lặng ngồi lên xe Huy , anh cũng chạy đi chẳng nói lời nào.

Chạy được một lúc. Huy lần tìm tay Uy Nguyên và giữ nó trong tay mình mặc cô phản đối , anh cứ nắm thật chặt phía trước.

Huy không nói , Uy Nguyên cũng nín lặng. Cả hai thi gan xem ai phải thua cuộc. Lâu lâu. Huy giơ tay Nguyên lên hôn thật kêu hay cắn nhẹ ngón tay nào đó để trêu cô nhưng Uy Nguyên vẫn không lên tiếng. Cô trăn người chịu trận mặc Huy trêu chọc.

Về đến nhà , Uy Nguyên cũng không nói một lời. Cô mở cổng cho Huy vào , lấy mềm gối đem ra cho anh.

Kéo cô ngồi xuống cạnh mình , Thiệu Huy tình tứ :

- Nhất định không nói à ? Vậy để tôi làm em nói nha ?

Uy Nguyên vừa mở miệng thì Huy đã khép lại bằng một nụ hôn. Anh kiên quyết tấn công bao nhiêu thì Uy Nguyên chống cự bấy nhiêu.

Và ...cuối cùng Huy cũng phá được rào cản...

Anh hôn Uy Nguyên một cách dịu dàng và không kém nồng nàn , cô buông xuôi mặc Huy đắm đuối trên môi mình.

Khi Huy rời khỏi môi cô , Uy Nguyên nói thật nhẹ nhàng thật lạnh :

- Huy vừ ý thỏa lòng chưa ? Từ nay tôi không muốn nhìn thấy Huy nữa !

Bỏ Thiệu Huy chết sững trên ghế , Uy Nguyên bước về phòng đóng cửa lại. Cô nhìn Ngọc Nguyên vô tư say ngủ mà nén tiếng khóc trong lòng , Uy Nguyên không muốn cô bé giật mình thức giấc nhìn thấy mình thế này , hạnh phúc và đau khổ vừa xảy ra với cô trong cùng một tích tắc ...

Chương 10

- Chào giám đốc !

- Chào cô ! Mời ngồi !

Thiệu Huy thờ ơ lên tiếng đáp lễ. Anh lướt qua những giấy tờ trước mặt , một hồ sơ hoàn hảo.

Ngẩng nhìn cô gái , Huy hỏi :

- Sao cô Phương Thy lại chọn công ty nhỏ này để làm việc trong khi cô có thể vào những công ty tầm cỡ hơn ?

Phương Thy cười hiền :

- Tôi nói thật anh đừng giận. Dù lâu rồi không được tiếp xúc cách nói chuyện của người Việt Nam nhất là dân Nam bộ nhưng tôi vẫn không quên câu "lù khù vác lu chạy" hay chính xác hơn là "nhỏ nhưng có võ".

Nhướng mắt Thy hỏi :

- Tôi nói thế chắc anh hiểu ý chứ ạ ?

Rồi cô trầm giọng :

- Nói thế không phải là tôi giỏi , tôi sẽ được làm được việc nhưng tôi muốn mình được học hỏi trong nhiều môi trường làm việc để có được nhiều kinh nghiệm hơn , ở đâu cũng có mặt ưu khuyết của nó. Và tôi muốn biết khả năng thật sự của mình là bao nhiêu so với những văn bằng hay quan hệ mà mình có.

- Cô sẽ làm với chúng tôi bao lâu ?

Nhìn sâu vào mắt Thiệu Huy để xác định ý anh , Phương Thy lên tiếng :

- Tôi chỉ ở Việt Nam được bốn tháng tính từ hôm nay.

Đứng dậy , Huy giơ tay ra :

- Tôi , Triệu Thiệu Huy mong hợp tác vui vẻ.

- Hợp tác vui vẻ.

Cả hai cùng thảo luận say mê đến lúc chuông báo hết giờ mới đứng dậy.

Phương Thy kêu lên :

- Không có chuông chắc tôi quên đói quá.

Thiệu Huy cũng nói theo :

- Cô nói hay quá làm tôi chẳng thấy đói.

Anh lịch sự hỏi :

- Tôi mời cô trưa nay được không ?

Vừa khoác giỏ , Phương Thy lắc đầu nhè nhẹ :

- Tôi xin lỗi , tôi có hẹn với bạn tôi rồi. Dịp khác vậy !

Bắt tay nhau , Huy tiếc nuối :

Chờ Phương Thy ra về , Huy khóa cửa và gọi căn tin đem lên cho mình một hộp cơm. Anh luôn ăn như vậy từ khi làm giám đốc trực tiếp ở đây.

Đã hơn sáu tháng kể từ lúc tốt nghiệp Huy không gặp Uy Nguyên , hay táy tháng từ khi xảy ra chuyện đó , anh gặp cô một lần vào lễ tốt nghiệp y sĩ , thầy Vĩnh đã gọi Uy Nguyên lên dự bữa chia tay thầy đi tu nghiệp ở Trung Quốc.

Cũng chỉ vai người , chẳng ai để ý về khác lạ trên gương mặt của hai người. Uy Nguyên chỉ nói với Huy đúng một câu "chúc thành công" Anh cũng cảm ơn khách sáo như hai người xa lạ mới gặp lần đầu.

Không gặp nhưng thông tin về Uy Nguyên Huy biết không sót một điều nào dù nhỏ. Cô vẫn làm cho ông Chang và vẫn làm ở trạm y tế gần nhà cũng như làm từ thiện trên chùa vào thứ bảy , chủ nhật.

Lâu lâu , Huy cũng gặp em trai của Uy Nguyên và nói chuyện cũng vui vẻ , thân thiện. Cậu ta nói với Huy rất tôn trọng và anh thấy trong ánh mắt của em trai Uy Nguyên có gì đó tôn sùng.

Di động reo , Huy mệt mỏi trả lời :

- Alô ! Huy nghe !

- Phong đây ! Tao vắng nhà vài ngày.

- Tao biết rồi. Mà lấy tiền không ?

- Cảm ơn , bao giờ cần tao sẽ điện cho mà. Bye nha !

Thiệu Huy khóa luôn máy di động , anh bước ra ngoài lấy cơm khi có tiếng gõ cửa. Huy nhìn hộp cơm trên tay mà chán ngán.

Anh ước mình được như Phong thư thả , không bon chen , cứ dành dụm được một số tiền khá khá là anh chàng lại lên đường tìm giống lan và cây cảnh mới.

Huy rút bóp ra , bên trong là một tấm hình tập thể , Thiệu Huy nhìn chăm chăm vào người con gái đứng ngoài cùng , Uy Nguyên đang cười thật rạng rỡ. Tấm hình này , Huy đã rửa thêm cho mình một tấm khi nhận rửa cả cuộn phim tập thể.

Càng cố quên , Huy càng nhớ Uy Nguyên quay quắt. Cô lên Sài Gòn rất thường nhưng không hề gọi điện hay ghé thăm Huy , cô gặp Ngọc Huyền nhưng chẳng nhắc đến Huy. Huy biết Uy Nguyên rất cứng lòng.

Tan việc , Huy không đi gặp Ngọc Huyền như đã hẹn. Anh cho xe Phx chạy thật nhanh để được nhìn thấy Uy Nguyên đi làm trên chùa về.

Huy chạy trên hẻm nhà Uy Nguyên , anh chỉ cần nhìn thấy căn phòng khách sáng đèn là nổi nhớ vui đi.

Thắng xe trước cổng , Huy cầm chiếc ổ khóa dính chặt trên khoen mà nhớ mong , im lặng lẫn thất vọng dâng tràn. "Sao giờ này em chưa về nhà ? Em có biết tôi nhớ em lắm không ?"

Quay ra xe , Huy chạy đến ngôi chùa mà trước đây Uy Nguyên đã chỉ cho anh.

Dừng xe , Huy chạy hỏi thăm một chú tiểu đang thấp nhang ngoài bàn thiên :

- Cho hỏi Uy Nguyên có ở trong chùa không ạ ?

- Chú tiểu nhỏ lễ độ :

- Dạ hai hôm nay chị Nguyên không đến ạ. Chị nói với sư cụ là chị đón bạn từ nước ngoài về. Vài hôm nữa mới làm cho chùa.

- Cảm ơn !

Huy lặng lẽ quay lui. Anh có phần nào yên tâm Uy Nguyên không bị bệnh. "đi đâu cũng phải nhớ về nhà sớm chứ !" Đạo này em hư lắm rồi đó ! Huy nói thầm trong lòng cho thỏa yêu thương anh dành cho cô.

Quay lại nhà Uy Nguyên , Huy đứng tần ngần một lúc rồi quyết định ...mở cổng vào. Lần trước vào hôm xảy ra chuyện , Huy loay hoay thế nào cũng luôn chùm chìa khóa cửa nhà cô ...

Thế mà Uy Nguyên không hề tìm anh hỏi , Huy cứ hy vọng mãi ...và anh biết sợ Uy Nguyên từ đó , cô chặt lòng vô cùng.

Đẩy xe vào hẳn trong nhà , Huy chẳng bật đèn , anh đóng cửa và vào phòng Uy Nguyên gieo mình nằm xuống ...

oOo

Mở cổng , Uy Nguyên hỏi bạn :

- Mà thấy sao ? Nhận ra không ?

Phương Thy không nhìn căn nhà mà cô nhìn đăm đăm khuôn mặt cô gái ngày xưa.

Bất chợt , cô lao đến ôm lấy Uy Nguyên khóc nức nở :

Uy Nguyên cười hiền , cô vỗ vai bạn :

- Khóc hai ngày nay chưa đủ hay sao mà giờ mà còn khóc nữa.

Phương Thy thút thít :

- Tao không sao tưởng nổi là mà lại phải khổ cực như vậy.

Đỡ bạn vào nhà Uy Nguyên thở thật mạnh , cô nói như chẳng có chút nào buồn phiền :

- Tao thấy sống thật khỏe , chẳng ai bức mình mà cũng chẳng bức bội ai.

- Tao không thích như vậy !

Phương Thy hét lên rồi bỏ đi vào nhà một nước bỏ mặc Uy Nguyên cứ tùm tùm cười và cố mang túi xách vào nhà.

Cô biết Thy rất thương mình , Thy về Việt Nam cũng vì cô , Phương Thy bảo nếu không có cô chẳng biết bao giờ Thy mới về thăm Việt Nam.

Hoàn thành xong Thy muốn về Việt Nam tham khảo nghiên cứu thị trường để đầu tư , Phương Thy còn nài nỉ Uy Nguyên đi du học nhưng cô không chịu , Uy Nguyên không muốn lợi dụng hay dựa dẫm vào bạn quá nhiều.

Tắm xong , Phương Thy chạy vội vào phòng ngủ , cô gieo mình lên nệm nằm xoa tay xoa chân.

- Ôi ! Mát quá !

Uy Nguyên cười , cô nói yêu :

- Coi kìa ! Con gái má nằm vậy đó !

Phương Thy chu môi :

- Con gái mới nằm vậy , có chồng rồi như mày thì khác là phải rồi !

- Quí sứ !

Chồm người lên giường , Uy Nguyên thọt lét bạn , cả hai cù nhau cười nắc nẻ rồi nằm lăn ra thở hổn hển.

Nằm xấp vào gối , Phương Thy ngẩng mặt nhìn Uy Nguyên :

- Mùi rượu và thuốc là nồng lắm , Nguyên à !

Uy Nguyên lim dim :

- Mày nói lung tung gì vậy ? Tao đời nào hút thuốc !

- Thật mà !

Thy kéo Uy Nguyên lại phía đầu gối bên kia , úp đầu Nguyên xuống :

Uy Nguyên tỉnh ngủ hẳn , đúng là mùi rượu và thuốc lá còn rất nồng.

Bật dậy , Uy Nguyên nhìn khắp phòng để tìm sự xáo trộn , cô thấy tàn thuốc ngay góc giường.

Phương Thy chạy lại xem , cô kêu lên :

- Rãi tàn thuốc thành chữ nè Nguyên !

Uy Nguyên cũng bước lại , cô nghe ngực mình thất lại , tim nhói lên.

"Không thể quên em"

- Ai vậy ?

Thy nhìn Uy Nguyên rồi hỏi , cô đã thấy trong mắt bạn vừa có một áng mây đen lướt qua.

Uy Nguyên không trả lời , cô lên giường nằm , tay gác lên trán.

Phương Thy ngồi xuống , giọng cô trầm hẳn :

- Có chuyện gì thế Nguyên ?

Mắt không rời trần nhà , Uy Nguyên nói thật xa vắng :

- Tao có thể yêu được không Thy ? Một người nhỏ tuổi hơn , là em của bạn mình.

Thy thản nhiên :

- Sao không ? Ai cũng có thể yêu cả. Mà đừng mặc cảm về quá khứ nữa , có ai không có quá khứ chứ ?

Uy Nguyên khóc thật sự :

- Nhưng ...tao không thể ...

- Sao không thể ! Nhỏ hơn thì sao ? Em của bạn thì sao ? Mà có ăn trộm ăn cướp hay lừa lọc gì đâu mà sợ.

Giọng Thy quả quyết :

- Tao biết anh chàng đó biết rõ về mày nên mới yêu nhiều như vậy.

Cầm tay bạn thể hiện chia sẻ , Phương Thy nhẹ giọng thân thương :

- Mày đừng nên mặc cảm thế , không đúng đâu ! Nếu mày không yêu thì việc gì phải buồn khổ , khóc lóc. Hãy để nghe lời của trái tim đi. Đừng để cho trái tim ấy chết , đến lúc ấy mày hối hận cũng đã muộn rồi !

Nằm xuống cạnh bạn , Phương Thy chống cằm ngắm nghía :

- Công nhận mày quyền rũ thật đó Uy Nguyên. Giờ tao mà là đàn ông , tao sẽ ...

Vừa nói , Phương Thy vừa đưa tay diễn tả khiến Uy Nguyên phải bật cười :

- Đồ chạm dây !

Phương Thy ngênh mặt :

- Thật đó , con gái chẳng có ai có nét quyền rũ như mày đâu !

- Chỗ nào ?

Thy giơ ngón tay đếm :

- Bất cần nè ! Lạnh lùng nè ! Đặc biệt là thân hình quyền rũ , chắc người mẫu còn mê.

Uy Nguyên cười , cô đỏ mặt :

- Mày nói lung tung không ? Già như tao mà quyền rũ gì không biết.

Phương Thy tự nhiên hỏi :

- Ba mẹ mày thế nào ? Mai tao sẽ xuống thăm. Tao sẽ thuyết phục ông bà.

Uy Nguyên trầm ngâm :

- Khó lắm Thy à ! Mẹ tao thì không sao , còn ba tao thì chắc không thể lung lay được. Có mấy lần tao về , ông đuổi từ cổng chẳng cho vào. Mẹ tao chỉ biết đứng khóc.

Thy cố nén tức tối :

- Còn anh em mày ? Thằng Bảo Hoàng thì sao ?

Uy Nguyên thở dài :

- Thằng nhỏ lo lắng cho tao sứt mấy ký. Thời gian đầu tao cứ lên gặp nó suốt , giờ thì ổn rồi. Nó hỏi chỗ tao ở nhưng tao không cho nó giận tao , tao nói mãi nó mới thôi. Nó bảo tao mua mấy vi tính để nó để liên lạc qua mạng. Có lẽ bao giờ Bảo Hoàng ổn định tao mới yên lòng được.

Phương Thy trợn mắt :

- Mày điên à ? Bảo Hoàng là Bảo Hoàng , mày là mày. Chẳng lẽ mày có người yêu , lấy chồng mày biến mất hay sao mà chẳng lo được cho nó.

Rồi Phương Thy nói thật tức tối :

- Còn cái ông quý Bảo Sơn nhà mày. Hình như ông không phải là máu mủ ruột thịt ha sao đó , chẳng biết lo lắng cho gia đình gì cả. Chẳng lẽ anh mày mà tao rửa chứ ông thế nào thì cũng bị quả báo cho coi.

Uy Nguyên buồn buồn :

- Nhà tao thế biết sao bây giờ ! Có nói thế nào nó cũng chẳng thay đổi chút nào đâu. Số tao là thế mà !

Quay qua nhìn Uy Nguyên , Phương Thy thì thầm.

- Người đó là ai vậy ?

Uy Nguyên chột buồn , cô thật sự không dám nghĩ về Thiệu Huy , Uy Nguyên sợ mình bị cuốn theo ánh mắt tha thiết của anh.

Cô trầm giọng :

- Là em trai của Ngọc Huyền , ở chung ký túc xá với tao mà tao đã kể cho mày nghe đó. Cô bé ấy thương tao cũng như mày vậy. Tao kể Ngọc Huyền nghe hết những chuyện của tao.

Ngừng một lúc Uy Nguyên thở ra :

- Tao không muốn Ngọc Huyền nhìn tao bằng ánh mắt khác. Cô bé tin tưởng tao biết bao nhiêu. Giờ mà tao ...tao không thể Thy à !

Uy Nguyên nghẹn giọng , chỉ một điều đó thôi mà bao lâu nay , Uy Nguyên thấy tội lỗi trước mặt Ngọc Huyền :

Phương Thy lên tiếng :

- Cũng có chút khó nghĩ nhưng nếu mày cố gắng sẽ vượt qua dễ dàng thôi.

Vòng tay qua người Uy Nguyên , Thy mè nheo :

- Kể tao nghe về anh chàng ấy đi.

Uy Nguyên cười cười , cô hơi đỏ mặt :

- Thôi đi có gì đâu mà kể !

- Kể đi mà !

Uy Nguyên mơ màng :

- Cũng bình thường thôi , khá cao và đẹp trai , hát hay nhảy đẹp , con nhà giàu , có công ty riêng.

Phương Thy chặt lưỡi :

- Mà được trời nghe lòng thành rồi. Anh chàng đó chắc hơn hẳn anh chàng Trung chứ ?

Uy Nguyên xa vắng :

- Có lẽ hơn ở điều nào đó. Tao thấy tính thành thật thì giống nhau.

Phương Thy hỏi thật nghiêm :

- Mà với anh Trung lâu nay có gặp nhau không ?

Uy Nguyên thành thật , cô hơi buồn :

- Tính tao thế nào mà cũng biết. Không nói thì thôi , đã nói là làm. Tao không thể trách Trung , anh ấy cũng chịu nhiều khổ sở vì tao. Tao cầu mong Trung tìm được hạnh phúc trong cuộc sống mới và quên tao.

- Mà quên được chưa ?

- Cũng phần nào ...

Uy Nguyên giục :

- Ngủ đi , mai nói tiếp. Mà ở đây với tao chứ ?

Phương Thy lắc đầu :

- Không , Nguyên à ! Tao đã xin vào một công ty dịch vụ du lịch nên tao ở Sài Gòn cho tiện. Cuối tuần tao về với mà.

- Vậy cũng được.

Hồ hời , Thy bàn tính :

- Tao hợp đồng thuê căn nhà tong mấy tháng. Ngày nào mà lên làm thì ở với tao , chịu không ?

Uy Nguyên nguýt dài :

- Mà học lớp một ở đâu mà khôn vậy ?

Phương Thy cười hì hì. Cô nàng ôm chặt gối ôm ngủ liền sau đó.

Nằm yên một lúc chờ bạn ngủ say , Uy Nguyên lặng lẽ rời giường , mở cửa đi ra sân.

Bước bàn chân này nới bàn chân kia , Uy Nguyên đi đi lại lại trên sân. Cô biết là Thiệu Huy đã ở đây đêm qua , Uy Nguyên chột mỉm cười , anh chàng liêu lĩnh thật , Huy không sợ cô về bất thành linh hay sao ?

Có lẽ Uy Nguyên sẽ thay đổi ý nghĩ đây. Những lời Phương Thy nói làm Uy Nguyên thêm sức lực :

Đúng là cô đã sai !

Thiệu Huy không câu nệ , sao cô lại sợ. Uy Nguyên đã nghe cho Huy nghe phần nào về cuộc đời mình với ý định làm Huy ...bỏ chạy ...thế mà Huy càng bước tới.

Và có lẽ Ngọc Huyền cũng kể cho Huy nghe về cô hay Ngọc Nguyên kể nhưng hình như ...Huy càng đi nhanh hơn chứ chẳng hề có ý định rẽ sang đường khác.

"Không thể quên em"

Lãng mạn quá !

Huy mà biết Uy Nguyên cùng tuổi chắc anh sẽ trợn mắt lên vì tức cho mà xem.

Chẳng biết Ngọc Huyền sẽ thế nào khi biết chuyện này ?

Phản đối ?

Tán thành ?

Làm lơ ?

Uy Nguyên không dám nghĩ tới ! Nếu cô là Ngọc Huyền , cô cũng chẳng biết mình sẽ xử sự ra sao cho vẹn cả hai bên nữa ?

Phải chi ...cô vẫn là người con gái trong trắng , chắc cô đã nhận lời của Thiệu Huy rồi ...

Đàng này ...cô sắp làm mẹ một lần cơ mà !

Một chiếc xe lao vút trong hẻm ra làm Uy Nguyên giật mình ...cô chạy ra cổng nhìn theo nhưng tối quá và xe chạy mau quá ..Uy Nguyên chẳng nhìn rõ ...

Tiếng xe sao giống Thiệu Huy quá !

Uy Nguyên tự nhiên cười một mình , giờ mà Huy đứng trước mặt mình ...cô cười hay mếu ...

oOo

Phương Thy kiêu vai Huy , cô hỏi nhỏ :

- Cô bé đó là bạn gái anh à ?

Thiệu Huy lắc đầu :

- Cô bé đó là bạn gái của thầy tôi.

Phương Thy suýt sặc , cô trợn mắt :

- Anh nói gì ?

Huy lặp lại :

- Ngọc Nguyên là bạn gái của thầy tôi.

- Vậy mà tôi tưởng ...

Ngáp một ngụm bia , Huy nói :

- Việt Nam cũng giống Mỹ , không nhất thiết đi chung là bồ của nhau đâu.

Phương Thy cười cười. Anh chàng giám đốc của cô hay thật , lắm khi Thy tưởng Thiệu Huy đã hơn ba mươi tuổi , nhiều lúc thấy anh như cậu con trai mới lớn :

Thy chỉ ra sàn nhảy :

- Sao anh không nhảy ?

- Tôi chỉ thích nghe nhạc thôi.

- Sao lại vào đây ?

Phương Thy lại ngạc nhiên lần nữa :

- Anh làm tôi giật mình rồi đấy !

Huy vẫn giữ cái cười cười đặc trưng :

- Khi nào căng thẳng , tôi nghe nhạc sôi động , lúc nào buồn , tôi nghe nhạc buồn. Và khi tôi vào vũ trường , bao giờ tôi cũng rũ Ngọc Nguyên.

Phương Thy buột miệng :

- Chi vậy ?

- Làm chứng cho tôi đó mà ?

Phương Thy lại tròn mắt , cô lắc đầu liên tục :

- Nói chuyện với anh một hồi chắc tôi điên quá !

- Có gì đâu !

Huy trầm giọng :

- Người yêu của tôi không có ở đây. Tôi muốn nhờ bé Nguyên làm chứng để cô ấy tin tôi chân thật với cô vì Ngọc Nguyên là em gái nuôi của cô ấy.

Phương Thy gật gù :

- Thì ra vậy !

Cô không ngờ , Thiệu Huy lại chân tình đến vậy , anh không dấu việc mình có bạn gái rồi. Cô ấy chắc đặc biệt lắm thì phải :

Ngọc Nguyên vừa thơ vừa nói :

- Sao anh chị không nhảy ? Vui ghê !

Huy dọa :

Thầy Vĩnh về anh sẽ méc cho coi.

Ngọc Nguyên trề môi thách thức :

- Chấp anh luôn ! Thầy Vĩnh kêu em buồn thì bảo anh dẫn đi chơi đó.-

Huy giơ tay lên trời , anh kêu lên :

- Hết thuốc chữa ! Hai người đừng có mà giết người kiêu đó nghe. Làm vậy sao tui có bồ chứ !

Ngọc Nguyên lại trề môi :

- Chẳng ai yêu anh đâu mà ham ! Cho em , em kêu công an bắt nữa là !

Phương Thy phì cười trước lối nói chuyện của Ngọc Nguyên , cô góp lời :

- Nguyên nói đúng ý chị ghê !

Thiệu Huy đứng dậy , anh xá dài :

- Cho em xin !

Cả hai bật cười khuôn mặt thâm nảo của Thiệu Huy :

Ngọc Nguyên hỏi :

- Giờ về được không anh Huy ?

- Sao sớm vậy ? Em hỏi chị Thy kia.

Ngọc Nguyên gãi đầu :

- Thầy Vĩnh dặn ...học bài ...

Huy bật cười ha hả :

- Tưởng đâu không biết sợ chứ !

Ngọc Nguyên đỏ mặt lừ lừ nhìn Huy , cô quay sang Phương Thy :

- Về ha chị ?

Thu để dài :

- Chị sao cũng được.

Cả ba ra về , Ngọc Nguyên đi xe riêng nên cô rẽ hướng khác còn Phương Thy thì đưa Huy về nhà vì lúc chiều cô đến nhà Huy rú đi.

Phương Thy ngồi sau gọi chuyện :

- Bao giờ anh cưới ?
- Chưa đâu , còn lâu lắm !
- Sao thế ?
- Nhiều chuyện lắm !

Biết Huy không muốn đề cập nên Phương Thy không hỏi nữa. Lúc sáng gặp mấy người quen làm trong vũ trường cho một xấp phiếu miễn phí. Thy chờ mãi mà chẳng thấy Uy Nguyên đến nên cô điện thoại rủ Huy đi.

Huy lật đật thắt xe trước cổng , anh chạy đến bên người thanh niên ngồi dưới đất.

- Mà sao vậy Phong ?

Phương Thy bước đến :

- Bạn anh à ?

Huy gạt đầu , anh đưa chìa khóa cho thy :

- Vâng ! Thy mở cổng dùm tôi.

Phương Thy mở cổng giúp Huy diu bạn vào nhà. Cô đẩy xe của Phong vào dùm và phụ Huy pha nước chanh , lấy khăn lạnh ...

Một lúc sau , cả hai ngồi nơi phòng khách thờ đóc , Huy lên tiếng :

- Thy về không ? Hay ở đây luôn đi. Khuya lắm rồi ? Giờ mà đưa Thy về thì không được , bỏ Phong nằm ở nhà một mình tôi không yên tâm. Còn mà để Thy về tôi cũng ...không thể.

Thy xoa tay :

- Dài dòng quá ! Tôi cũng không dám đi giờ này , mà làm khó bạn thì tôi không thể.

Gạt đầu ra vẻ quân sự , Phương Thy nghiêm giọng :

- Xin tuân lệnh giám đốc !

Thiệu Huy bật cười , anh vui vẻ :

- Phòng Phong trên lầu rất sạch , Thy cứ yên tâm. Tôi ngủ dưới này với Phong.

Phương Thy kêu lên :

- Thôi đi , ai lại ngủ phòng đàn ông. Tôi ngủ salon được rồi !

Huy lắc đầu :

- Ai lại thế ! Ngủ thôi mà , có gì không được , hồi chiến tranh , người ta già vợ chồng nằm chung với nhau mấy năm chẳng có việc gì. "Ngộ biến tùng quyền" thôi mà :

Cười chịu thua , Phương Thy ảm ức :

- Ai bảo tôi nghe lời anh ở lại !

Huy hỏi thật nhẹ :

- Thy ngủ chưa ?

Thy hỏi lại :

- Anh ?

- Tôi sợ Thy mệt thôi , chứ tôi thức khuya cũng chẳng sao ?

Phương Thy nhướng mắt :

- Bạn anh hay uống vậy không ?

Huy tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Không , Thy không hỏ toê cũng quên mất. Nào giờ Phong đâu có thể này. Có lẽ ...

Nói đến đó anh ngừng lại , Phương Thy hỏi :

- Sao ?

- Thất tình đó mà !

Thiệu Huy kể cho Thy nghe về Phong , cô cảm thấy người đàn ông cô chăm sóc lúc này thật đáng phục , tự thân lập nghiệp , Thy tự nhủ người con gái đã bỏ rơi Phong sẽ phải hối hận vì quyết định của mình , cô ta đã để vuột mất một người hoàn hảo.

Phương Thy hỏi Huy :

- Tôi thấy đôi lúc anh hay trầm tư , gọi mãi chẳng trả lời. Sao vậy ? Nói xem tôi giúp gì được không ?

Huy cười buồn :

- Có gì đâu !

- Tôi thấy anh cũng giống thất tình hay tương tư gì đó. Hệt như nhỏ bạn tôi , lắm khi nói nó chẳng nghe gì hết , nó yêu mà không dám nói.

Huy nói :

- Có gì không dám nói. Ngại là con gái à ? Chuyện thời Pháp thuộc à , yêu thì nói là yêu , có ăn trộm đầu mà sợ. Tôi yêu là tôi nói ngay.

Phương Thy trầm giọng kể :

- Không phải vậy đâu. Nó yêu người nhỏ tuổi hơn lại là em bạn mà nó thì đã có một đời chồng rồi nên nó ngại.

Ngừng một giây , cô thở dài :

- Phải thôi , tôi cũng thế thôi. Phụ nữ thường suy nghĩ về chuyện đó !

Thiệu Huy gật thoát người nhìn Thy thật kỹ rồi quay nhanh đi , chừng như thy vừa nói đến Uy Nguyên , hoàn cảnh chẳng khác gì.

Ráp từng sự việc , Thiệu Huy chắc chắn người bạn từ nước ngoài về của Uy Nguyên chính là Phương Thy.

Huy cười trong bụng ...vậy là anh đã có kẻ sách ...mở cửa trái tim của "bộ trưởng khủng bố rồi " !

"Em sẽ phải thua tôi thôi" !

oOo

Lặng lẽ ...lặng lẽ ...Uy Nguyên bước đi trên đoạn đường vắng. Nhà cửa hai bên đã lên đèn , một vài bước là Uy Nguyên nghe một hai tiếng cười đậm âm vọng ra ...

Chưa bao giờ Uy Nguyên ...thấy cô độc thế. Hôm nay Uy Nguyên đã đối diện với Thiệu Huy. Anh trầm hẳn , hút thuốc liên tục. Có điều Huy rất lạnh lùng với cô.

Vừa bước ra sân cùng đoàn khách của ông Chang , Uy Nguyên thấy Thiệu Huy ngồi vô lăng ...cô giật mình đứng sững trong khi Huy đã chào đoàn khách và bỏ hành lý lên xe.

Đến trước mặt u , anh chỉ gật đầu chào và nói :

- Lâu lắm mới gặp !

Uy Nguyên cũng máy móc :

- Lâu lắm mới gặp !

Cô lơ ngơ bước lên xe khi ông khách gọi. Suốt buổi Uy Nguyên gượng cười nói tự nhiên , cô chỉ mong được về nhà ngay để khỏi đối mặt cùng Thiệu Huy , một gương mặt lạnh băng cứ gián mắt phía trước vô lăng như người máy.

Khi xe trở văn phòng của công ty , Uy Nguyên đã từ chối buổi chiêu đãi mà ông Chang đặt , cô viện có hẹn bạn trai nên ông Chang không dám giữ. Ông Chang gọi tài xế đưa Uy Nguyên ra bến xe.

Và cô lang thang mãi từ lúc xuống xe chẳng về nhà , trời đã tối hẳn , đèn đường đã sáng ...

Rẽ vào một quán cà phê Trung Nguyên "mang lại nguồn cảm hứng sáng tạo mới" , Uy Nguyên lên hẳn tầng trên cùng và chọn một chỗ sát cửa sổ nhìn xuống đường.

Gọi một ly cà phê đen , cô ngồi chống tay thờ ơ nhìn về phía đường xa. Chẳng biết có tìm được không nhưng mắt Uy Nguyên chẳng lay động dù là tích tắc , dù cà phê đã nhỏ hết tự lúc nào.

- Tôi uống cà phê dùm Nguyên được không ?

- Há ?

Uy Nguyên giật nảy người , cô đưa tay chặn lấy ngực mình nhìn người vừa lên tiếng :

- Nguyên định uống cà phê thay cơm tối à ?

Uy Nguyên vẫn không nói lời nào , ánh mắt cô cứ nhìn Thiệu Huy chẳng chớp , những đau đớn dồn nén được nói lên tất cả.

Đặt một tờ tiền lên bàn , Thiệu Huy cầm tay Uy Nguyên kéo cô đi ra khỏi quán và ...Uy Nguyên bước theo như người mất hồn.

Huy dắt và Uy Nguyên bước , chẳng một lời nói nào vang lên nhưng có cả ngàn lời đã được nói ra.

Thiệu Huy kéo Uy Nguyên đến chỗ đậu xe , anh mở cửa đẩy cô ngồi vào rồi Huy cũng ngồi ghé bên kia , cũng chẳng một lời nói nào cả.

Mãi đến khi bàn tay Huy đặt lên bàn tay nhỏ xanh xao ...Uy Nguyên mới bật thành tiếng khóc.

Ôm chặt cô vào lòng , Huy vỗ về :

- Có anh rồi mà , đừng khóc nữa ! Nín đi nha ! Đừng khóc nữa !

Uy Nguyên vẫn ngồi yên trong vòng tay Huy , cô để yên cho nước mắt cứ từng giọt lăn dài trên má.

Khóc vì sung sướng ?

Khóc vì hạnh phúc ?

Khóc vì quá khổ đau ?

Uy Nguyên chẳng biết nữa , cô để những gì đè nén trong lòng bấy lâu tuôn ra hết.

Một tay giữ chặt Uy Nguyên dựa vào mình , một tay Huy lái xe chạy đi.

Huy biết , giờ có nói gì nước mắt như mạch nước ngầm kia cũng chẳng sao khô được. Anh để Uy Nguyên khóc cho nhẹ lòng.

Một lúc sau , Uy Nguyên thiếp đi mệt mỏi , tiếng nức nở cứ ức lên ứ nghẹn.

Dừng trước cửa nhà cô , Huy ngồi yên cho Uy Nguyên ngủ , tay anh tê dại nhưng Huy lại thấy vui hơn bao giờ hết. Thì ra ...trong lòng Uy Nguyên anh đã có chỗ đứng , đã được tin tưởng ...

oOo

- Về đi nghe ?

- Không ?

- Thôi mà , về đi làm đi , mai mốt xuống !

- Không !

Mặc cho cô gái nói gì , chàng trai cũng khoanh tay nhắm mắt ...lắc đầu.

Có gái gắt lên :

- Đùng đũa nũa Huy à !

Đó là Uy Nguyên và Huy , cả hai đã thông cảm cho nhau để đi đến quyết định mà chẳng một lời đề cập đến nhưng lại cùng đồng ý.

Tối qua , Huy gặp Uy Nguyên và cô bật khóc thật nhiều khi thấy anh , khóc đến ngủ thiếp đi hỏi nào chẳng biết và khi mở mắt tỉnh dậy ...cô đang nằm trên chiếc giường quen thuộc của mình còn Thiệu Huy ...nằm ngoài salon.

Và mới hơn năm giờ sáng , Uy Nguyên đã dậy chuẩn bị cà phê sáng và đánh thức Huy dậy để về nhưng Huy ...nằm im lắc đầu.

Uy Nguyên nhỏ giọng nài nỉ :

- Huy về đi làm đi , Nguyên sẽ gọi điện cho Huy ngay lúc giờ nghỉ trưa ,

- Không chịu !

Cô vẫn kiên nhẫn phân tích :

- Giờ Huy muốn sao chứ ? Hay Huy muốn mọi người cười vào mặt tôi. Huy mới chịu. Mới quen chưa được một ngày đã bê tha công việc , lãng quên trách nhiệm. Như thế thì sao tôi dám tiếp tục gặp Huy chứ ?

Thiệu Huy cố cãi :

- Có ai biết đâu. Huy nghỉ một ngày thôi. Nguyên ừ đi ! Một ngày thôi !

Uy Nguyên lắc đầu :

Không được đâu Huy ! Công việc một ngày không giải quyết tồn đọng rất nhiều ngày mai càng thêm mệt. Để lúc nào thành thói rồi đi chơi cũng được mà !

Cô vờ làm mặt giận , giọng hờn dỗi :

- Huy không chịu đi làm. Nguyên sẽ buồn vô cùng.

Bật dậy , Thiệu Huy hét lên giận dỗi thật đáng yêu :

- Được rồi , nghe sợ quá , tôi đi làm !

Anh vừa đi vào nhà tắm vừa lẩm bẩm :

- Chưa thấy ai không thích người yêu đưa đi chơi , đã thế còn đuổi như đuổi tà. Vậy mà yêu người ta làm gì ?

Nín cười , Uy Nguyên hỏi móc ngoéo :

- Vậy đừng gặp mặt nữa ha ? Không yêu nữa há ?

Thiệu Huy rời rít :

- Yêu mà ! Yêu mà !

Đẩy lưng anh , Uy Nguyên gất yêu :

- Rửa mặt mau rồi về , trễ giờ làm bây giờ.

Thiệu Huy quay nhìn Uy Nguyên , ánh mắt anh ngập tràn yêu thương. Huy sẽ dần dần làm mặc cảm trong Uy Nguyên mở dần.

Ngồi vào xe , Huy cố nhướng đầu ra nói thêm :

- Nhớ gọi điện cho Huy nha , Huy nhớ đó !

Uy Nguyên nhăn trán :

- Biết rồi ! Lộn xộn quá. Đi cẩn thận nha !

Gật gật đầu lưu luyến mãi , Thiệu Huy mới lái xe đi. Thật sự nếu không sợ Uy Nguyên buồn , Huy chẳng lên Sài Gòn đâu. Anh muốn dẫn Uy Nguyên rong chơi , chăm sóc cho cô và nghe cô ngượng ngùng xưng tên với anh.

oOo

Phương Thy vừa bước vào công ty , cô đã thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt khác lạ , không phải mỉa mai mà dường như có nụ cười khuyến khích trong đó.

Thúy Hương từ ngoài chạy lại bên cô :

- Chị Thy mới đến hả ?

- Ừ , mình mới đến !

Kéo tay Hương , Phương Thy hỏi :

- Công ty mình có chuyện gì vậy Hương ?

Thúy Hương nhìn quanh quẩn rồi tròn mắt hỏi lại :

- Chuyện gì đâu chị ?

- Thy thấy ai cũng vui cả , ai cũng nhìn Thy kỳ lạ lắm.

Hương à lên :

- Tưởng chuyện gì ! Anh Huy tìm chị đó.

Phương Thy chưng hửng :

- Vậy thì có gì vui ?

Hương giải thích :

- Sáng nay anh Huy đến trễ , vừa vào là đã hỏi chị đến chưa rồi lắm bầm "Sao chưa đến nữa" Anh Huy vui vẻ , mặt tươi rói , hát rất yêu đời nên cả công ty đều mừng cả.

Thy vẫn chưa hiểu :

- Sao vậy ?

- Cả công ty ai cũng mong anh Huy mau có bạn gái bởi lâu nay anh ấy buồn hẳn ra. Cho nên thấy anh Huy vui tươi yêu đời , ai cũng thích.

Thúy Hương đi rồi , Thy bước thật nhanh về phòng Huy , cô muốn biết Huy đã nói gì mà cả công ty nghĩ cô là bồ hẳn.

Đẩy cửa bước vào , Phương Thy chững bước. Phong đứng dậy :

- Thy mới tới hả ?

Phương Thy cười ngượng ngùng e thẹn :

- Anh Phong đến gặp anh Huy hả ?

- Vâng , tôi có chút việc ghé qua.

Đi lại salon , Phong nói nhẹ nhàng :

- Hai người bàn công việc đi , tôi rảnh mà !

Thiệu Huy cười cười :

- Gì mà "hai người" , mày muốn tao bị lột da hả ?

Thy lờm lờm :

- Tôi chưa hỏi tội anh đó ?

Huy ngẩn người :

- Tội tôi gì chứ ?

Thy chống nạnh :

- Anh nói gì mà mấy người ở công ty cứ cười tôi mãi :

- Tôi nói gì ?

Phong xen vào :

- Huy mới có tình yêu nên mới vui vẻ hát ca , mọi người tưởng Thy tạo ra chuyện đó.

Thiệu Huy tĩnh rụi :

- Vậy mà cũng làm to chuyện.

Anh nhìn Phương Thy :

- Hết tuần này Phương Thy làm đùm tôi một số việc được không ? Có gì Phong sẽ giúp cô ? Được không ?

Thy hỏi lại :

- Còn anh ?

Huy nhìn Phong rồi nhìn Thy , anh trầm giọng :

- Tôi muốn dành cho người yêu tôi một bất ngờ , tôi muốn mang cho cô ấy nhiều hạnh phúc , Uy Nguyên đã quá nhiều đau khổ.

Phương Thy ngã người :

- Uy Nguyên ... ?

Huy gật đầu :

- Vâng , Uy Nguyên , người phụ nữ mà Phương Thy nói với tôi hôm trước chính là cô ấy , người yêu của tôi.

Phương Thy lấp bắp :

- Ôi ! Tôi chẳng biết nói gì bây giờ ...bất ngờ quá ...Tôi không nghĩ ...

- Sao ?

- Tôi không ngờ người mà Uy Nguyên yêu lại là anh. tôi cứ muốn gặp người đàn ông đã mang tình yêu đến cho Uy Nguyên để nói một lời cảm ơn.

Huy lơ ngơ :

- Sao lại cảm ơn ?

- Anh đã làm trái tim Uy Nguyên sống lại , tôi thành thật cảm ơn , tôi sẽ cố gắng làm hết những gì có thể để công ty vẫn ổn định. Anh cứ thoải mái đi.

- Cảm ơn !

Để những giấy tờ cần thiết lên bàn , Thiệu Huy lái xe về với tâm trạng bay bổng.

Phong hỏi Phương Thy :

- Hôm bữa nhìn tôi chắc ghê lắm hả ?

- Sao ạ ?

Thy nhướn mắt tỏ vẻ không hiểu. Phong cười :

- Sao ngờ ngạc vậy ? Chuyện hôm ngủ lại nhà Thiệu Huy đó.

- À !

Phương Thy cười cười cúi mặt , cô lí nhí :

- Có gì đâu ! Thy mà như anh Phong chắc còn ghê hơn nữa !

Phong trầm âm :

- Có chưa ?

- Chưa !

- Vậy không dám đâu !

Thy nghiêm mắt nhìn Phong :

- Suy nghĩ người khác thế à ?

Phong gỡ đầu phân búa :

- Không phải , nhưng thấy không xứng !

Thy đứng dậy , cô sẵn giọng :

- Không nói chuyện nữa ! Chẳng gặp nữa !

Cô mở cửa bước ra. Phong lật đật đi theo. Anh đi sau lưng Phương Thy cho đến hết cầu thang , lấy hết can đảm , Phong kéo tay cô , Phương Thy đứng yên không nói cũng chẳng ...rút tay về.

Phong ngập ngừng :

- Xin lỗi ...

- ...

- Thông cảm không ?

- ...

- Nói bây giờ thì cho không thật lòng , vậy chờ một thời gian nữa được không ?

Không quay lại , Phương Thy gật gật đầu , cô chẳng lên tiếng nào giờ Thy có gặp chuyện kiểu này đâu.

- Buông tay ra đi !

Phong thả tay ngay khi nghe Thy nói , anh bước nhanh ra lấy xe. Phong biết cô chuẩn bị đi công việc.

Anh chở Phương Thy đi công chuyện xong rồi quẹo vào một quán cà phê vắng.

im lặng thật lâu , Thy lên tiếng nhưng cúi mặt không nhìn anh :

- Tự nhiên vô đây ngồi à ?

Phong cười , anh hỏi thật ngớ :

- Xung "anh" nha ?

Thy nguyệt Phong thật dài , anh chàng này chập mạch rồi đây. Mà cũng đúng thôi , Phong nghĩ cô lớn tuổi như Uy Nguyên với Thiệu Huy nên mới hỏi vậy , anh đâu biết rằng Thy nhỏ hơn Uy Nguyên một tuổi còn Uy Nguyên thì lại bằng Huy chứ không lớn hơn như họ tưởng.

Cô ngượng ngùng :

- Nói gì thì nói đi !

Phong trầm giọng hỏi :

- Sao lại chấp nhận anh ?

- Không biết !

- Anh không biết mình phải nói gì để thể hiện tình cảm của anh vào lúc này nhưng Thy hãy tin anh sẽ không làm gì để Thy buồn.

Phong Thy gật đầu , ngón tay cô cứ vẽ tròn trên bàn mãi không ngừng. Phong đẩy ngón tay mình vào giữa vòng tròn đó và chạm vào ngón tay ấy ...

Em yêu anh !

Thy dùng ngón tay vẽ lên bằng tiếng lòng mình ...

oOo

Đang xới đất trồng mấy cây hồng , Thiệu Huy thấy một người đàn ông dừng xe trước cổng. Anh ngược nhìn nhưng không thấy vẻ gì quen thuộc cả.

Người đàn ông ngồi thật lâu trên xe , anh ta dường như xúc động lắm , Huy thấy anh ta chận ngực thật lâu.

Thiệu Huy bước ra mở cổng :

- Anh muốn hỏi ai vậy ?

Giọng người đàn ông khàn đặc :

- Nhà này của anh ?

- Vâng , có gì không anh ?

- Anh ở đây lâu chưa ?

- Tôi mới đến ở được mấy hôm nay thôi !

- Không có gì.

Anh ta vội vã cho xe chạy , Huy nhú mào nhìn theo , có lẽ ngôi nhà trước đây của anh ta.

Thiệu Huy thu dọn mọi thứ rồi vào nhà. Mặc Uy Nguyên giận hờn , năn nỉ , hăm dọa. Huy cứ đến từ sáng đến tối về khách sạn ở , có khi chạy thẳng về Sài Gòn , Uy Nguyên không quen kiểu đưa đoán , săn sóc như thế , cô cứ áp úng mắc cỡ như cô dâu nhí.

Mà cũng đúng , Uy Nguyên ngủ cứ giật mình mãi. Làm cứ mỗi lần dậy cô lại cười một mình và ...đỏ mặt như rằng Thiệu Huy đang đứng trước mặt.

Đang nằm thiu thiu ngủ , Huy giật mình vì tiếng đẩy cửa phòng :

Uy Nguyên nhẹ nhàng :

- Huy giật mình hả ?

Thiệu Huy cười :

- Đang nằm nghe nhạc tự nhiên ngủ lúc nào không biết.

Anh ngồi dậy uôn éo người :

- Sao hôm nay Nguyên về sớm vậy ?

- Ủ , Nguyên hơi mệt nên sơ cộ bảo về nghỉ.

Vớی kéo tay Uy Nguyên ngồi xuống cạnh mình. Thiệu Huy lo lắng :

- Chở Nguyên đi khám nha ?

- Không cần đâu. Nguyên khỏe rồi.

Anh cần nhần :

- Lúc nào cũng y sĩ. Đến hồi bệnh nặng mới biết.

Uy Nguyên mỉm cười :

- Huy thành ông cộ khi nào vậy ?

Cô đứng dậy lấy đồ chợt quay lại nhìn anh :

- Sao Huy không về làm việc , giao hết công việc cho người khác để đi chơi mà chẳng áy náy sao ? Nguyên giận Huy thật đó !

Thiệu Huy tinh tứ nhìn cô , anh giữ bàn tay nhỏ gầy guộc trong tay mình rồi áp lên má :

- Yêu mà bị giận hả ?

Kéo tay cô thật gần mình , Huy đặt cả hai tay Uy Nguyên vòng lên cổ mình , anh ngược nhìn cô thật ấm áp :

- Em về làm vợ Huy nha !

Uy Nguyên kêu lên :

- Huy à !

Thiệu Huy lắc đầu :

- Đừng nêu lý do gì hết. Chẳng lẽ Huy không hiểu Nguyên sao ? "Không thể" ... "không nên" ... không được".

Huy giả điệu bộ Uy Nguyên làm cô đứng yên không nói câu nào. Anh hiểu cô quá rõ.

Thiệu Huy dịu giọng :

- Mình gặp nhau đã bao lâu rồi Nguyên biết không ?. Chẳng lẽ bấy nhiêu thời gian không đủ để Nguyên hiểu tình cảm của Huy à ? Và chẳng lẽ bấy nhiêu ngày qua Nguyên không thấy được lòng mình hay sao ?

Đứng dậy , Huy ôm chặt Uy Nguyên và nhìn sâu vào mắt cô :

- Làm cho anh khổ sở , già cỗi như vậy em chưa vừa ý sao ?

Cổ lách ra khỏi tay Huy , Uy Nguyên đi lại bên cửa sổ , Mắt cô đăm chiêu :

- Nguyên không mong là Huy đến với Nguyên. Làm bạn tốt với nhau thế này là Nguyên cảm thấy vui lắm rồi. Nguyên không xứng đáng với Huy đâu.

- Uy Nguyên !

Thiệu Huy gất lên. Anh nhìn cô bằng ánh mắt đầy lửa , lửa yêu thương , lửa giận dữ , lửa mền phục lửa đối hờn.

Uy Nguyên cúi đầu tránh ánh mắt ấy , cô đứng yên khi thấy Huy bước đến bên cô , Uy Nguyên run rẩy khi anh nâng cằm cô , nhìn sâu vào mắt người yêu , Huy dịu dàng :

- Nếu muốn từ chối thì em hãy nói là em không hề yêu anh.

Chương 11

- Nguyên ...

Huy cười nhẹ nhàng :

- Sao không nói được phải không ?

Nhìn một lúc , anh nói thật ấm áp :

- Vậy đừng từ chối anh nha !

Dứt lời , Huy từ từ áp môi vào đôi môi đang mấp máy , Uy Nguyên nhắm mắt buông xuôi theo cảm giác ngọt ngào từ nụ hôn nồng nàn Huy mang đến. Anh nâng niu đôi môi hồng , quyến rũ và dẫn dụ nó hòa cùng cảm xúc trong anh.

Nụ hôn này tiếp nụ hôn khác , Thiệu Huy đã mang cho Uy Nguyên ra khỏi lớp vỏ bọc khổ hạnh khép kín. Cô nhẹ nhàng e ấp hôn trả lại Huy. Anh chụng lại một khắc rồi vui sướng đón nhận vòng tay Huy siết chặt làm Uy Nguyên ngượng ngùng vùng vẫy.

Xô Huy ra , Uy Nguyên định chạy ra ngoài nhưng cô đã bị vòng tay từ phía sau ôm lại. Anh hôn vào gáy cô giọng thì thầm tình tứ :

- Yêu anh không ?

- Ừ !

Uy Nguyên nhột người ngọ nguậy :

- Huy để Uy Nguyên đi nấu cơm đi.

Thiệu Huy li lợm :

- No rồi , không cần ăn cơm đâu.

Uy Nguyên đỏ mặt.

Huy dừng đùa nữa mà !

- Ai mà đùa chứ. Môi Nguyên ngọt làm anh say quên đói rồi !

Vùng mạnh ra khỏi người Huy , Uy Nguyên chạy nhanh ra khỏi phòng ngủ , tiếng cười hạnh phúc của Huy vang bên tai không dứt làm mặt cô càng hồng hơn.

Huy phụ Uy Nguyên lật rau nấu cơm. Lâu lâu anh chạy lại hôn lên trán Uy Nguyên một cái rồi chạy đi khiến Uy Nguyên đứng dậm chân hét lên mãi mà không sao giận được nụ cười giả ngu ngơ của Huy.

Ăn cơm trưa xong , Huy bắt Uy Nguyên nằm ngủ rồi lấy xe chạy ra chợ. Anh mua lê về để khi cô ngủ dậy cô ăn , anh biết Uy Nguyên thích lê đến nỗi có thể ăn nó thay cơm. Huy muốn làm cho Uy Nguyên thấy thoải mái và vui vẻ để bù đắp cho cô những ngày cô độc tủi buồn.

Vừa quẹo vào hẻm , Huy nhận ra đó là người đàn ông khi sáng , anh thắng gấp trước đầu xe của người đàn ông lạ , giọng Huy hơi gắt :

- Lại là anh !

Người đàn ông giật mình , tháo mắt kiếng xuống người đàn ông hỏi nhỏ nhẹ :

- Chào anh ! Tôi chỉ muốn nhìn lại ngôi nhà một thời hạnh phúc của vợ chồng tôi thôi.

Mặt Huy giãn ra , anh tỏ vẻ thông cảm :

- Sao lúc sáng anh không nói , tôi đưa anh vào xem.

Đẩy mạnh cửa , Huy hỏi thúc :

- Anh vào đi. Tôi là Huy , còn anh ?

- Tôi tên Thành Trung.

Trung bước lên bậc tam cấp , anh đứng sững ngay khi vừa bước tới cửa phòng khách.

Từ trong bước ra , thấy Trung như hoảng hốt , Huy ngạc nhiên anh lay vai Trung :

- Anh sao vậy ?

- Có phải ...Uy Nguyên ...vẫn còn ở đây ?

Đến lượt Huy bàng hoàng :

- Anh ...là ...

- Rằm !

Tiếng cửa phòng ngủ đóng mạnh làm cả hai người đàn ông bừng tỉnh.

Huy đập cửa :

- Em mở cửa đi Nguyên ! Mở cửa cho anh đi ! Nguyên ơi Nguyên !

Tiếng Uy Nguyên hét lên giận dữ :

- Bảo anh ta ra khỏi đây mau lên !

Huy khẩn khoản :

- Em cứ mở cửa ra , có gì hãy nói sau mà Nguyên.

- Bảo anh ta đi ngay nếu không tôi đập đầu vào tường đó !

Thành Trung hốt hoảng :

- Đừng làm thế Nguyên ! Anh đi ngay đây ! Đừng làm gì nguy hiểm nghe em. Để anh đi ngay mà !

Quay sang Huy , Trung gấp gấp :

- Anh hãy chăm sóc cô ấy dùm tôi.

Dứt lời , Trung đi như ma đuổi ra khỏi nhà , anh chẳng dám ngoái đầu nhìn lại , Huy nghe tim mình ngừng đập mất một giây khi bước chân Thành Trung bỏ chạy vội vàng.

Đóng cửa xong , Huy bước đến phòng Uy Nguyên lần này anh không gõ cửa mà tự nhiên đẩy vào , Huy hiểu tính của Uy Nguyên gần như anh nhìn thấy nhịp đập tim của cô.

Ngồi xuống cạnh Uy Nguyên nơi góc cửa , Huy kéo cho cô ngã vào lòng mình , anh vuốt nhẹ mái tóc rũ xuống đầy tâm sự.

- Cứ khóc đi em , anh biết em rất bất loạn , em cứ để lòng mình mở ra cho nhẹ bớt những u uất , đừng khép chặt mà làm giông bão trong tim dâng tràn.

Nằm gọn trong lòng Huy , ánh mắt Uy Nguyên chẳng chút lay động , nó cứ hoang dại và lấp lánh nước.

Bé bỏng Uy Nguyên lên , Huy đặt cô xuống giường anh kê đầu cô lên cánh tay mình , Huy cứ nhẹ nhàng gỡ từng sợi tóc rối của người yêu và ru cô ngủ bằng trái tim đầy yêu thương trong lồng ngực vạm vỡ của mình.

Một lúc lâu sau , hơi thở của Uy Nguyên đã nhịp nhàng không còn tiếng nấc nghẹn , Huy đặt đầu cô xuống gối và đắp ngang người cô chiếc áo khoác của mình.

Hôn nhẹ lên má Uy Nguyên một cái , Huy bước ra ngoài , ánh nắng trên sân đã tắt , Huy nghe lòng rối bời cảm xúc. Đã biết quá khứ trước đây của Uy Nguyên mà sao Huy vẫn thấy đau khổ khi nghe tiếng Uy Nguyên hét lên một cách giận dữ để xua đuổi người đàn ông ấy. Điều đó chứng tỏ trong Uy Nguyên , người cũ vẫn còn nguyên vẹn :

Thấy bóng Thành Trung ngập ghé trước cổng , Huy bước ra anh nén cảm xúc , lịch sự :

- Anh vào đi cô ấy đã ngủ rồi !

Trung buồn bã lắc đầu :

- Cám ơn anh nhưng tôi không thể. Tôi chỉ muốn gặp anh hỏi xem cô ấy thế nào rồi. Biết cô ấy không sao tôi mừng lắm. Tôi cám ơn anh đã lo cho cô ấy. Chúc anh hạnh phúc !

Nhìn vào nhà một giây , Huy quyết định thật nhanh ...

oOo

Chớp mắt Uy Nguyên thấy cô nằm trong mùng và được đắp chăn cẩn thận.

Vỗ vỗ trán cho đỡ choáng , Uy Nguyên ngồi dậy , cô thấy Thiệu Huy ngồi ngủ trên ghế salon , chắc lúc tối Huy đã khiêng cô vào phòng. Mở mùng chui ra , Uy Nguyên cảm chiếc mềm bông lại đắp cho Huy , anh đã giật mình ngồi dậy , anh kêu lên :

- Sao em ra đây làm chi , lạnh lắm đó ! Vô mùng nằm đi !

Uy Nguyên cảm động , cô kéo tay Huy :

- Lên giường nằm cho đỡ mỏi lưng đi Huy !

- Không sao đâu , em đừng lo cho anh , cứ ngủ cho khỏe đi.

Kiên quyết , Uy Nguyên kéo mạnh tay Huy ra khỏi ghế :

- Lên ngủ với Nguyên đi ! Huy nằm đây sao Nguyên ngủ được. Huy không nghe , Nguyên khóc đó.

Bước theo Uy Nguyên , Huy níu giọng đầy yêu thương :

- Nguyên không sợ sao ?

Nhìn thật lâu vào mắt anh , Uy Nguyên nói :

- Nguyên đâu còn gì phải giữ chứ. Mà có đi chẳng nữa , với Huy , Nguyên cũng chẳng sợ gì.

Nheo mắt , Huy trêu cô để che dấu xúc động :

- Còn Huy là "con gái" à ?

Nghinh mặt , Uy Nguyên trả đũa :

- Huy nói chứ chẳng phải Nguyên à ! Mà chắc vậy quá !

Kéo cô ngã lên người mình , Huy cù lét cho Nguyên bật cười mãi :

Đùa một lúc , Uy Nguyên thô cười , cô trầm giọng hỏi Huy :

Huy có giận Nguyên không ?

Huy gằn giọng :

- Giận !

- Thật hả ?

Cấn nhẹ vào tai cô , Huy cười thầm :

- Chứ sao không ! Nhỏ hơn người ta mấy tháng mà người ta kêu "chị" cứ im ru. Vậy mà bảo sao không giận.

Uy Nguyên nhỏ dậy , trong ánh sáng đèn ngủ màu hồng mà Huy thấy ánh mắt Uy Nguyên mở to trong veo thật dễ thương.

- Sao Huy biết ?

Kéo cô nằm xuống tay mình , Huy nhẹ giọng :

- Tự nhiên biết thôi , mà Nguyên nè ?

- Gì ạ ?

- Bộ ...thíCầm Hà kêu chị lắm hả ?

Ngúc ngắc đầu , Uy Nguyên nói như trẻ con :

- "Ấu ó "

Rồi cô ngược mắt nhìn Huy :

- Huy không giận Uy Nguyên hả ?

Không rời gương mặt cô , Huy hỏi :

- Giận gì ?

- Chuyện chiều hôm đó ?

- Vậy mà giận thì xứng đáng làm người yêu của Uy Nguyên à ?

Huy bóp chặt tay Uy Nguyên :

- Nguyên hãy chia sẻ với Huy nếu có thể. Đừng để trong lòng mà ảm ức mãi.

Uy Nguyên nằm im lặng. Cô cứ ngỡ Huy bỏ về từ lúc chiều , Trung xuất hiện , Uy Nguyên cũng không ngờ Trung còn dám đến ngôi nhà này , ngôi nhà mà ngày ra đi Trung bảo "Không bao giờ bước vào , ra đi được là mừng như thoát khỏi sa mạc ..." chính vì thế mà khi thấy Trung , Uy Nguyên đã không kiềm chế được sự căm phẫn.

- Sao bóp anh đau thế !

- Xin lỗi.

Uy Nguyên buông tay Huy ra. Mãi nghĩ ngợi Nguyên đã nắm tay anh từ lúc nào.

- Huy à !

- Gì thế ?

- Có khi nào Huy hối hận vì yêu Nguyên không ?

Huy trả lời bằng một câu hỏi :

- Uy Nguyên có không ?

Tiếng Uy Nguyên như rã rời :

- Nguyên không biết !

Huy tung tung :

- Huy cũng thế !

- Không được !

Uy Nguyên giận dỗi :

- Huy không được như thế ! Uy Nguyên không biết mình có hối hận khi yêu lần nữa hay không bởi Nguyên và Huy khác nhau nhiều quá cho nên Nguyên không thể định được cảm xúc của mình.

Giọng Huy thật ảm :

- Huy sẽ rất ...rất hối hận ...

Anh ngừng một lúc để xem phản ứng của Uy Nguyên. Cô vẫn trong vòng tay anh nhưng ...vai Uy Nguyên hơi ...lay nhẹ ...Ôi thương quá !

Xiết chặt tay hơn một chút , Huy nói thật nhỏ vào tai Uy Nguyên :

- Huy sẽ rất hối hận ...rất hối hận nếu không yêu em !

Xoay mặt cô đối diện mình , Huy lắng giọng :

- Em là người phụ nữ có tất những gì mà một người đàn ông cần , vậy thì sao Huy lại hối hận chứ. Huy sẽ hối hận suốt đời khi không có em trong cuộc đời mình.

Cúi xuống thật sát gương mặt đầy xúc động của Uy Nguyên , Huy nói trên môi cô :

- Đừng rời xa anh em nhé !

Và ...Uy Nguyên đã trả lời đồng ý qua nụ hôn cô đáp lại Huy :

Huy hôn Uy Nguyên ...

Uy Nguyên hôn đáp lại ...

Một nụ hôn ...

Hai ...

Ba ...

Cứ thế , cả hai hôn mãi đến khi điện thoại di động của Huy reo. Uy Nguyên xô anh ra , Huy cứ lì lợm để điện thoại reo mãi ...

Huy mỉm cười nhìn theo người yêu ...

oOo

- Mẹ !

Uy Nguyên gọi to khi thấy bóng mẹ trong sân. Cô chạy nhanh đến cổng , Uy Nguyên rói rít :

- Mẹ ! Mẹ khỏe không ? Ba có nhà không mẹ ?

Bà Thành xúc động :

- Ba không có ở nhà.

Mở cửa cho cô vào , bà cầm tay cô bóp nhẹ :

- Sao con ốm vậy ? Xe đâu con đi bộ ?

Uy Nguyên hớn hờ :

- Con đưa xe cho Thy mượn rồi mẹ à ! Anh Sơn đi dạy hả mẹ ? Ba đi đâu vậy mẹ ?

Bà Thành mắng yêu :

- Cha cô ! Làm như mới lột lưỡi , hỏi gì như máy vậy ? Vô nhà nghĩ rồi hỏi gì thì hỏi.

Đeo tay mẹ như trẻ con , Uy Nguyên nhảy chân sáo bên bà , tay vung vẩy khều vật này , kéo vật kia. Lâu lắm Uy Nguyên mới về căn nhà này , ngôi nhà cô đã sống và lớn lên.

Quảng túi đồ lên bàn , Uy Nguyên sà đến ôm vai bà Thành :

- Nhà mình có gì mới không mẹ ?

Bà Thành trả lời bằng quơ :

- Chẳng có gì mới ! Con sao rồi ?

Nhìn con gái bằng ánh mắt yêu thương , bà nói vui vẻ :

- Bữa hôm con Thy có ghé đây với bạn trai , nó bảo con có người yêu rồi , thật không ?

Uy Nguyên cúi đầu bên lên :

- Mới quen thôi mẹ à !

Cô hầm hừ :

- Con quỉ này dám chơi con há !

Cô chọt kêu lên :

- Mẹ nói Thy đi với bạn trai hả ?

Bà Thành hiền từ gật đầu :

- Ừ ! Mẹ nghe nó bảo vậy. Mẹ thấy thằng đó cũng được , chừng chạc và tự tin lắm.

- Vậy mà nó không nói cho con biết. Tội này không tha được.

Bà Thành rầy :

- Tật không bỏ. Ăn nói ngang ngạnh. Sửa đổi đi cho chồng con nó nhờ.

- Mẹ này !

Uy Nguyên mắc cỡ đỏ mặt , nhìn cô cắm cúi nhặt gạo , bà vuốt tóc con hỏi thật thân mật :

- Mẹ tin con biết suy xét. Bữa nào dẫn bạn về cho mẹ xem mặt.

Uy Nguyên thở dài :

- Ba chẳng chịu đâu mẹ. Lần trước gặp con ở ngoài đường , ba vẫn giữ ý định gả con cho người lần trước mà ba nói.

Bà Thành xua tay :

- Kệ Ông. Mẹ chán lắm rồi. Hai đứa bàn tính với nhau , mẹ đứng lo cho con.

Ôm vai mẹ , Uy Nguyên dụi mặt vào gáy bà :

- Con cảm ơn mẹ ! Hôm nào con sẽ đưa Huy về gặp mẹ , Huy đòi đi hoài nhưng con không chịu.

Bà khuyên nhẹ nhàng :

- Đừng khắc khe quá Nguyên à ! Vì ba mẹ , con đã dang dở một lần , bây giờ co cứ quyết định cuộc sống của mình. Chỉ cần nó hiếu , thông cảm và yêu thương con là mẹ đồng ý liền.

Quẹt nước mắt bà nghẹn ngào :

- Thấy con cứ lủi thủi một mình , sống tách biệt chẳng biết ai. Mẹ đau lòng lắm !

- Đừng thế mẹ ạ. Con vẫn khỏe mạnh mà. Mẹ cứ buồn hoài con sẽ không về nữa đâu.

Lời dọa của Uy Nguyên có hiệu lực ngay , bà Thành thôi khóc :

- Thằng Bảo Hoàng đã ít về , Bảo Sơn hay đi. Con mà không về với mẹ , chắc mẹ chết sớm cho xem.

- Con đùa thôi !

Uy Nguyên cố nén những giọt nước mắt chực lã trên khóe mắt , thay vào đó bằng những nụ cười khi khi. Cô chẳng muốn mẹ đau lòng thêm nữa.

- Chừng nào ba về vậy mẹ ?

- Chiều hay tối gì đó , mẹ chẳng hỏi.

Đang loay hoay làm nước uống , bà Thành chợt hỏi :

- Con có gặp thằng Trung không ? Cách đây một tuần nó có ghé đây.

Uy Nguyên thản nhiên :

- Có gì không mẹ ? Anh ấy dạo này khỏe không ? Có con chưa ạ ?

Bà Thành bùi ngùi :

- Nhìn nó già hẳn đi. Thấy cũng tội , nó ly dị rồi.

- Vậy ạ ?

Uy Nguyên tỏ ra không quan tâm nhưng trong lòng cô ...một cơn gió lạnh vừa thoáng qua làm Uy Nguyên rùng mình.

"Anh không hạnh phúc"

Cô thấy buồn buồn , lúc nào cô cũng cầu mong anh được hạnh phúc. Cô biết Trung là một người đàn ông rất tốt nhưng chỉ vì áp lực quá nặng từ gia đình anh và ba cô làm Trung bỏ cuộc , anh đành nói lời chia tay và cả những lời nặng nề để Uy Nguyên thù hận mà quên anh chứ cô biết và hiểu rất rõ về Trung dù hành động nhỏ nhất. Ít gì cô cũng là vợ anh năm năm mà.

Tiếng điện thoại reo trên phòng khách , bà Thành chạy lại nghe.

- Alô !

- ...

- Ừ có , cậu chờ một chút !

Bà lớn tiếng :

- Nguyên ơi , có điện thoại tìm con nè !

- Dạ !

Uy Nguyên chạy vội lên , cô lấm bầm , bà Thành cũng nghe "Ai man vậy ta ?"

Bà Thành cốc đầu cô rồi đi xuống. Bà mong con gái bà tìm người xứng đáng.

Tiếng Uy Nguyên kêu lên sững sờ :

- Sao lại gọi về đây vậy ?

Giọng Huy cười cười cầu hòa :

- Nhớ mà ! Tối Huy xuống đó !

Uy Nguyên gất gỏng :

- Huy kỳ cục quá ! Giỡn vậy mà coi được. Không gặp gỡ gì cả. Nguyên không về đâu.

- Nguyên ...Nguyên ...

Mặc Huy kêu hoảng bên kia đầu giây Uy Nguyên đập máy một cách bực bội.

Bà Thành cười thông cảm :

- Nó lo nên tìm mà con cũng giận , nó yêu co cũng trầy trật lắm.

- Mẹ này , chưa gặp mặt mà mẹ đã bình rồi. Huy lý lắm cho mẹ hay.

- Lý đâu không thấy , nghe tiếng tao cũng thấy đứng đắn.

- Hồng dám đâu !

Uy Nguyên ngưng ngẩng bỏ xuống bếp khi nghe điện thoại lại reo lần nữa.

Chẳng biết ai bên đầu dây khi mà thấy bà Thành cứ gật đầu liên tục và cười thật hài lòng.

Đến lúc hai mẹ con ăn cơm , bà Thành nhẹ nhàng lên tiếng hỏi :

- Thiệu Huy nhà đông anh em không con ?

Uy Nguyên tròn mắt , cô lấp bắp :

- Sao mẹ biết tên Huy ?

Bà Thành cười :

- Lúc nãy nó gọi điện lại , gặp mẹ , nó xưng tên tuổi , xin lỗi mẹ vì gọi điện vô lễ như vậy , nó xin phép mẹ cưới yêu con và xin tới nhà chơi. Mẹ đã đồng ý.

Thấy Uy Nguyên định lên tiếng , bà ra dấu ngăn lại và lên tiếng :

- Đúng là chưa gặp nhưng trực giác cho mẹ biết Thiệu Huy là người chính chắn , bản lĩnh và rất lễ độ , không phải thiên vị , nhưng mẹ thấy nó được hơn thằng Trung lúc trước , rất có lễ độ đạo lý , biết xin lỗi vì không đến xin phép trực tiếp mà nói qua điện thoại là vô lễ nhưng nó vẫn biết xin được quen biết , xin phép yêu con trong khi thằng Trung không hề nói lời nào , bị la mới nhận lỗi.

Uy Nguyên cúi đầu im lặng , cô cũng nhận thấy ...sự bản lĩnh ở Thiệu Huy , anh kiên định hơn Thành Trung.

Chuông cửa reo , bình thường cười thật hiền :

- Nó xuống đó , con ra mở cửa cho nó đi , để nắng tội nó.

Uy Nguyên nhăn mặt :

- Mẹ !

Bà Thành giục :

- Mau đi ! Nó chạy giữa trưa cả tiếng rồi.

Uy Nguyên phụng phịu đứng dậy. Cô thấy vui khi Huy được chấp nhận.

Làm mặt giận , Uy Nguyên đi ra cổng :

- Tìm ai vậy ?

Huy cười cầu tài :

- Giận xấu quá !

Tay đẩy cửa , mắt liếc thật sắc , Uy Nguyên hàm hừ :

- Cười thấy ghê ! Chẳng ai ưa cũng cười.

Huy tỉnh bơ :

- Mẹ ừ là được !

Nhéo mạnh vào hông anh khi Huy đẩy xe ngang :

- Thấy ghét !

Huy oằn người :

- Đau anh !

- Cho chết

..

- Anh méc mẹ !

Chống xe , Huy chạy vào trong kêu lên trong cổ :

- Mẹ Oi , Nguyên ăn hiếp con nè !

- Không được kêu bậy !

Uy Nguyên bậm môi dậm chân giận dữ , khiến Thiệu Huy thôi đùa. Anh đến bên cô , ánh mắt và nét mặt thật nghiêm túc :

Vừa lúc bà Thành gọi :

- Hai đứa xuống ăn cơm !

Uy Nguyên sửa áo lại cho Huy rồi cùng anh bước xuống , cô không muốn Huy xúc xế Cẩm Hà trước mẹ mẹ mình :

Cô mắc cỡ nói nhỏ :

- Mẹ ! Anh Huy bạn con.

Thiệu Huy cúi người thật lễ phép :

- Con chào bác !

Bà Thành cười dễ dãi , bà chỉ ghé bảo :

- Ừ ! Ngồi ăn cơm luôn đi ! Chạy gì mau vậy , Bác nghĩ là chiều mới xuống tới !

Quay sang Uy Nguyên bà bảo :

- Lấy chén cho bạn đi , chẳng lẽ con không cho nó ăn à ?

Uy Nguyên nóng bừng mặt , mẹ đã thấy được sự ngượng ngùng của cô :

Ăn vài miếng , bà Thành đứng dậy :

- Hai đứa ăn đi , mẹ thôi.

Huy kêu lên :

- Bác ăn ít vậy ạ !

- Bác ăn này giờ nhiều rồi. Con cứ ăn cho no , tự nhiên như ở nhà mình , khách sáo thì đừng đến đây nữa.

Huy cười cảm ơn :

- Dạ ! Con cảm ơn bác.

Bà Thành vừa đi lên trên , Huy ghé tai Uy Nguyên hỏi nhỏ :

- Mẹ chịu anh rồi đó !

Uy Nguyên trề môi :

- Xí ! Còn lâu.

Huy dợm đứng dậy :

- Anh lên hỏi mẹ !

Uy Nguyên kéo tay Huy lại , cô gắt nhỏ nhỏ :

- Muốn bị chửi hả , lo ăn đi !

Cô cần nhân :

- Lúc nào huy cũng đùa được !

Huy giãn nét mặt , giọng anh nhẹ đi :

- Anh muốn Nguyên vui thôi mà ! Cả mẹ nữa. Anh muốn mẹ an tâm khi thấy con gái mẹ gặp được người yêu trân trọng.

Uy Nguyên xúc động , cô cầm cúi ăn che giấu sự xúc động đo.

Thiệu Huy biết cô đang bối rối , anh khều nhẹ tay cô , Huy thì thầm :

- Gọi lại nghe đi !

Uy Nguyên tròn mắt :

- Gọi gì !

- Gọi giống lúc giới thiệu đó !

Biết Huy trêu cô lúc này Uy Nguyên gọi bằng "anh" , cô hứ dài :

- Còn lâu , nằm mơ không có !

Thiệu Huy phì cười trước gương mặt ửng đỏ của Uy Nguyên , anh vờ trợn mắt dọa :

- Đùng đỏ mặt thế , anh hết chịu nổi rồi quá !

Mặt Huy vênh lên làm khuôn mặt Uy Nguyên nóng rực hồng hơn nữa :

Cô phụng phịu khiến anh xua tay :

- Thôi anh không đùa nữa , anh xin lỗi !

Uy Nguyên cười hạnh phúc , cuối cùng cô cũng tìm thấy chỗ dựa tin tưởng.

Dọn dẹp xong , cô và Huy lên phòng khách bà Thành đang xem tivi buổi trưa trên HTV7.

- Nhà con đông anh em không Huy ?

Huy điềm tĩnh :

- Dạ ! Nhà con có tám người , mới lập gia đình có bốn người ạ !

- Ba mẹ con khỏe không ?

- Dạ , con cảm ơn bác , ba mẹ con khỏe ạ !

Bà Thành nửa đùa nửa thật :

Uy Nguyên sau này có gì không đúng con cứ thẳng tay mà dạy đừng có nể , ai chứ nó lý lắm , ngang trời sợ đó , không nghiêm là không được.

Uy Nguyên kêu lên rồi chạy vào trong.

- Mẹ nói xấu con !

Bà Thành nói lớn theo :

- Con không à !

Thiệu Huy nhìn người yêu thật triu mến , anh nói đỡ :

- Cô ấy hiền lắm bác ạ !

Bà Thành trầm giọng hỏi :

- Con hiểu hết hoàn cảnh của nó chưa ?

Thiệu Huy gật đầu tự tin :

- Dạ , con hiểu ạ , con xin hứa với bác sẽ yêu thương Uy Nguyên thật lòng không làm thất vọng đâu ạ !

Bà Thành nghèn nghẹn :

- Cảm ơn con ! Uy Nguyên là đứa con gái tốt. Không phải nó là con bác mà bác khen đâu , nó là đứa có tình có hiếu nhất nhà , nhưng số phận lại không may , đau khổ đang chờ. Bác mong con bao dung cho nó , yêu thương và chăm sóc nó thay bác.

Huy siết tay bà Thành :

- Vâng , con biết ạ !

Bà Thành đi vào phòng ngủ trưa , Huy xuống bếp kéo tay Uy Nguyên ra trước sân :

Anh hỏi thật tha thiết :

- Em nghe mẹ nói gì không ?

Uy Nguyên lắc lắc đầu ngượng nghịu , cô không dám nhìn anh , cô sợ nhìn vào mắt anh , một ánh mắt mênh mông tình yêu.

- Mẹ bảo ...giữ dùm con gái mẹ , đừng để nó đi lạc !

- Huy nói xạo !

Uy Nguyên mấp máy , cô phản ứng rụt rè :

Huy đừng làm mẹ lo lắng , Nguyên sợ để lúc nào đó mẹ lại khóc vì Nguyên.

Cầm tay cô , Huy nghiêm nghị :

- Em không tin anh sao ?

- Nguyên ...

- Hãy để cho anh lo lắng cho em trong cuộc đời này.

- Cút khỏi nhà tao !

Uy Nguyên bật dậy , mặt cô tái xanh :

- Ba !

Ông Thành quát lớn :

- Màỵ không phải con tao , đồ mất nết.

Uy Nguyên chết sững nhìn ba , cô không thể tưởng nổi rằng trước mặt người lạ mà ông vẫn mắng cô như thế.

Huy lễ độ :

- Cháu chào bác !

Ông Thành quát mắng :

- Không cần cậu thừa gửi gì cả , chỉ cần cậu tránh xa con tôi là được rồi.

Quay sang Uy Nguyên , ông giận dữ :

- Vì một thằng không ra gì mà màỵ cái lời tao. Tao sinh ra màỵ được thì tao cũng giết được.

Ông cầm cái ổ khóa ném mạnh vào đầu cô nhưng Huy đã kịp kéo cô qua một bên.

Anh hét lên :

- Sao bác lại đối xử với cô ấy như vậy ? Cô ấy là con bác mà.

- Tao không có loại con không biết nghe lời.

Nói rồi ông lấy cây chổi tre quét túi bụi vào người Uy Nguyên :

Bà Thành lao ra giằng tay ông :

- Ông không phải là người nữa hay sao ? Hồ còn chẳng ăn thịt con huống chi người. Ông định giết nó hay sao ?

Bà bảo Huy khi Uy Nguyên cứ đứng sững như trời tròng :

- Huy chở Uy Nguyên đi khỏi đây đi con. Đừng trở về nữa.

Bà hét lên :

- Đi mau đi !

Thiệu Huy kéo tay Uy Nguyên chạy đi , anh đẩy xe ra công vội vã , Uy Nguyên lơ ngơ bước theo chân Huy , tâm trí cô chẳng còn gì thì phải ?

Vừa điều khiển xe , Huy vừa giữ chặt tay Uy Nguyên kéo cô dựa vào lưng mình :

- Đừng lo quá em à !

Uy Nguyên vẫn không lên tiếng , cô áp má vào lưng Thiệu Huy , nước mắt trào lên ngập mi ...rồi chảy ngược vào lòng.

- Rồi ba sẽ hiểu và thương em mà ! Nguyên của anh đâu có như thế này. Cố lên em !

Huy bóp chặt tay người yêu truyền cho cô sức mạnh tình yêu.

Anh không chở Uy Nguyên về nhà cô , Huy chở cô lên Sài Gòn nhưng cô đã ngăn :

- Hãy để Nguyên một mình. Lúc này gặp người khác là điều Nguyên sợ nhất.

Huy gật đầu thông cảm :

- Em cho Huy ở cạnh nha ?

- Ừ !

Uy Nguyên đồng ý một cách thờ ơ. Với cô bây giờ không nói , không cười , không người xung quanh là không khí mà Uy Nguyên vừa sợ hãi vừa cần ...biết bao nhiêu.

Thiệu Huy im lặng làm theo lời cô , anh hiểu sự biến động trong lòng người yêu , hình như đã có lần Huy bắt gặp Uy Nguyên ngồi bất động bên hồ nước trong ký túc xá khi Huy vào tìm chị mình , lúc ấy Huy mới lên học.

Để Uy Nguyên vào phòng , Huy gọi điện một lúc rồi vào sau :

- Em đừng làm thế !

Huy lao đến ôm chặt Uy Nguyên , ghì mạnh đầu cô vào ngực mình , cô đang đập đầu vào tường.

Đi Uy Nguyên ngồi xuống cạnh giường , Huy xót xa :

- Em không thương Huy hay sao mà làm vậy ? Nếu thích em đánh Huy nè !

Vỗ về một lúc , Uy Nguyên mới chịu ngồi im trong lòng anh , cô nghe tiếng Huy ầm áp :

- Anh biết là em rất mệt mỏi. Mẹ đã bảo anh , em cứng mặt mềm lòng. Bao nhiêu năm em đã im lặng trở thành câm lặng. Nhưng từ giờ anh không muốn và cũng không cho em câm lặng nữa. Anh muốn em hãy sống như em thích , làm những gì mình mơ ước.

Nâng cằm nhìn vào mắt cô , Huy tha thiết :

- Huy không bao giờ rời xa em !

Và ...Uy Nguyên vòng tay ôm lấy thân anh , cô khóc thật sự như trẻ con òa lên :

- Em ...sợ ...quá !

Huy cũng khóc !

Ôi một cô gái chịu đựng bao nhiêu giông gió dập vùi chỉ biết kêu lên như đứa trẻ giật mình sợ hãi.

Có lẽ Uy Nguyên gan lì đến mức trở nên yếu ớt và khiếp sợ.

Chương 12

Phong thở dài :

- Mà cưới đại đi ! Tụi mày đâu phải mười tám mà sợ.

Phương Thy cũng lên tiếng , cô bất bình :

- Anh Huy không nên chiu Uy Nguyên , do dự chờ đợi thì biết đến bao giờ. Minh đúng thì mình làm , sợ gì chứ ?

Thiệu Huy trầm ngâm , từ hôm đụng độ Ở nhà Uy Nguyên đến giờ , cô bỗng trầm lặng một cách đáng sợ. Còn hơn cả lúc trước , lúc Huy mới gặp.

Nguyên lặng lẽ , không cười ít nói , đôi vai cứ cúi xuống lẻ loi. Huy đến , cô cứ trầm mặc bên anh chẳng hỏi han , chẳng lời lo lắng nhắc nhở , Huy nhẹ nhàng rồi nặng nhẹ , năn nỉ rồi giận dữ , Uy Nguyên vẫn cứ cúi đầu lặng thinh.

Thậm chí ... có lúc Huy quyết định ... đụng chạm cô bằng cách thô bạo mà Uy Nguyên vẫn buông xuôi chẳng phản ứng ...làm Huy lại trở thành người hét lên sợ hãi ...Uy Nguyên như là người đã chết ...

Và rồi ... Huy cũng lặng lẽ bên cô , anh yêu nhiều đến nỗi không dám rời và sợ nhiều đến nỗi không đủ can đảm bước đi.

Cũng như Huy , Phong và Phương Thy cũng làm đủ mọi cách nhưng Uy Nguyên chỉ trả lời bằng ánh mắt chông chênh buồn man mác.

Thiệu Huy thở dài , anh chẳng nói năng gì mà đi lên lầu , Phong nhìn theo lắc đầu :

- Nó yêu Uy Nguyên nhiều lắm đó me ! Trước đây , nó quen nhiều lắm nhưng chưa hề thấy nó buồn lấy một ngày khi chia tay.

Phương Thy biết Phong nói đúng. Cô phục Huy lắm , anh bản lĩnh hơn Trung ngày xưa. Nếu so tình yêu thì Thy chẳng dám nói Giữa Trung và Thiệu Huy ai nhiều hơn , ai cũng có những cái riêng của mình nhưn có lẽ Huy là người cứng rắn và kiên định hơn Trung , Huy làm tới những gì Huy đã nói.

Cô nói nhỏ với Phong :

- Biết yêu khổ vậy ...em ...

- Em sao ?

Thy cúi đầu em lẹ. Cô biết nói sao đây. Lý thuyết là lý thuyết , cuộc sống thực tế khác xa nhiều. thy tưởng mình không yêu được ai sao sau bao năm học hành. thy cho rằng mình đã vô cảm :

Nào dè ...gặp một chàng trai đang say rượu vì thất tình ...cô mới biết mình ...không hề vô cảm tí nào. Cô đã yêu lần nào đâu mà biết vô cảm hay nhạy cảm.

Cầm tay Phương Thy , Phong lăm le :

- Anh không hiền như thằng Huy đâu , em mà không nói khi anh hỏi đến lần thứ ba là bảo đảm em sẽ ...

Ngừng lại nhìn người yêu bằng ánh mắt nheo nheo , nghịch ngợm để kéo dài sự háo hức. phong nói từng chữ :

- Sẽ ...bị ...

Phong không nói nữa , anh giơ tay làm dấu khiến Phương Thy vừa kêu vừa nhăn lại ...đỏ mặt xấu hổ :

- Anh ...xấu !

Cô ngắc néo Phong và anh vẫn người chịu với cảm giác đầy ngập yêu thương :

Một lúc sau , Phong nói với giọng ảo não :

- Nhà có hai người , chỉ một mình nó giống nhà ma , ai chịu nổi !

Phương Thy nhẹ nhàng :

- Phải gặp chuyện thật nghiêm trọng mới xảy ra chuyện đó chứ ! Em cũng sợ im lặng lắm !

Chỉ lên lầu , cô nhỏ giọng :

- Anh lên với Huy đi , em xuống Uy Nguyên.

Cô vừa nói xong , Phong đã nhăn mặt :

- Nặng vậy , em đi một mình à ? Anh không cho đi đâu ?

- Chứ sao giờ ! Chẳng lẽ bỏ anh Huy một mình hay mặc chi Uy Nguyên một mình.

Phong bàn :

- Rủ nó đi luôn !

Thy lắc đầu :

- Anh ấy không chịu nổi đâu ! Mấy bữa nay Uy Nguyên không nói năng gì anh Huy mệt lắm rồi. Giờ kêu anh đi nữa , anh đau lòng thêm.

Phong ù xùi :

- Anh hiểu rồi !

Nói nhưng anh chẳng ...thả tay cô ra. Phong vừa phục vừa yêu người con gái sống ở phương tây không bị âu hóa. Chưa mấy thời gian bên nhau , yêu nhau nhưng cả hai cảm thấy hiểu nhau và cần nhau thật nhiều. Phong không muốn rời xa cô vì Phương Thy sắp sửa qua Mỹ.

Phong dặn dò :

- Đi cẩn thận , gọi điện cho anh ngay đó.

Nhìn lên phía cầu thang một thoáng. Thy hôn vội lên má anh rồi chạy vụt đi :

- Em biết rồi ...ông xã à !

Phong mỉm cười nhí theo bước chân hồn nhiên của cô , sống ở Mỹ cả chục năm , thế mà ...hôn một cái cũng rụt rè mắc cỡ ...không như Thu Phượng lúc nào cũng nhu mì , e lệ , lúc nào cũng hiền thực yếu đuối mà lại là người dễ dãi và đũa đòi.

Phong thấy Phương Thy giơ tay múa chân , ngược đầu nhìn lên lầu. Anh bước ra , cô nói :

- Anh Huy bảo chở anh đi cùng !

- Nó đi đâu ?

Thy lờm :

- Còn đâu nữa !

Phong nhảy cẫng lên :

- Anh cũng đi nữa !

Anh chạy nhanh vào nhà lấy áo gió và nón , Phương Thy phì cười trước điệu bộ trẻ con ấy.

Ba người , hai xe chạy song song , Huy cứ thở dài thườn thượt. Nhìn hai bạn vui vẻ , anh thật mừng và cũng trĩu nặng buồn.

Mấy ngày trước , khi mới bắt đầu yêu nhau , Huy cũng tươi cũng vui và đầy trong lòng ngực luôn gió tin yêu phơi phới ...Còn bây giờ ...trong tim anh chẳng vui tí nào tình yêu nóng bỏng mà rục hơn , mạnh hơn nhưng lại đầm dịu thăm sâu hơn với những thông cảm , những nhức nhối đốn đau chia sẻ.

"Anh nhất định sẽ mang nụ cười về cho em , sẽ thấm khô những giọt lệ ngấm trong tim để nó không có cơ hội rơi nữa !"

Anh yêu em , Nguyên ơi !

Thiệu Huy nói với ánh nắng đang nhảy múa trước mắt , anh muốn nắng nóng , gió gắt nói với người yêu của anh tâm sự của mình.

Ngừng xe trước cổng , Huy nói với Phong và Thy :

- Hai người đi chơi đâu cứ đi. Tôi ở nhà chờ cô ấy , Nguyên chắc đi đâu loanh quanh đây thôi.

Định lên tiếng nói nhưng Phong lại thôi , anh gật đầu :

- Ủ , tao với Thy lên Giang Điền , có gì mà gọi cho tao.

Mở cửa vào nhà , Huy đi thẳng vào phòng khách , anh nhìn quanh tìm sự thay đổi trong phòng rồi đi khắp nhà.

Huy phát hiện tàn thuốc trong gạt tàn , trong đầu anh một chút buồn sưng lại.

Vào phòng ngủ , Huy ngồi vào máy tính của Uy Nguyên , anh gửi e- Mail cho cô.

Loay hoay mãi chẳng hết giờ , Huy bức bối ra vào , qua lại trong nhà , anh chuối người ra đệm tức tối nói một mình :

- Em yêu ơi !

Huy sải tay ra , nắm choáng hết giường anh gọi , anh hát , anh gào lên như trẻ bị bỏ đói và ngủ lúc nào không biết ...

Giương mặt Uy Nguyên lạnh băng :

- Huy đừng gặp Nguyên nữa.

Huy ngỡ ngác :

- Em sao vậy ? Sao lại giận anh ?

- Ai bảo giận ? Nguyên không muốn gặp Huy nữa , vậy thôi !

Cô nàng nhún vai bỏ đi , đã thế ...kênh kiệu móc điện thoại di động ra gọi ...nói uồn ẻo lằng lơ :

- Anh ! Em nè ! ...tới liền nha ! Ừ ...em hông có chờ lâu đâu ...nhanh lên nhá !

Vừa gọi xong thì có tín hiệu , cô nàng lã lướt :

- Alô !

- ...

- A ! Cung hả ? Hổng được đâu ...em có việc rồi. Tới nha ...Ừ ...em chờ đó !

Huy hét chịu nổi , anh lao đến bóp siết vai cô :

- Em sao vậy Nguyên ? Em làm anh tức chết mới chịu sao ?

Uy Nguyên hất tay Huy , cô chỉ ra cổng :

- Bao giờ Huy về đóng cổng dùm nha. Nguyên thay đồ đi công chuyện.

Thiệu Huy ngồi thờ người trên ghế , anh chẳng mở miệng nói được tiếng nào , anh cứ nhìn Uy Nguyên đờng đảnh trang điểm , gọi điện thoại ...rồi một anh chàng nào đó đến , cô đứng đung bước lên xe , choàng tay qua eo anh ta tình tứ ...

Thiệu Huy cứ mở mắt nhìn , anh chẳng biết mình đang như thế nào nữa. Đau khổ ? Oán hận ? Tình người ?

- Huy à ! Dậy đi , Huy ! Huy à ! Huy !

Huy ngồi bật dậy , Uy Nguyên đang ngồi cạnh giường , cô vừa lay gọi anh.

Ôm chặt Uy Nguyên trong tay , Huy ...cấn vào cánh tay cô thật đau khiến Uy Nguyên kêu thật lớn :

- Sao cắn Nguyên đau thế ?

Huy vẫn không nói , tay vẫn không buông lỏng ra , anh cứ gục đầu vào vai cô.

Vỗ nhẹ lên vai Huy , Uy Nguyên dịu dàng :

- Huy nằm mơ cái gì mà là ghê vậy ?

Uy Nguyên đang ở dưới bếp nghe sợ hết hồn phải chạy lên. Sợ Huy có chuyện gì ?

Cô an ủi.

- Nói Nguyên nghe được không ?

Đẩy nhẹ cô ra một chút , Huy nhìn thật sát khuôn mặt Uy Nguyên , anh nhìn thật chăm chú , thật trân trọng nhưng ...có gì đó đau đớn trong mắt Huy ...Uy Nguyên cảm nhận được :

- Sao nhìn Nguyên như thế ? Huy gặp chuyện gì khó xử hả ?

Thiệu Huy lắc đầu , anh vẫn chưa hết hoảng sợ. Thì ra là mơ ...Uy Nguyên của anh vẫn dịu dàng bên anh , vẫn chân thành bên anh.

Gỡ tay anh , Uy Nguyên đứng dậy :

- Huy ngủ nữa đi ! Chiều tối Nguyên gọi dậy ăn cơm. Giờ mới hơn ba giờ chiều thôi.

Uy Nguyên vừa dợm bước Huy đã kéo tay cô lại. Nguyên hơi chau mày nhưng lại ...cười , nụ cười đầy thương yêu dịu ngọt :

- Sao ? Nhõng nhẽo hay sao đây ? Nguyên lẽ ra là người nên nhõng nhẽo , được phép nhõng nhẽo thì không làm mà Huy lại làm.

Cô nheo mắt :

- Thích nhờ vả gì đây ?

Thiệu Huy lên tiếng , giọng run run :

- Em đừng rời xa Huy dù có bất kể chuyện gì nha ? Em hứa đi Nguyên !

Ánh mắt thật u hoài của Thiệu Huy làm Uy Nguyên ngồi xuống bên cạnh anh , cô nghiêm nghị :

- Thật sự là có chuyện gì vậy Huy ?

Huy lắc nhẹ :

- Không có gì hết , chỉ là Huy mơ thấy em bỏ Huy đi nên Huy muốn em hứa vậy ?

- Vâng ! Nguyên hứa !

Thiệu Huy nhìn cô không chớp. Hình như ...lần đầu anh nghe Uy Nguyên "hứa" thật mạnh thật chắc và thật nghiêm trang như thế !

Uy Nguyên chủ động nép mình vào ngực Huy , cô nói thật lòng mình :

- Mấy ngày nay Nguyên biết mình làm Huy buồn nhiều nhưng Nguyên không dám nói gì để Huy lo thôi vì Nguyên vẫn rất sợ mình suy nghĩ chưa tường tận. Chúng ta đã lớn cả rồi , trưởng thành cả rồi , một làm sai phạm nữa thì chắc cả đời Nguyên sống sẽ đầy những dằn vặt ăn năn cũng chưa chắc trả hết tội.

Ngừng lại như lầy thêm can đảm và đè nén nỗi xúc động xuống , cô nói tiếp :

- Nguyên là một người phụ nữ đã một lần dang dở , Huy còn biết bao nhiêu điều kiện để chọn lựa , và Uy Nguyên thật may mắn , thật hạnh phúc khi gặp Huy. Lẽ ra Nguyên gật đầu chấp nhận trong hân hoan nhưng Nguyên không thể vì mình , vì hạnh phúc riêng mình mà làm Huy khổ sở và ân hận suốt đời. Nhìn Huy buồn mấy ngày nay , Uy Nguyên thấy mình ích kỷ quá. Uy Nguyên cứ mãi mặc cảm quá khứ làm người khác đau khổ mà cả mình cũng không hề có lấy một giây vui vẻ. Uy Nguyên sẽ cố gắng mang hết những gì mình có , làm hết khả năng của mình để Huy hạnh phúc và không hối hận vì quyết định của Huy.

Ngẩng nhìn Thiệu Huy , Uy Nguyên e lệ :

- Huy còn ...muốn ...cưới ...Nguyên ...không ?

Huy âu yếm :

- Huy không muốn nhưng "anh Huy" thì đồng ý ngay !

Uy Nguyên cúi đầu , mặt cô nóng bừng như ở cạnh bếp than , cô vẫn chưa gọi được tiếng "anh" dù giờ đây Uy Nguyên đã biết rằng ...cô yêu Huy nhiều lắm , có lẽ như nhiều hơn , nồng hơn và sâu lắng hơn tình đầu thì phải :

Cô ấp úng :

- Nguyên ...chưa ...quen ...

Huy ôm cô cười hạnh phúc , anh cười thật hân hoan :

- Không cần gọi thế đâu , Huy đùa thôi. Huy thích gọi vậy hơn. Em đừng gượng ép. Huy rất thích gọi tên em như vậy đó.

Anh giơ ngón tay út ra móc ngoéo :

- Em không được im lặng như hôm rày nữa nghe. Giận hờn vui buồn hay có muốn chửi rửa gì cũng được , đừng im lặng ! Huy chỉ xin em điều đó thôi !

Uy Nguyên ngoéo ngón tay với anh , cô cười mắc cỡ :

- Vâng ạ !

Kéo tay Uy Nguyên ra phòng khách , Huy gạt tàn thuốc :

- Ai vậy ?

Uy Nguyên nhướng mắt nghịch ngợm , chỉ tay vào ngực mình.

Huy hỏi lại :

- Em ?

Uy Nguyên gật đầu :

- Em hút ?

- Vâng !

- Năm điếu !'

- Vâng !

Huy lắc đầu ra vẻ không tin , Uy Nguyên cười cười rồi đẩy Huy vào nhà tắm :

- Huy đi tắm rồi ăn cơm ! Người dơ quá !

- Ai biểu ở gần !

Huy như trẻ con khi ở bên Uy Nguyên. Anh nũng nịu , nhõng nhẽo để được cô vuốt ve chiều chuộng.

- Huy nhức đầu quá !

- Huy đau tay quá !

- Huy ngứa lưng quá !

Đủ thứ trò như con nít làm nũng mẹ , và Uy Nguyên vẫn dịu dàng ...thực hiện cả.

Thiệu Huy đã từng đọc một câu danh ngôn , anh nhớ mãi mãi , nó nói rằng người phụ nữ có đến bốn vai trò đối với người đàn ông của họ : " người mẹ - Người chị - Người bạn - Người yêu" anh chưa hiểu lắm nhưng giờ ...Huy thấy được nó chứng minh rất rõ qua Uy Nguyên :

- Ôi mát quá !

Huy sà xuống bên Uy Nguyên , cô đang xới cơm , nồi cơm mới giờ vung , khói bốc nghi ngút.

Thò tay bốc miếng thịt cho vào miệng , trước cái lờm của cô , Huy vừa nhai vừa nói :

- Lờm đi , lờm nhiều vào ! Lúc đó Huy hôn đừng có cần nhẫn !

Uy Nguyên cười chịu thua trước lối ăn nói ngang tàng của Thiệu Huy :

Đang định và cơm , Huy ngừng lại :

- Chị Huyền bảo em làm phụ dâu đó !

- Sao ?

Bữa hôm Huy chị nghe Huyền bàn chuyện đám cưới rồi anh Thái bảo là nhờ Uy Nguyên làm phụ dâu.

Uy Nguyên kêu lên :

- Nhỏ này hết chuyện làm hay sao mà kêu Nguyên làm phụ dâu. Không được đâu !

- Sao vậy ?

Cô giải thích :

- Ai lại nhờ người có gia đình làm phụ dâu chứ ? Người ta nói vậy không nên :

Thiệu Huy nói :

- Huy không biết chuyện này !

Anh nheo mắt :

- Đừng gọi Huyền là "nhỏ này" chứ ! Tập cho quen đi là vừa rồi. Ai lại kêu chị chồng là nhỏ này nhỏ kia.

Uy Nguyên mắc cỡ :

- Huy cứ bắt bẻ hoài , chưa gì mà ...

Cô bỏ lửng câu nói vì Huy nhìn cô cười mãi. Nụ cười của anh đầy yêu thương :

- Thì Huy nói tập dần thôi mà !

Ăn xong , Huy bắt Uy Nguyên đi tắm , để anh rửa chén. Một hai cô không chịu.

- Chuyện của Nguyên mà ...

Huy cãi :

- Chẳng có chuyện nào của riêng ai cả. Em hay Huy , ai làm cũng được , Huy không phải là chiều chuộng hay thử lòng gì đâu. Huy muốn chia sẻ với em thôi !

Anh lấy đồ , đẩy Uy Nguyên vào nhà tắm cô cứ cưỡng lại và nhìn anh bằng ánh mắt đầy cảm động ...cuối cùng phải làm theo ...

Nhấc ghế ra hiên , Huy kéo Uy Nguyên ngồi cạnh anh một tay gọi điện thoại , một tay choàng qua vai cô.

- Alô ! Huy đây !

- ...

- Cám ơn ! Rất vui ! Nói chuyện với Uy Nguyên nha !

Đưa máy cho cô Huy thì thầm :

- Thy chúc Huy hạnh phúc !

Mắt Uy Nguyên mở to ngạc nhiên , Huy chỉ điện thoại ra dấu bảo cô nói chuyện :

- Alô ! Nguyên nghe

Giọng Thy tíu tít :

- Vui rồi ha , đừng buồn nữa ! Hết cơm thì ăn mì gói có chi mà lo.

Cô gất :

- Mà nói nhảm gì vậy ? Lâu nay mày vợ Phong và Huy toa rập đầu tao , tao chưa xử ở đó mà lộn xộn !

Thy cười lớn :

- Định làm mày bất ngờ mà không được thành ra bẽ luôn.

Thy nghiêm giọng lại :

- Tao với Phong định tới ngày tao đi tổ chức đám hỏi rồi cho mày hay , cho mày bất ngờ , nào ngờ trước cả mày khi Huy bảo mày là người anh ta "sợ nhất"

Uy Nguyên liếc liếc Huy khi thấy anh tủm tủm cười hoài , cô hỏi :

- Đang ở đâu vậy ?

- Phan Thiết. Định đi Giang Điền chiều ghé lại mày , tự nhiên tao hứng lên đòi đi Phan Thiết Phong cũng chịu chơi. Thế là giờ đang ngồi ở ngoài biển. Bye nha !

- Vui há ! Bye !

Đặt máy vào tay Huy , Uy Nguyên làm mặt giận quay đi chỗ khác.

Huy cười cười , anh xoay mặt cô lại :

- Sao giận Huy ?

Uy Nguyên bậm môi :

- Huy đáng giận không ?

Anh chàng cười bướng :

- Không !

Đấm thùm thụp vào vai anh , Uy Nguyên bật cười :

- Huy ăn hiếp Nguyên ! Lúc nào Huy cũng giấu đủ chuyện làm Uy Nguyên giật mình. Ghét Huy lắm ! "sợ nhất" người ta mà thương làm gì !

Nắm tay cô , Huy nhẹ giọng :

- Giật mình nhưng đâu có gì nguy hiểm hay sai phạm , Huy đáng bị giận không ? Tại Huy yêu em nhiều nên mới thế ! Đừng giận há !

Uy Nguyên áp tay Hu giữa hai bàn tay mình , cô nói được gì dù là trách yêu trách đùa trước những lời ân tình dễ thương ấy. Uy Nguyên nghe tim mình quặn thắt.

Thấy cô che miệng ngáp , mắt hơi sụp xuống. Huy đứng dậy mang ghế vào nhà , đóng cửa , chẳng nói chẳng rằng kéo tuột Uy Nguyên vào phòng ngủ.

- Ngủ sớm đi em ! Cả ngày nay em chẳng nghĩ ngơi chút nào !

Khựng lại giữa phòng , Uy Nguyên nhìn Huy đăm đăm , cô chẳng nói gì.

Huy nheo mắt cô :

- Muốn nói gì đây nhỏ ! Anh yếu lòng lắm đo.

Uy Nguyên không chớp mắt :

- Nguyên có gì sai , Huy tha thứ cho Nguyên được không ?

Huy nhăn trán :

- Sao em lại nói thế ?

Cô giục :

- Trả lời đi ?

Huy miễn cưỡng :

- Ừ , cái gì cũng tha thứ hết.

- Không được giận ?

- Ừ không giận.

- Không được bỏ việc bê tha ?

Lần này thì Huy cau mày thật sự :

- Em sao vậy Nguyên , nói năng lung tung vậy ? Huy không thích úp mở đâu , Huy nhớ em đã từng nói "mình cứ làm theo những gì mình thấy đúng , ai bảo sao kệ họ" Huy cũng thế , Huy luôn làm theo trực giác cảm quan của mình , Huy không phải người không biết suy nghĩ. Huy luôn tự nhủ mọi việc đều có nguyên nhân xuất phát , Huy không tùy tiện đâu. Em yên tâm được rồi chứ ?

Uy Nguyên cố giọng nói vui , cô úp đầu vào ngực Huy giấu mặt :

- Em hiểu rồi à !

Và ...Uy Nguyên chủ động vòng tay qua cổ Huy áp môi rụt rè hôn anh. Huy nghĩ ...Uy Nguyên muốn xin lỗi những câu hỏi vớ vẩn của mình bằng cách này. Anh vui vẻ và hạnh phúc đón nhận.

Huy cảm thấy Uy Nguyên nồng nàn , mãnh liệt trong nụ hôn ...Huy cảm nhận cái gì đó khác lạ trong hành động của cô , anh khựng lại định hỏi nhưng cô đã làm tan ngay ý định vừa hình thành bằng những nụ hôn liên tiếp thật ngọt ngào say đắm. Không quá cuồng nhiệt hôi hả , không e lệ ngại ngùng ...Nụ hôn của Uy Nguyên cho anh biết rằng : cô yêu Huy rất nhiều - Uy Nguyên yêu Huy thật lòng và nhiều đến mức anh không ngờ thành ra thụ động ...Đến lúc cô ngừng lại rời ra ...Huy mới sực tỉnh và đáp lại nồng nàn không kém ...

Huy mơn man môi mình trên môi Uy Nguyên anh hôn nhẹ lên đôi mắt khép kín.

- Nhìn anh đi !

Uy Nguyên lúc lắc nhẹ mái tóc như bảo "người ta xấu hổ mà bảo nhìn".

Thiệu Huy đang say - Say ngây ngất cảm giác hạnh phúc ngập tràn này.

- Có gì phá xấu hổ đâu ! Mở mắt nhìn anh đi !

Xúc cảm là một thứ thông tin tuyệt diệu nhất trong tình yêu thì phải ? Huy truyền nó qua nụ hôn nhẹ lên môi và ...Uy Nguyên chớp mắt nhìn anh ...ánh mắt toát lên tất cả những gì chứa đựng trong cô : dịu dàng

hiền hậu , duyên dáng và cả sự ngại ngùng , khép nép , e ấp lẫn xấu hổ vốn có ở những người phụ nữ đoan trang trung trinh.

- Yêu anh nha ?

Cấn môi , gật gật đầu :

- Làm vợ anh , Nguyên nhé !

Nụ hôn nhỏ cứ rơi trên môi mắt nhau ...

- Cám ơn em , anh hạnh phúc vô cùng !

Lời nói thật tình đầy xúc động của Huy làm nước mắt của Uy Nguyên lăn dài , cô vùi mặt vào ngực anh tay ôm siết lấy tấm lưng rộng. Vừa khóc , cô vừa hôn khắp vùng ngực vạm vỡ của anh như giữ lấy những giây phút đã qua.

Huy tưởng Uy Nguyên buồn mà khóc anh dỗ dành :

- Làm vợ anh chứ có phải đi tù đày đâu mà bé sợ bé khóc hả ? Anh yêu bé nhiều lắm bé không thấy sao ?

Nâng mặt cô lên , Huy tinh tú :

- Có cần anh thể hiện lại không ?

Uy Nguyên chẳng cười , cô càng khóc tức tưởi hơn , tay cô ôm chặt hơn vòng tay anh.

- Thôi em ngủ đi ! Anh hát ru nha !

Không đợi cô trả lời. Thiệu Huy ngân nga :

Nhớ mong mãi

Thao thức canh dài

Thương về ai

Lòng sao tê tái

Nhớ mong mãi

Một người con gái

Những ân tình khó phai ...

Uy Nguyên thôi nức nở , nước mắt vẫn lăn nhưng thôi rất buốt trên da thịt Huy.

Anh thôi hát , Huy thì thầm :

- Sau này em sẽ đặt tên con là gì hả em ?

Đắm nhẹ vào ngực anh , Uy Nguyên âm ự :

- Chưa chi đã tính cho xa , Nguyên không chịu có thai đâu. Huy muốn thì tự sinh đi.

- Vậy hả ? Huy sinh ra em nuôi đó !

Uy Nguyên lặng thinh. Ánh đèn mờ nhạt đã che giúp gương mặt buồn của cô.

Đồng hồ trên tay Huy kêu títt títt , Uy Nguyên nhồm dậy :

- Máy giờ rồi hả Huy ?

- Mười một giờ rồi. Em ngủ đi !

Uy Nguyên buột tóc lại. Cô khoác lên người chiếc áo ngủ. Huy hỏi :

- Em không ngủ , dậy làm gì ?

Uy Nguyên cười chúm chím :

- Kệ người ta !

Huy nhồm dậy kéo cô ngã xuống , anh vờ hung hãn :

- Từ nay không được nói vậy nữa nghe chưa. Còn nghe lần nữa là bị ăn đòn đó !

Uy Nguyên gỡ tay anh , cô nhỏ giọng :

- Buông ...Nguyên đi ...vệ sinh ...

- Không !

Cả hai dùng dằng dằng dằng một lúc thì ngưng lại lắng tai nghe. Huy bảo :

- Ai kêu ngoài cổng phải không em ?

Mắt Uy Nguyên thoáng tối nhưng Huy không thấy :

- Ai đâu ?

- Có mà , anh nghe mà ...gọi em thì phải !

Cô bước xuống :

- Để Nguyên xem !

Uy Nguyên bước đi , Huy cũng ngồi dậy theo. Dáng Uy Nguyên vội vã , lúc buông tay Huy ra , anh thấy cô một cái thật chặt rồi mới thả.

- Anh mới về !

- Em chưa ngủ hả ?

- Dạ , chưa ! Em ...chờ anh !

Thiệu Huy đứng sững như trời trồng giữa phòng. Anh mặc chiếc quần tây định ra với Uy Nguyên xem ai gọi ...Anh thấy ...Thành Trung choàng vai trò chuyện thật tinh tứ , Uy Nguyên trả lời từng câu hỏi thật nhỏ nhẹ ngoan hiền.

- Uy Nguyên !

Huy hét lên giận dữ , anh dẫn cô ra khỏi tay Trung , mắt anh đỏ ngầu :

- Thế này là sao hả Nguyên ?

Thành Trung gằn giọng :

- Anh làm gì ở nhà tôi giờ này ? Vợ tôi ...anh ...

Quay sang nhìn Uy Nguyên , Trung nắm tay cô lôi mạnh , Trung rít lên :

- Cô ...với ...nó ...

Thiệu Huy như rơi vào vực thẳm khi ...Uy Nguyên quì sụp xuống ôm lấy chân Trung nước mắt rơi lả chả :

- Em ...có tội với anh ...em ...yếu lòng ...

Trung vung tay đấm Huy thì Uy Nguyên đứng dậy chắn ngang , cô húng trợn quả đấm :

- Em xin anh , tại em hết , Huy không có lỗi ...tại em ...

Ngược nhìn Huy , Uy Nguyên nói trong nước mắt , ánh mắt cô đau đớn tột cùng :

- Huy ...hãy tha thứ cho Uy Nguyên ...

Xô Trung sang một bên , Huy chạy đi , anh trở về với quần áo chỉnh tề.

Bước tới trước mặt Uy Nguyên , gương mặt Huy giận dữ đến ...Trung cũng hoảng trở nên lúng túng :

Nâng gương mặt đang cúi gằm xuống của Uy Nguyên , Huy chau mày , ánh mắt anh tụ máu đỏ ngầu tràn đầy oán hận trùng trùng :

- "Bốp" tôi hận em. Đồ ghê tởm !

Huy tát Uy Nguyên thẳng tay bằng tất cả sức lực có trong người rồi đẩy xe lao vút đi ...

Chiếc xe chạy khỏi cổng là toàn thân Uy Nguyên đổ gục ...Trung đỡ cô trong tay mà tròn mắt anh máu ...ngừng chảy ...

oOo

Khắc Vĩnh , Ngọc Nguyên , Phong Phương Thy cùng đứng trước cửa phòng Thiệu Huy. Mỗi người một câu gọi mãi mà Huy vẫn không mở cửa ...suốt ba ngày liền anh không ra khỏi phòng.

Khắc Vĩnh lên tiếng trước , anh hỏi :

- Sao lại ra nông nỗi này thế ?

Ngọc Nguyên cố nén tức giận :

- Em ...cứ cho là mình lầm ...nhưng đó là sự thật ...em ước ...mình giết chết người đàn bà độc ác đó.

Khắc Vĩnh chau mày , anh kéo tay Ngọc Nguyên như ngăn cô nhỏ không cho nói nữa nhưng lại bị phản ứng gay gắt :

- Thầy còn định bênh cho chị ta hay sao ? Thầy không thấy gương anh Huy hay sao ? Hay thầy muốn tận mình nếm trải mới tin.

Vĩnh cắt ngang :

- Em càng nói càng sai đó Ngọc Nguyên. Nói thế là em xúc phạm tôi đó !

Ngọc Nguyên cúi đầu biết lỗi , cô biết mình nóng nảy nói bậy bạ. Có lăm lét nhìn Khắc Vĩnh :

- Em xin lỗi !

Phương Thy thở dài :

- Tôi chẳng biết nói gì với mọi người. Uy Nguyên làm tôi không sao hiểu nổi ...

Thy bỏ đi xuống phòng khách , Ngọc Nguyên cũng đi theo , còn lại hai người đàn ông , Phong lên tiếng :

- Em ...khó tin ...Uy Nguyên lại như vậy , chị ấy không thể như thế ?

Vĩnh buồn buồn :

- Tôi cũng thế !

Anh cười u ầu :

- Tôi nghĩ tôi sẽ được ăn đám cưới của hai đứa học trò cùng ...Nào dè ...

Vĩnh hỏi Phong :

- Phong có liên lạc với Uy Nguyên không ?

Phong kể :

- Tối hôm đó Huy về , sáng hôm sau em cùng Thy từ Phan Thiết về hay tin , tụi em chạy ngay xuống nhà Uy Nguyên thì thấy đóng cửa , hỏi thăm hàng xóm thì họ bảo cô ấy có nhờ nếu có ai tìm thì nói dùm là cô ấy đi với chồng lên Đà Lạt chơi tuần sau mới về. Gọi di động thì Uy Nguyên bỏ máy ở nhà. Thy có chìa khóa mở vào thấy có tờ giấy cô ấy ghi lại "tao xin lỗi mày Thy à , nói với Phong tao xin lỗi. An ủi Huy nha ..."

Phong thở ra nặng nề :

- Đàn bà ...quả là đáng nể đó thầy !

Khắc Vĩnh trầm ngâm , anh cũng sửng người khi nghe Ngọc Nguyên báo. Vĩnh về chưa được một tuần , mãi lo công việc hồ sơ , anh chưa kịp gọi Uy Nguyên lên gặp mặt. Vĩnh đã biến tình cảm thâm lặng ngày nào thành tình anh em , tình bạn bè thầy trò , nhưng trong thâm tâm anh. Vĩnh vẫn dành cho cô một chỗ đứng quan trọng. Anh luôn cầu mong cô hạnh phúc ...Vì thế này Khắc Vĩnh đau lòng lắm ...đau thất tim

không vì Uy Nguyên làm anh thất vọng đã dành ưu ái làm người mà đau nhói lòng vì ...Vĩnh biết giờ này tim Uy Nguyên đang rỉ máu , cô khổ đau chứ chẳng có chút hạnh phúc nào như mọi người nghe nói "cùng chồng đi Đà Lạt chơi".

Vĩnh dám quả quyết Uy Nguyên đang ngồi trong xô phòng nào đó nuốt nước mắt vào tim , một người vì người khác như cô không thể nào gây chuyện gây chuyện kinh khủng đó nếu không phải ...vì người khác !

Khoác vai bước xuống lầu cùng Phong , Khắc Vĩnh nghe Ngọc Nguyên hỏi Thy :

- Chùng nào chị Thy bay ?

Thy ưỡ oải :

- Mươi ngày nữa Ngọc Nguyên à !

- Đám hỏi ngày nào hả chị ?

Thy nhưng mắt :

- Trước ba ngày. Chị chẳng muốn đi lúc này chút nào nhưng giấy tờ hết hạn đành chịu. Gia hạn không kịp.

Thấy Phong xuống , Phương Thy đứng dậy :

- Chị với anh Phong đi công chuyện , em với thầy ở đây , có gì gọi cho chị nha.

- Vâng ạ , chị cứ đi đi.

Nhìn Khắc Vĩnh Thy hỏi :

- Thưa thầy em đi ạ !

Phong chào :

- Em đi thầy ạ !

Khắc Vĩnh gật đầu :

- Ủ , hai đứa có công chuyện cứ đi. Tôi ở đây chắc không có gì đâu.

Cả hai đi rồi còn lại Ngọc Nguyên và Khắc Vĩnh , cô nhỏ ngồi im thi thít , mắt cái về liếng thoảng ngày nào , trông cô nhỏ hiền hòa e ấp làm sao.

Thấy Ngọc Nguyên cứ vùn vùn , bẽ ngón tay mãi , anh bước lại ngồi cạnh bên :

- Bẽ ngón tay chứ không nói chuyện sao ?

Ngọc Nguyên đã cúi đầu còn cúi thấp :

- Em ...em đâu biết nói chuyện gì ạ !

Khắc Vĩnh trầm trầm :

- Tôi thấy mấy hôm rồi chẳng đưa em đi chơi cứ bắt em ở trong nhà chắc em buồn lắm hả ?

Ngọc Nguyên khua tay rồi rít :

- Đâu có đâu , em thích vậy lắm không buồn đâu ạ !

Vĩnh cười cười trước điệu bộ trẻ con của Ngọc Nguyên. Nói xong thấy anh cười , Ngọc Nguyên sợ anh giận lại cúi đầu im lặng. Vĩnh thương quá , với tay kéo cô nhỏ vào lòng , anh vừa nói vừa nhìn cô với nụ cười trong ánh mắt :

- Tôi đáng sợ lắm sao mà em lại nhút nhát như vậy. Cô bé tôi gặp hôm đầu tiên đâu nhỉ ? Cái cô Ngọc Nguyên vô tư liến láu , vô tư hồn nhiên đâu rồi ta ? Cô Ngọc Nguyên này đâu phải đâu ? Cô Ngọc Nguyên tôi nhớ đâu có nhút nhát rụt rè kỳ cục như vậy chứ ! ...

Anh nói chưa hết câu thì phải xuýt xoa kêu :

- Á , ngón tay tôi !

Khắc Vĩnh bị Ngọc Nguyên cắn ngón tay cái. Nghe anh kêu , cô nhỏ hoảng hồn vừa chu môi vừa thổi vào chỗ cô vừa cắn vừa nói :

- Ai biểu chọc người ta chứ !

Khắc Vĩnh gật gù :

- Đây mới là cô bé của tôi đó !

Nghiêm nghị , anh đều giọng nói với Ngọc Nguyên :

- Em cứ như ngày tôi gặp , đừng dẫu bỏ nó , tôi muốn nhìn thấy nét thơ ngây đó mãi dù rồi em có trở thành vợ , thành mẹ , em cứ hãy là em đừng cố tạo giống người khác. Em hiểu ý tôi không Ngọc Nguyên ?

Ngước nhìn Khắc Vĩnh với ánh mắt thán phục , Ngọc Nguyên thỏ thẻ nói :

- Em hiểu ạ ! Em không muốn ...thầy thất vọng về em ...em sợ thầy chê em ...em trẻ con ...

- Tôi mới là người sợ nè !

Khắc Vĩnh trêu cho Ngọc Nguyên vui lên , anh cảm nhận được những tình cảm , những khác lạ mà cô mang đến.

Ngồi nhích ra một chút , Khắc Vĩnh thắc mắc :

- Em nghĩ thế nào về chuyện Thiệu Huy ?

Ngọc Nguyên buồn hẳn :

- Em chẳng biết nữa. Trong lòng em cứ lên tiếng bảo rằng chị Uy Nguyên không phải là người như thế ...

Cô thở dài :

- Nhưng nhìn anh Huy đau khổ như chết hẳn mòn em lại giận chị ấy khôn xiết.

Khắc Vĩnh không nói lời nào , anh không sao giải thích lẫn diễn tả cảm giác trong lòng. Vĩnh không chút nào tin Uy Nguyễn như thế :

- Thầy đến lâu chưa ạ ?

Tiếng Thiệu Huy vang lên làm Khắc Vĩnh ngẩng người lên nhìn , còn Ngọc Nguyễn chạy đồm đồm ôm chặt lấy anh vừa khóc vừa nói lắp :

- Sao anh không ở trên đó luôn đi ?

Khoác vai cô lại ghé , Huy cười buồn :

- Anh ở trong lòng thì sao thấy được em gái khóc thương anh ra sao ?

Quay sang nhìn Khắc Vĩnh , Huy nói với vẻ hối lỗi :

- Em xin lỗi đã làm thầy bận tâm !

Vĩnh thông cảm :

- Tôi hiểu mà , em không cần phải xin lỗi gì cả. Ai rơi vào trường hợp đó cũng như em thôi , thậm chí còn nhiều việc tiêu cực nữa đó !

Anh khuyên :

- Buồn vui ai cũng phải nếm trải. Vết thương sâu mấy cũng phải lành. Em hãy suy nghĩ , sống cho thoải mái nhẹ nhàng :

- Em cảm ơn thầy , em sẽ theo lời thầy ạ !

Vĩnh đứng dậy :

- Thấy em tỉnh lại như vậy tôi yên tâm rồi. Tôi về nhà có chút việc. Mai mốt sẽ đến uống với em vài ly.

Đứng dậy tiễn thầy. Huy quay sang trêu Ngọc Nguyễn đang đứng cạnh hồng đôi má :

- Em ở đây hả ?

Ngọc Nguyễn lườm lườm :

- Anh chỉ trêu em là giỏi !

Chạy vội theo Khắc Vĩnh , cô lí nhí :

- Em về nha anh Huy !

Huy cười và nói với thầy Vĩnh :

- Thầy phải nghiêm khắc chứ không trị nổi nhỏ này đâu.

Khắc Vĩnh nháy mắt với Huy :

- Ghi nhớ lời nhắc nhở của em !

Nhìn Ngọc Nguyên tinh nghịch trở nên e ấp dịu dàng bên cạnh người thầy ít cười giờ bỗng dung yêu đời hơn , huy cũng vui lây dù trái tim anh rướm máu.

Viết vài chữ để Phong yên tâm , Thiệu Huy thay đồ dắt xe rời khỏi nhà.

Anh đang lang thang qua từng con đường mà anh từng chở Uy Nguyên đi dạo khi mới quen :

Ngày đó mới đây thôi mà ...giờ thì ...Huy nghe lòng quặn thắt.

Mấy hôm nay nhốt mình trong phòng , Huy nghe hết những lời trách cứ , oán hận và biện hộ của mọi người dành cho Uy Nguyên. Anh cũng thấy mình hồ đồ.

Nhưng thái độ và gương mặt của người đàn ông ấy lẫn gương mặt nhạt nhòa nước mắt của Uy Nguyên không làm Huy quên được sự nhục nhã , oán thù và đau đớn :

Huy lần bắm với nét mặt đau đớn , nước mắt cứ chực trào ra sao em nỡ đối xử với anh như thế ?

Tự đáy lòng , Huy nghe tiếng lòng mình gào thét. Anh không tin em làm thế ? "Về với anh đi em ! Anh biết em không phải vậy đâu".

Huy cứ chạy xe , cứ thì thầm với lòng mình và anh chạy mãi ra xa lộ lúc nào không hay ...mãi đến lúc công an thổi Huy mới biết anh đi gần đến chỗ Uy Nguyên ở.

Nộp phạt xong , Huy đề máy cho xe chạy đi một lúc rồi dừng lại ...anh chẳng biết làm thế nào vì toàn trí não anh , tâm hồn xúc cảm của anh đều nhất trí "đến nhà Uy Nguyên"

Ngồi trong quán cà phê chờ cho trời tối hẳn , Huy mới chạy đến nhà Uy Nguyên.

Rề từ từ , Huy nhìn thật kỹ xem nhà cô có ánh đèn hay không.

Rờ ổ khóa Huy đau đớn nghĩ rằng Uy Nguyên đang vui chơi trên xứ sương mù mà người bên cạnh không phải là anh.

Mở cửa ...Huy bước vào như tên trộm ...tình yêu của anh dành cho Uy Nguyên vẫn rất đầy , hơn cả những lúc anh ở bên cô. mấy hôm nay Huy những tưởng rượu và thuốc đã xóa hết tâm tư anh rồi nào ngờ ...từng cử chỉ vu vơ vẫn nguyên trong lòng Huy.

Huy đưa tay sờ vào từng vật dụng trong nhà , góc tường , cửa sổ đến cái ly , cái lược đều có bàn tay Uy Nguyên và anh chạm đến ...cái công tắc đèn anh và cô tranh nhau mở tắt , Uy Nguyên sợ không mở đèn "Huy sẽ ...ăn gian Nguyên" và Huy cứ hỏi tới "ăn gian là sao"

Bước vào nhà tắm , Huy vặn cho vòi sen chảy không và nhìn từng tia nước một cách ngớ ngẩn " Huy dơ quá , ở dơ không ai bằng. Mai một Nguyên bắt Huy tắm ngày ba lần , không tắm không cho ..." lúc đó Huy chen lời cô khiến cô nhéo vào hông anh mấy cái thật đau "không tắm không cho ...ngủ"

Tắt nước , Huy bước vào phòng ngủ ...nơi mà những nụ hôn nồng ấm cả hai trao cho nhau và cũng là nơi anh hạnh phúc tột cùng lần đầu đón nhức nhối không ai bằng ...

Đêm ấy ...hạnh phúc chưa tan thì Huy đã nhận lấy nhục nhã , hạnh phúc còn nguyên cảm giác đã bị ngọn núi lửa , cơn động đất từ đâu ập đến thiêu cháy vùi lấp ...không chết , nó nuôi cho thân thể đầy thương tích kia sống thoi thóp , sống đau khổ nhưng vẫn hạnh phúc âm thầm ...

- "Nguyên có gì sai , Huy tha thứ cho Nguyên được không ?

- ...

Không được giận ?

- ...

Không được bỏ việc bê tha ?

- ...

Trong giấc mơ trước đó , Huy cũng thấy có gì đó tương tự chuyện xảy ra đêm ấy như điệp báo " Nguyên không muốn gặp Huy nữa. Vậy thôi !" ...suốt đời này em chỉ yêu Huy ...dù làm gì Nguyên cũng là của Huy , thuộc về Huy. Em yêu Huy ...

- Nguyên ơi !

Cầm chiếc áo khoát Uy Nguyên hay mặc trên tay , Huy bật tiếng gọi :

Nhìn chiếc giường Huy nhớ mãi những phút giây đã qua ...cô đâu có vẻ gì là giả tạo.

Ngã người xuống giường , Huy úp mặt xuống gối , tay anh chạm vào một tờ giấy.

Bật dậy mở đèn , Huy thấy những chữ tên giấy vừa nghịch ngoạc vừa nhòe nhạt :

"Làm sao bây giờ ...làm sao bây giờ ..."

Nhìn trần trời vào những chữ đó , Huy nghe máu mình đông cứng ...

Chương 13

Bà Thành cô nhìn vào mắt Uy Nguyên xem có gì u uất không nhưng chẳng thấy , bà thở dài buồn bã.

Uy Nguyên cười thật tươi , giọng thật vui :

- Mẹ sao vậy ? Làm như con sạo lắm vậy đó ? Chuyện cưới hỏi chur có phải chuyện mua áo quần đâu mà đổi qua đổi lại.

- Ăn với nói !

Bà Thành vừa lườm vừa cắn nhần , bà nói :

- Mẹ chẳng biết nói gì với mày trong lúc này. Mày nghĩ sao chỉ mình mày biết.

Bà lẩm bẩm rồi đứng dậy :

- Mẹ chỉ tội thằng Thiệu Huy , nó rất chân thành.

Quay lại nhìn Uy Nguyên , bà bảo :

- Con phải xin lỗi thằng Huy cho đàng hoàng , nếu không cả đời trả không hết nợ cho nó đâu.

Uy Nguyên không đáp lời mẹ , cô thất lòng đến nỗi không còn biết đau biết khóc nữa. Cả tháng nay , Uy Nguyên không về nhà mình cũng chẳng ở nhà ba mẹ , cô ...thuê nhà khác.Uy Nguyên sợ Huy tìm , Uy Nguyên sợ gặp mọi người ...ngay cả Thy cũng gọi điện và "chát" trên máy mà thôi ...

Ngày Thy đi , Uy Nguyên đứng từ xa nhìn bạn chẳng dám gọi điện tiễn biệt. Nhất là hôm đính hôn của Thy và Phong , Uy Nguyên phải hóa trang thành cô phục vụ xấu xí để chăm sóc bạn ...chẳng ai nhận ra ...nhưng hình như Huy nhìn cô hơi lâu lúc mới vào phòng tiệc ...Uy Nguyên cắn răng thật chặt để khỏi bật lên tiếng kêu , bóp chiếc khay thật cứng để khỏi thả rơi ...Huy già đi như bị lạc trong rừng cả năm không thấy ánh mặt trời , ánh mắt trũng buồn lấm lét phong trần càng thêm phong trần.

Có mấy đêm ở Sài gòn vì đoàn khách yêu cầu đưa đi tham quan thành phố , nửa khuya , Uy Nguyên lang thang trước nhà Thiệu Huy ...cô cứ đứng dưới cột đèn xéo bên góc đường , lâu lâu ngược nhìn lên nhà anh ...khuya lắm rồi mà đèn nhà anh vẫn sáng , có lúc cô thấy Huy đứng ngoài lan can hút thuốc , khi thì chai rượu hay lon bia.

Có một lần , Huy đang đứng thì Phong bước ra khoát vai anh , cô thấy Phong kề tai Huy nói gì đó rồi cười thật to còn Huy chỉ cười cười và lắc đầu :

Uy Nguyên cứ lảng vảng gần đó đến bao giờ Huy vào phòng tắt đèn thì cô mới bước đi về khách sạn.

Di động run , Uy Nguyên lấy ra nghe :

- Alô !

- ...

- Vâng , Nguyên biết rồi , mười lăm phút nữa , Nguyên tới !

Bà Thành bước ra vừa lúc Nguyên tắt máy , bà hỏi :

- Ai vậy ? Con đi nữa à ? Không ăn cơm hả ?

Uy Nguyên chuẩn bị xách giỏ , cô trả lời mẹ :

- Ông Lạc ạ ! Con không ăn đâu mẹ , , con đi mẹ nói ba vài hôm nữa con về !

- Ừ , cẩn thận nghe Nguyên !

Cầm tay mẹ , Uy Nguyên cười trấn an :

- Con biết mà mẹ , mẹ ráng ăn uống đi , mẹ Óm quá đó !

- Mà thì không à !

- Mẹ ! Con đi đây !

Đẩy xe thật nhanh , gì chứ nghe mẹ thờ dài là điều Uy Nguyên "ón" nhất.

Chạy xe về hướng Biên Hòa , Uy Nguyên mong cho mười lăm phút dài ra như đường đi ra Bắc. Đưa xe cho mấy người giữ xe , cô đi thẳng vào trong chẳng trả lời tiếp viên tiếng nào. Uy Nguyên bước đi như máy , gương mặt chẳng chút cảm xúc :

Người đàn ông vội đứng dậy khi thấy Uy Nguyên bước đến. Ông ta ân cần kéo ghế cho cô :

- Sao em không nói để anh kêu tài xế đến đón , đi chi cho cực.

Không trả lời ông ta , Uy Nguyên lịch sự gật đầu chào hai người đàn ông cùng bàn đang nhìn cô , Uy Nguyên lên tiếng :

- Nguyên đang ở nhà mẹ , thấy cũng gần nên tự đi. Anh Lạc bàn công việc mà kêu Nguyên tới chi vậy ?

Ông Lại giới thiệu với cô hai người khách đang ngồi nhướng mắt nhìn cô dò hỏi :

- Đây là vợ sắp cưới của tôi , cô tên Nguyên.

Nhìn Nguyên ông ta nói :

- Em à , đây là ông Trần và ông Thông , bạn làm ăn với anh.

Ông Trần trầm trồ :

- Anh thật tốt số , cưới được người vợ đẹp !

Ông Lạc hãnh diện :

- Có gì đâu !

Nói xong vài câu ông Trần và ông Thông xin kiếu về trước , ông Lạc đưa Nguyên lên phòng karaoke riêng biệt. Ông nhỏ nhẹ quan tâm :

- Sao em không ăn ? Anh gọi súp cho em nha !

Nguyên lãnh đạm :

- Nguyên không đói. Bao giờ muốn ăn Nguyên sẽ nói.

Ông Lạc im lặng. Dù biết Nguyên chấp nhận đám cưới nhưng cô chẳng chút tình cảm, ông vẫn đồng ý, ông phục Uy Nguyên không bị đồng tiền cám dỗ. Vì ba mà cô đi với ông, làm đám cưới với ông nhưng cô chẳng một lời ngọt ngào nịnh nọt.

- Mở nhạc Hoa lời Việt không mở karaoke nghe !

Ông Lạc dặn tiếp viên, ông biết Uy Nguyên chẳng hát dù dù ông năn nỉ hay ép buộc.

Mỗi lần mời Uy Nguyên đi đâu, cô thường từ chối bảo mệt, bảo không thích ồn ào. Hỏi mãi hỏi hoài, ông mới biết cô thích nhạc hoa và chỉ thích nghe trong phòng một mình. Và ông đề nghị cô đi với ông một tuần một lần "để quen dần"

- Gọi rượu được không ạ ?

Uy Nguyên hỏi trống không và đầy lạnh nhạt. Ông Lạc ngăn người rồi gật đầu lia lịa :

- Được ! Được chứ !

Nghĩ gì đó, ông Lạc bảo :

- Em uống bia đi ?

Uy Nguyên quay nhìn ông ta một cái rồi thờ ơ gật đầu :

- Cũng được !

Nhắc điện thoại trên tường, ông Lạc gọi phục vụ mang bia và ít thức ăn lên :

Ông quan tâm :

- Sao hôm nay em uống bia ?

Uy Nguyên nhắm mắt, ngả người ra sau ghế, cô nói ngang ngang :

- Không cho uống thì thôi, đừng hỏi !

Ông Lạc vẫn điềm tĩnh :

- Không phải không cho mà anh muốn biết sao hôm nay em lại uống bia ?

- Sao ?

- Tại em lạ quá không như những lần trước, nước suối cũng không nhấp môi.

Uy Nguyên vẫn không nhúc nhích, dường như lời nói vừa rồi không vào được tâm tư của Uy Nguyên, cô đã đi đâu, ở đâu chứ không ở bên cạnh...chồng sắp cưới.

Bia được đem vào, ông Lạc vừa bật lon, Uy Nguyên lên tiếng.

- Đừng rót ra ly !

Cô ngồi ngay lại và rót từng ngụm ngay trong lon, Uy Nguyên liên tiếp uống ba lon thì ông Lạc ngăn cô lại :

- Em đừng uống nữa !

Gạt tay ông Lạc ra , Uy Nguyên tu gần hết lon bia thứ tư , cô đặt xuống , ánh mắt Uy Nguyên làm căn phòng thêm lạnh lẽo :

- Nguyên làm anh thất vọng lắm phải không ?

Lạc cứ nhìn đôi mắt Uy Nguyên không chớp , ông chưa từng thấy ánh mắt nào như thế :

- Em say rồi !

- Vậy à ?

Uy Nguyên lại uống tiếp. Lần này ông Lạc cương quyết dằn lại :

- Đừng uống nữa ! Ở đây say sưa tôi không thích !

- Vậy à ?

Uy Nguyên gạt mạnh ông Lạc ra , cô chẳng nói gì ngoài hai chữ "vậy à ?"

Ông Lạc cố ngăn không cho Uy Nguyên uống nữa bằng cách giữ chặt tay cô :

- Mình về nhà đi !

Thấy cô chau mày , ông Lạc nghiêm giọng :

- Em muốn uống về anh uống với em !

Lạc dìu Uy Nguyên đi ra khỏi phòng. Lần đầu tiên từ khi gặp ông Lạc ôm cô như vậy.

Vừa xuống hết cầu thang , Uy Nguyên khựng lại vì tiếng gọi của ai đó :

- Uy Nguyên !

Cô nhìn theo hướng phát ra giọng nói đó , Uy Nguyên đứng thẳng người không dựa vào người ông Lạc :

- Em chào thầy !

Khắc Vĩnh gật đầu chào người đàn ông cạnh cô , anh khẽ hỏi :

- Đạo này em khỏe không ?

Uy Nguyên lễ độ , cô cố cười.

- Dạ em khỏe ạ. Em nghe nói thầy về nhưng bận đám hỏi nên chưa lên chào thầy. Thầy đừng trách em nha.

Khắc Vĩnh lạc giọng :

- Đám hỏi. Đây là ...

Ôm tay ông Lạc , Uy Nguyên cười thật tinh :

- Dạ , đây là anh Lạc , chồng chưa cưới của em.

Nhìn Lạc , cô nói thật ngọt ngào :

- Anh à ! Đây là thầy hướng dẫn thực tập của em , thầy Vĩnh.

Lạc đưa tay , ông lịch sự :

- Chào thầy !

- Không dám , chào anh !

Chờ hai người buông tay ra , Uy Nguyên nói :

- Em phải đi thầy ạ ! Hôm nào đám cưới , em sẽ mang thiệp lên mời thầy và các bạn.

Dứ dứ ngón tay , cô hăm he :

- Thầy không đi thì đừng trách em độc ác đó !

Không để Khắc Vĩnh nói gì. Uy Nguyên kéo tay ông Lạc đi thật nhanh đến nỗi ông Lạc kêu lên :

- Từ từ chứ ! Em làm anh chưa kịp chào thầy của em nữa.

Uy Nguyên vẫn bước gấp gấp. Cô đưa cho người giữ xe ra , Uy Nguyên tựa hẳn vào người ông Lạc , vòng tay ôm eo thật tình.

Thấy xe dật ra , cô nhón chân hôn lên trán ông Lạc và cười thật tinh tú :

- Em sẽ gọi điện sau !

Ông Lạc không kịp phản ứng Uy Nguyên đã lên xe đề máy đi. Cứ tưởng đi cùng cô bằng xe máy , ông không lấy điện thoại gọi tài xế. Nào ngờ ...ông lên taxi ra về. Bực cũng bực nhưng ông biết Uy Nguyên là một cô gái đầy cá tính.

- Kệ họ Huy à !

Khắc Vĩnh vỗ vai Thiệu Huy khi anh đứng nhìn Uy Nguyên ôm người đàn ông tuổi gần bằng sắp hai ấy.

Bước theo Khắc Vĩnh , Huy lầm lũi lại bàn ăn cảm cúi như ngừng ăn ...Huy tắt thở ngay vậy.

- Bỏ đi Huy !

Phong thờ dài , anh bắt nhẩn thay cho bạn. Phong chẳng ngờ lại gặp chuyện này , mấy ngày nay tuy Huy không uống rượu nữa không nhốt mình trong phòng nhưng dù sao Huy cũng trầm tĩnh hơn lúc mới xảy ra chuyện , chưa nguôi ngoa đã sinh ra chuyện mới rồi.

Thiệu Huy lên tiếng :

- Em không sao đâu thầy !

Vỗ vai Phong , Huy giờ ly lên :

- Tao không sao đâu , chuyện nhỏ thôi. Uống đi.

Phong cầm ly cùng với Huy , anh biết co lẽ Huy phải làm bạn với men vài ngày mới trầm lại được :

- Biết vậy nãy mình về luôn thầy nhỉ ?

- Ừ !

Huy xua tay :

- Đã bảo bỏ chuyện đó đi mà hai người cứ nhắc mãi. Tui đi à !

Phong lại giờ ly cùng ly và cố lái sang chuyện khác. Thế là cả ba lại cười lại nói dù mỗi người một ...kiểu.

Gần mười một giờ , cả ba rời quán , Huy dành lái , anh chỉ uống hai ba ly liên tục rồi thôi , chỉ nhấp môi một ly cho tới lúc về và Phong cùng Khắc Vĩnh cũng chẳng ép. Họ đã hiểu tính Huy. Họ biết Huy cố ra vẻ tỉnh táo để họ yên tâm thôi , trong anh bảo đã ngập tim ...

Đang lái xe chợt Huy thắng lại làm cả hai gật gà ở băng sau tỉnh dậy. Họ chưa kịp hiểu ra điều gì thì đã thấy Huy mở cửa chạy theo vẫy chiếc xe máy chạy xa tít một đoạn :

Uy Nguyên ! Uy Nguyên ơi !

Dừng lại đi ! Uy Nguyên !

Chạy theo một lúc Huy ngồi thụp xuống , Phong và Khắc Vĩnh chạy lại đỡ anh về xe. Vĩnh lái. Phong ngồi cạnh Thiệu Huy , Phong hỏi :

- Gì vậy Huy ?

Khắc Vĩnh tấp xe vào lề , anh nóng nảy :

- Sao thế Huy ? Quay lên nhà Uy Nguyên nha ?

Phong đồng tình :

- Đúng rồi đó thầy ! Em cũng định nói thầy vậy đó !

Thế là Vĩnh vòng xe lại chạy về hướng Trị An. Anh nhìn kiếng chiếu hậu quan sát nét mặt Huy :

Uy Nguyên hả Huy ?

Thờ ơ nhìn qua cửa bằng ánh mắt thất thần , Huy trả lời :

- Dạ ! Từ hồi chạy khỏi quán , em cứ thấy chiếc xe đó chạy phía sau men men trong lề , em chẳng để ý. Mãi thật lâu , em cứ thấy nó kè kè theo , em chạy chậm và nhìn kỹ thì thấy đưa tay chùi mắt liên tục em nghĩ , đã vậy còn bịt mắt em chắc là Uy Nguyên nên tấp xe chặn lại , nhưng cô ấy lách nhanh quá em giữ không kịp.

Khắc Vĩnh lớn tiếng :

- Con nhỏ này lộn xộn quá. Tôi mà gặp , tôi đập một trận cho biết , điên cũng vừa vừa thôi chứ !

Phong cười thật to :

- Thầy làm thế em ủng hộ liền. Em chỉ sợ thằng Huy đập mình trước thì có. Ngọc quý của nó mà ...

Thiệu Huy nói bằng giọng lo âu và yêu thương nhất :

- Đừng trách cô ấy thầy ạ ! Nguyên khổ nhiều lắm rồi. Em biết cô ấy đau lòng lắm mới tạo ra chuyện đó. Em hiểu tính Nguyên mà.

Khắc Vĩnh lặng thinh , anh lái xe chăm chú. Giờ thì những lời biện hộ của anh dành cho cô học trò cũng đã có cơ sở chứng minh rồi. Vĩnh nghĩ hai người này có lẽ họ chẳng rời xa nhau được , họ hiểu nhau cận kề đến thế , chẳng qua là hiểu lầm chút thôi ... Vĩnh cầu mong họ thành đôi cho xứng với tình yêu họ dành cho nhau ...

oOo

Dắt xe vào chưa kịp khóa cổng Thì Thành Trung ngừng xe trước mặt , Uy Nguyên đẩy cửa rộng ra thêm.

- Anh Trung đi đâu đến muộn vậy ?

Thành Trnng thủng thảng :

- Định rủ em đi uống cà phê nhưng quên khuấy đi là em chuyển nhà , anh chạy thẳng lên Trị An nên giờ mới tới.

Anh hỏi lại :

- Em đi đâu mới về hả ?

- Vâng ạ !

Câu chuyện quên nhà của Trung không làm cho Uy Nguyên ngạc nhiên chút nào , nét mặt của cô lúc này dường như động đất ngay đây không làm cho Uy Nguyên quan tâm.

Trung hỏi :

- Em có chuyện gì vậy ?

Uy Nguyên ngồi xuống trước sân , cô lơ đãng nhìn trời và trả lời thật thơ ơ :

- Có chuyện gì đâu ạ ! Nguyên đi hóng gió về là anh đến nên hơi mệt thôi.

Trung lắc đầu :

- Em nói với ai thì họ tin chứ nói với anh thì đừng nói giọng điệu đó , không gạt được anh đâu.

Biếkhông qua được mắt Trung. Uy Nguyên thở dài buồn bã :

- Nguyên mới gặp Huy.

Thành Trung gật gù :

- Anh biết mà , Chỉ có Thiệu Huy mới khiến em có vẻ mặt như thế này thôi.

Ngừng một giây , anh nói thật nghiêm nghị :

- Anh nghĩ em nên suy nghĩ lại đi. Em đã khổ sở đến thế này sao lại rời xa Huy. Đã một lần đau đớn lẽ nào em không hiểu tâm tư của Huy lúc này.

Trung hơi cúi đầu , giọng anh như có chút xót xa :

- Có khi cảm giác của em lúc này còn hơn lúc trước nữa. Em đừng ép lòng mình thêm nữa Nguyên ạ !

Nén tiếng thở ra đau khổ. Trung biết trong Uy Nguyên bây giờ không còn chỗ đứng cho anh , cách xưng hô của cô là bằng chứng cho điều đó , Uy Nguyên chẳng hề xưng "em" với Trung một lần dù ngày xưa nói trên cửa miệng , Trung biết bây giờ anh chỉ là người bạn thân của cô mà thôi , thế cũng đủ may mắn lắm với anh.

Uy Nguyên dường như không chịu đựng thêm được sau lời nói của Trung , cô gục đầu vào lòng bàn tay nấc lên nghẹn ngào :

- Anh Trung , Nguyên yêu Huy lắm !

Uy Nguyên đã không kiềm nén tình cảm của mình được nữa , Thành Trung nói đúng , cũng là cảm giác đau đớn chia lìa nhưng bây giờ ...Uy nguyên đau đớn nặng nề hơn và từng tế bào trong cô thấm ướt nỗi đau vớ tất cả những gì có thể chịu đựng.

Ngày xưa khi xa Trung , cô khóc khi nào nghĩ đến anh và những lúc ấy cô cũng nở nụ cười trong nước mắt cầu mong anh Hạnh phúc ...Còn giờ đây , từng giây từng phút trái tim Uy Nguyên rỉ máu ...từng giây từng phút tâm can cô réo gọi tên Huy ...Nước mắt của cô trong đêm không thấm ướt gối mà rát buốt tâm hồn , mà dâng ngập lòng làm cô ngạt thở ...

Nhìn đôi vai Uy Nguyên run lên từng đợt , Trung nghẹn lời , anh không dám kéo cô dựa vào mình để an ủi vỗ về , anh không còn quyền hạn ấy.

- Cám ơn anh , Trung à ! Nguyên muốn ngồi một mình anh về đi , Nguyên không muốn trung nhìn Nguyên lúc này.

Uy Nguyên vẫn cúi đầu , giọng cô khan đi. Nguyên sợ rằng nếu Trung ngồi đây thêm một lúc nữa cô sẽ ...chạy về bên Huy.

Thờ dài thật nhẹ , Trung dắt xe ra về không nói lời nào. Anh không giận Uy Nguyên đuổi anh về mà anh giận mình thật nhiều.

Thành Trung về lâu rồi mà Uy Nguyên vẫn ngồi yên trên bậc thềm , hình như cô sợ tất cả mọi thứ từ đó vật đến hành động và suy nghĩ chỉ cần một bước chân vô tình cô sẽ không giữ được quyết định của mình.

"Huy ơi ! Giờ đã ngủ chưa ? Nguyên ngồi dưới sương lạnh mà nhớ Huy. Nhớ những buổi tối chúng ta ngồi ngắm sao và hát cho nhau nghe.

Em nhớ Huy lắm ! Từ hôm nay em sẽ xưng hô như thế , chẳng biết là Huy có còn muốn nghe không ? Em đành phải rời xa Huy , cuộc đời này em nợ ân tình của Huy , em sẽ trả vào kiếp sau. Kiếp này em đành làm kẻ phụ bạc.

Thời gian là thứ thuốc vô hình không màu không mùi không vị nhưng lại chứa đựng mọi thứ biến hóa theo từng hoàn cảnh , nó sẽ giúp Huy quên em , quên như chưa từng nhớ".

Uy Nguyên tự thì thầm như có người yêu trước mặt. Lúc nào cô cũng nói chuyện cùng Huy bằng cách đó.

Mãi đến khi có vài tiếng xe chạy qua chạy lại đường hẻm , uy Nguyễn mới vào nhà , mở túi lấy điện thoại ra , Uy mở tin nhắn " liên lạc với anh ngay. Lạc"

Lúc này , Nguyễn mới sực nhớ chuyện với ông Lạc lúc tối. Cô nhìn đồng hồ sắp năm giờ sáng , Uy Nguyễn vội nhắn máy cho ông ta. Cô không sợ Ông ta đổ ý chuyện đám cưới mà sợ Ông ta nghĩ khác về mình ...

oOo

Trở mình , Phong thấy Thiệu Huy trên ghế salon , điều thuốc trên tay còn cháy dở. Phong lên tiếng :

- Mà chịu như thế thì được mấy đêm ?

Thiệu Huy quay lưng đi , anh không muốn đấu khẩu với bạn phần vì buồn phần vì không muốn lên tiếng. Huy muốn ...câm.

Ngồi bên ly cà phê và đĩa bánh mì ốp la , Phong nói thật bình tĩnh :

- Hu này ! Nếu Uy Nguyễn phải án mình vì tiền thì mà nghĩ sao ?

- Cái gì ?

Thiệu Huy ngừng ăn , anh mở to mắt nhìn Phong chậm rãi :

- Ba của Uy Nguyễn thua lỗ nên ép gã cô ấy cho người đàn ông hôm trước , chủ nợ. Ông ấy có bệnh tim nên Uy Nguyễn phải nghe lời.

Huy ngắt lời :

- Sao mà biết ?

- Thy mới email cho tao hôm qua , Thy bảo sẽ cầm tiền về trả cho ba Uy Nguyễn để ông tha cho cô.

Huy phẫn chấn :

- Tao thế chấp công ty này luôn. Có nó cũng được , không có nó cũng chẳng sao. Tao cần Uy Nguyễn hơn nó đến vạn lần.

Huy rời bàn ăn , anh bỏ dở phần bánh đang ăn. Phong nhìn theo lắc đầu. Quả là tình yêu có nhiều điều kỳ lạ.

- Mà vô công ty coi dùm tao nghe Phong , tao đi công việc chiều sẽ về. Có gì tao sẽ điện cho mà.

Huy lái xe đi. Quả là một tin tuyệt vời. Gì chứ tiền bạc thì Huy chẳng hề màng đến , Uy Nguyễn à một tài sản vô giá đối với anh.

Nhấn số , Huy gọi cho ông Chang. Bên kia lên tiếng :

- Alô !

Huy nhanh miệng :

- Alô ! Ông Chang phải không ạ ! Tôi là Thiệu Huy đây.

- ...

- Tôi sang chỗ ông ngay bây giờ. Vâng ạ !

Bấm số khác , Huy chờ đợi :

- Alô !

- Alô , dạ thưa bác , con là Thiệu Huy đây ạ ! Con xuống gặp bác được không ạ !

Huy nghe giọng bà Thành run run : ,

- Ủ , bác muốn gặp con , mà bảo con Nguyên thì nó cứ lơ lơ đàng đàng. Con xuống liền hả ?

Huy xúc động :

- Dạ khoảng hai tiếng nữa con xuống tới ạ !

Bà Thành căn dặn :

- Vô thẳng nhà luôn nha Huy.

- Dạ !

Huy phấn khởi đến nỗi anh bấm còi liên tục. Rẽ vào cơ quan ông Chang , Huy nhìn quanh bãi giữ xe xem có xe Uy Nguyên không. Anh nhớ cô phát điên lên được , Huy tưởng tượng giờ mà có Uy Nguyên trước mặt anh , anh sẽ ...thế nào đây.

Vào bàn bạc một hồi , Huy ra về , nét mặt anh càng rạng rỡ hơn lúc nào.

Ông Chang cười và vỗ vai Huy :

- Cố gắng lên nhá ! Tôi thương hai cô cậu lắm đó.

Huy bắt tay ông Chang thật lâu :

- Cháu cảm ơn chú nhiều !

Thế là một phần kế hoạch của Huy đã xong , anh ao ước được đánh Uy Nguyên một trận vì cái tội ...nằm khóc một mình bấy lâu nà " lần nào lên nhận tour , tôi cũng thấy cổ phờ phạc , mắt sung đỏ. Hồi đến cậu là mắt sưng nước ngay ...

Sao em phải chịu đựng nhiều thế hả bé yêu ? Huy này có thể vì em mà làm tất cả. Thật khổ cho em thôi.

Nguyên ơi ! Mình sắp hết khổ hạn rồi. Em sẽ không phải sống khổ hờn nữa đâu ! Chờ Huy nghe em. Huy sắp đến với em đây ! "

Thiệu Huy lao xe thật nhanh trên đường , quãng đường trước mặt như trêu chọc anh hay sao ấy , Huy thấy nó cứ dài mãi , chạy hoài không thấy tới.

Dừng xe trước cổng , huy xuống thật nhanh đi về phía người phụ nữ đang đứng lóng ngóng :

Huy đỡ bà Thành vào nhà :

- Sao bác lại ra ngoài này chi cho nắng ? Chùng xuống tới con gọi !

Bà Thành bóp chặt tay Huy :

- Bác lo cho con Nguyên quá Huy à ! Mấy ngày nay nó không gọi về cho bác mà gọi thì máy của nó khóa.

Huy trấn an :

- Nguyên kiên cường lắm , chắc không sao đâu bác ạ !

Nói chuyện với bà Thành thật lâu , Huy mới hiểu được căn kẽ tuổi ấu thơ đến khi trưởng thành của Uy Nguyên , Huy càng thấy mình có trách nhiệm nhiều hơn.

Anh hỏi bà Thành :

- Nguyên có nói hiện giờ cô ấy ở đâu không bác ?

- Nó không nói con à ?

- Cô ấy về thăm bác thường không ạ !

Bà Thành thở dài thật buồn :

- Bao giờ nó về cũng điện thoại hỏi xem ba nó có ở nhà không rồi mới về. Thường thì nó về hai ba giờ chiều.

Ngừng một lát , bà Thành hỏi Huy :

- Con thương Uy Nguyên thật lòng chứ ?

Thiệu Huy nghiêm nghị , ánh mắt anh lộ vẻ quyết tâm , giọng thành khẩn :

- Con yêu Uy Nguyên bằng cả cuộc đời mình. Con mong bác hãy ủng hộ chúng con !

Gật gù nhẹ , bà Thành hài lòng về thái độ của Thiệu Huy. Bà sẽ khuyên Uy Nguyên trở về với anh , một chàng trai đầy nhiệt huyết và tràn ngập tự tin. Có vẻ như hiểu và yêu con gái bà nhiều hơn cả lời anh nói , bà thấy trong mắt Huy tình yêu như biển lớn , sóng yêu thương cứ từng đợt dần lớp sau đê lớp trước tràn bờ.

Rời nhà ba mẹ Uy Nguyên , Huy không về Sài gòn , anh cho xe lên tận nhà riêng của cô , Huy sẽ sống ở đây để chờ cô trở về.

Run run cho chìa khóa vào ổ , Huy nhớ những ngày tháng trước đây anh và cô từng giành nhau mở cửa , giờ này ...mình anh ...

Bật đèn khắp nhà , Huy không thấy sự vắng lặng của ngôi nhà không người ở , không hề có cảm giác bụi bám bao phủ.

Quệt một ngón tay lên mặt bàn , mặt tủ , Huy khẳng định là Uy Nguyên về đây thường lắm , mọi thứ vẫn sạch sẽ nhu thường.

Vào phòng ngủ , Huy thấy chiếc áo sơ mi của anh trên giường ngủ ...thế là cô nàng mới về đây mà !

Ngã người ra nệm , Huy bắt đầu suy nghĩ ...tìm cách xé võ thị của cô Tấm , "cô nhóc này không cứng tay chắc khó lòng giữ nổi"

Huy quét dọn nhà cửa , anh lau từng song cửa , huy liệt kê các thứ cần mua , cần thay , cần sửa. Xong xuôi , Huy nấu mì gói ăn rồi đi ngủ.

Cũng giống như Uy Nguyên ...Huy lấy áo khoát của cô đắp lên người mình. Huy không cần biết mọi người trong nhà hay bạn bè sẽ nói gì , khi biết anh yêu một cô gái như Uy Nguyên là hời hợt , là cuộc sống của anh. Có thể rất nhiều người có nhiều thứ hơn cô , nhưng với Huy , Uy Nguyên là người anh cần nhất , tìm kiếm và yêu thương sâu sắc nhất ...

Chương 14

Không hiểu sao ông Chang lại gọi báo cho Uy Nguyên biết rằng cô phải dẫn khách đi tận một tuần từ Đà Lạt đến Huế. Ông ấy chưa hề báo cô đi xa như vậy.

Uy Nguyên thắc mắc nhưng cô cũng không có ý định thoái thác. Còn hơn hai tuần nữa là đến đám cưới, nếu cô cứ nhốt mình từ giờ đến lúc đó chưa chắc đám cưới khó thành vì ...Uy Nguyên điên rồi còn đâu mà cưới hỏi được ...Thôi thì rời thành phố nhỏ lúc này cũng hay ...

Thay đồ, Uy Nguyên chạy về nhà mình. Lâu nay cô không đi làm nhiều, bao giờ cần phiên dịch ông Chang mới gọi cô lên cô đã nhắn ông Chang như thế, Uy Nguyên đi hết chùa này đến đình khác, cô muốn cầu bình an cho Huy.

Hôm trước gọi điện cho mẹ, Uy Nguyên biết Huy có xuồng tìm, anh đã khẩn thiết xin mẹ cô cho biết tin tức về cô, Uy Nguyên nghe mẹ bảo "Nó tội nghiệp lắm con à, ốm đen và già đi rất nhiều" nghe thôi mà Nguyên thất cả lòng. Đâu phải cô không biết nhưng cô đâu còn biết làm thế nào hơn.

Chạy vừa tới đầu hẻm, chị bán quán nhậu đã reo lên:

- Cô Nguyên về rồi hả? Chú Huy trông cô mãi. Tôi nào cũng ra đây uống rượu ngồi chờ, thấy mà thương.

Uy Nguyên ngăn người:

- Sao?

Chị ta giải thích:

- Chú Huy lên đây cả tuần rồi. Sáng đi làm tối về. Chú ấy nói là cô đi công tác nên về đây ở chờ cô vì công trình của chú ấy gần đây.

Nhìn đồng hồ, chị ta bảo:

- Khoảng sáu giờ chiều chú ấy mới về tới.

Uy Nguyên âm ừ cảm ơn cho qua chuyện rồi chạy xe vô nhà. Cô chưa hết bàng hoàng bởi câu chuyện vừa rồi. Huy lên đây ở? Uy Nguyên không tưởng nổi là có điều đó xảy ra. Anh hận cô lắm kia mà? Chị bán quán ấy ở cách xa cô vài căn, trước đây cô và Huy hay ra ăn lúc khuya thấy buồn miệng.

Mở khóa vào nhà, Uy Nguyên giật mình vì sự thay đổi bên trong, rèm cửa màu xanh nước biển, giấu bông trong tủ và cả hình ...trẻ con cũng được treo đầy phòng khách.

Chạy vào phòng ngủ, Uy Nguyên giật mình đứng sững ...nệm mới, gối mềm mới ...rèm ngủ đèn ngủ cũng mới ...tất cả trong phòng hiện lên khung cảnh gia đình hạnh phúc lãng mạn của đôi vợ chồng mới cưới ...Huy đã biến tất cả những ước mơ của Uy Nguyên thành hiện thực ...căn phòng riêng cô khao khát từ bé đã hiện ra trước mặt, đầy đồ chơi đầy màu sắc trẻ thơ ...Mở tủ quần áo. Uy Nguyên thấy mắt mình cay xè, không còn nghĩ ngợi gì nữa ...Huy đã biết mọi chuyện và anh đã biểu hiện việc ấy bằng cách dọn về đây sống, quần áo trong tủ một nửa là của anh những bộ đồ cô mua cho anh và một nửa là đồ anh mua cho cô ...chuẩn bị cho cuộc sống gia đình hạnh phúc.

Trên bàn phấn Huy mới đem vô, Uy Nguyên thấy có một quyển sổ mở sẵn, cô bước lại gần và cầm lên xem ...

"Ngày ...tháng ...năm ...

Về với Huy đi em yêu !

Lời em hứa vẫn còn đây mà sao em lại quên "mãi mãi em là của Huy"

Huy nhất quyết phải tìm được em , giữ em bên mình không rời một phút giây nào !

Huy nhớ em quá ! Hôm qua Huy lấy áo của em mặc để ngủ đó ! Giống em mặc đồ Huy vậy.

Em ơi , mau về cùng Huy đi mua đồ đi.

Em ơi , mau về cùng nấu cơm Huy ăn đi.

Em ơi , mau về ru Huy ngủ đi.

Huy buồn và nhớ em lắm !

Này ...tháng ...năm ..

Hôm nay Huy đã đi đến chục khu vực nhà trọ mà vẫn không tìm được em.

Em ơi ! Huy buồn quá ! Sao em không cho Huy cơ hội chứ !

Tiền có thể kiếm được sao em lại chọn giải pháp như vậy ?

Huy đã tìm đủ tiền để thương lượng với người ta rồi. Em về với Huy mà.

Huy cũng đã nói chuyện với người đàn ông đó về chuyện của hai đứa mình , ông ta bảo tùy em quyết định đó.

Em yêu , về với Huy đi !

Mỗi ngày Huy sẽ uống thật nhiều rượu để mau chết nếu em không về !

Huy buồn nói vậy chứ không đâu. Em mau về với Huy đi

..

Từng dòng chữ như từng ngọn sóng đập vào vách đá , Uy Nguyên khóc từ lúc nào không biết :

Cô biết Huy yêu cô nhiều nhưng không ngờ lại nhiều đến thế , thật lòng đến thế trong sáng đến thế. Sự nghiệp của anh mà anh cũng đánh đổi vì cô. Sao mà cao cả thế !

Làm sao Uy Nguyên có thể nhìn sự nghiệp của anh , tâm huyết của anh vì cô mà sụp đổ.

Không thể !

Nhất quyết là không để điều ấy xảy ra !

Anh sẽ đau - Sẽ buồn - Nhưng sẽ hết. Sự nghiệp của anh đến bao giờ anh mới tạo dựng lại được.

Uy Nguyên thả rơi quyển sổ và chạy ra khỏi phòng. Cô không muốn gặp Huy ở đây vào lúc này , cô sẽ bị khuất phục mất.

Chạy thật nhanh , Uy Nguyên bỏ ngoài tai nhiều tiếng gọi chào của người quen trong xóm , cô sợ họ làm cô nhói lòng và thoái chí.

Nước mắt cứ lăn trên má và Uy Nguyên đã phải cắn môi nén tiếng gào thét từ đáy lòng để nó không thốt ra được.

Chạy thẳng xe về nhà , Uy Nguyên lao vào phòng giải chót lại. Cô vận nhạc thật to ...gọi tên người yêu trong nước mắt ...

oOo

Bàn thần nhìn cửa tủ quần áo mở tung , quyển sổ hồng đem Huy tâm sự với Uy Nguyên nằm trên sàn gạch , Huy biết anh đã vuột mất Uy Nguyên.

Cô đã về , đã biết chuyện anh dự tính thì có lẽ Huy càng khó có thể tìm thấy cô , Uy Nguyên sẽ rút thật sâu vào vỏ ốc của mình hơn.

Điện thoại có tín hiệu , Huy mở máy "Đừng tìm - Đừng chờ nữa ".

Thế là hết !

Uy Nguyên đã quyết thì chẳng biết bao giờ - Chẳng biết lý do gì mới đủ sự khiến cô suy nghĩ lại.

Gõ vào đầu mình thật đau , thật mạnh , Huy nguyên rửa chiếc xe tự dung nổi chướng giữa đường khiến anh về trễ không giữ được Uy Nguyên.

Lẽ nào số phận lại đùa giỡn với anh và cô , hay thật duyên phận giữa Huy và cô chỉ có thế ?

Không buồn cử động , Huy ngồi bó gối trong góc phòng , bây giờ ai mà nhìn thấy anh chắc họ sẽ tưởng anh là ma quá , thầy sắc nhợt nhạt , ánh mắt thì mất thần , gương mặt vô cảm ...chẳng biết dùng bao nhiêu từ ngữ như thế để diễn tả tâm trạng thái của Thiệu Huy lúc này.

điện thoại lại reo :

- Alô !

Bên kia tiếng Phong ô ề :

- Tao , Phong đây , mày đang ở đâu vậy ?

Huy uể òai :

- Chi vậy ? Tao ở nhà Uy Nguyên. Có gì không ?

- Thy về rồi , mày về nhà bàn công chuyện nha.

- Giờ tao chưa về được. Tao liên lạc sau.

Thiệu Huy tự động ngừng cuộc nói chuyện , anh chẳng muốn gặp ai hay làm gì trong lúc này. Bao nhiêu dự tính trong Huy đã vỡ vụn từng mảnh.

"Reng ...reng ...reng ..."

- Alô. Huy nghe !

- ...

- Vậy à ! Cháu hiểu rồi ! Cháu cảm ơn chú !

Đúng như Huy nghĩ , Uy Nguyên đã điện thoại hỏi lại chuyển đi Đà Lạt và Huế vì có chuyện đột xuất.

"Sao em nỡ lòng rời bỏ Huy vậy ?"

Huy thì thâm trong tê tái. Có lẽ vì quá hiểu nhau nên Huy chẳng biết mình đang làm thế nào với Uy Nguyên nữa ?

Giận chẳng ?

Oán ghét chẳng ?

Không hề có mây may. Chỉ có yêu và yêu thôi. Chỉ toàn thương cảm và thương cảm thôi.

"Huy tìm em ở đâu bây giờ ?"

Và Huy ...khóc thương cho Uy Nguyên thân gái lận đận.

Và Huy ...cứ ngồi mãi như thế cho đến khi có tiếng gọi cửa :

- Huy ơi Huy !

- Anh Huy ơi !

Phong và Phương Thy đã xuống tới , họ đã quá hiểu tính cách của anh , Huy không cứng rắn bằng Uy Nguyên dù không yếu mềm suy nghĩ tiêu cực.

- Hai người đi nhanh vậy ?

Nghe Huy hỏi , cả hai nhìn nhau , Phong trả lời :

- Kêu mày lên Sài Gòn nhưng tụi tao nghĩ lại xuống đây tiện hơn.

Huy nói thật thản nhiên :

- Thy mới về nước sao mày không để cô nghĩ ngơi đi chi cho mệt. Chuyện gì đến nó đến , lo cũng đâu có được gì.

Phong ngạc nhiên :

- Mày bị sao vậy Huy ?

Huy tỉnh bơ :

- Có gì đâu. Tao bình thường mà.

Phương Thy lên tiếng sau khi quan sát sắc mặt Huy , cô ôn tồn :

- Anh đừng xuống tinh thần Huy ạ ! Uy Nguyên cứng mặt mềm lòng , cô ấy đang rất cần anh đấy. Anh hiểu tính cách Uy Nguyên mà.

Như mạch nước bị nghẽn được khơi thông , Thiệu Huy thấm nảo nhanh hơn sự tưởng tượng của cả hai , anh nói như than khóc :

- Cô ấy về đây nhưng tôi không về kịp. Nguyên đã bỏ đi rồi. Cô ấy biết được điều tôi dự tính thì cô ấy không về nữa đâu. Tại tôi tất cả mà.

Phong hỏi lại :

- Là sao ?

Phuong Thy giải thích :

- Thi Uy Nguyên biết Huy bán công ty trả nợ thay cho ba nó nên nó bỏ đi luôn , trốn kỹ luôn chứ sao ?

Phong gật gù. Anh nhìn Thiệu Huy mà xót lòng "Yêu mà khổ thế sao" ?

Thy bàn :

- Mình đi trước nó đi anh Huy. Đem tiền tới trả nợ trước khiến nó không có lý do để lấy ông ta đâu. Thy không tin nó dám lấy cuộc đời nó để trêu tức anh , Thy bảo đảm điều đó , Uy Nguyên yêu anh không khác gì anh yêu nó đâu. Đều muốn hy sinh đều muốn gánh lấy đau khổ về mình.

Thiệu Huy thần thờ :

- Anh không sợ chờ đợi , anh chỉ sợ cô ấy mặc cảm mà bỏ đi mãi thôi.

Phong góp lời :

- Tao cũng như Thy , tin rằng Uy Nguyên không nỡ bỏ đi mãi đâu.

Thiệu Huy ngơ ngai phần nào. Anh vẫn biết thế nhưng anh đau lòng khi nghĩ đến Uy Nguyên phải một mình bơ vơ thêm một thời gian nữa. Thời gian ấy là bao lâu có lẽ chỉ có trời mới biết bởi ông là người tạo ra trái đất này , cuộc sống này.

Chờ đợi ! Chờ đợi ! Và ...chờ đợi !

Huy không tin lòng thành thật của anh , tình yêu thành tâm của anh không thắng được số phận.

oOo

Những lời nhắn tin , những cuộc tìm kiếm , thế mà Uy Nguyên vẫn không trở về. Ngay cả đám cưới Phuong Thy và Phong đăng tin mừng cô cũng không xuất hiện.

Người đau khổ nhiều nhất có lẽ là Huy , là bà Thành nhưng người ân hận nhất có lẽ là ba Uy Nguyên.

Từ sau khi Thiệu Huy và Phuong Thy hùn tiền trả nợ cho ông Lạc , ông Thành biến thành người ít nói ít cười , dăm chiêu và trầm tư hẳn. Ông bán hết mọi thứ và giao cho bà Thành quản lý.

Ông ngồi hàng giờ bên bàn cờ Uy Nguyên đã mua cho ông. Ông tự tay chăm sóc những chậu cảnh mà đứa con gái yêu đem về lúc trước , mỗi lần Thiệu Huy đến là mỗi lần ông rơi nước mắt một mình trong phòng riêng.

Chưa là rể nhưng nó cũng như Uy Nguyên hiếu thuận với ông không hề có chút thái độ gì hỗn xược dù ông đã gây đau khổ cho nó , ngay cả con trai ông cũng chẳng làm được.

- Bác không đũa là con mừng rồi. Cha mẹ bao giờ cũng là cha mẹ , Uy Nguyên có thể bỏ con nhưng cô ấy đâu dám hờn trách cha mẹ. Con yêu cô ấy thì giờ con thay cô ấy chăm sóc hai bác.

Sao ngày trước ông không nhìn ra ở Thiệu Huy nhiều điều ấy , ông không nhìn thấy sự bất công của mình đối với Uy Nguyên. Để giờ đưa con gái ông lưu lạc nơi nao không biết ?

- Ông ơi ! Thăng Huy nó xuống kia !

- Tôi biết rồi !

Hầu như cuối tuần là Huy xuống chơi cờ uống rượu với ông dù ông ít nói chuyện với anh.

- Bác !

Vừa bước ra phòng khách , ông Thành ngẩn ngơ , nhiều người đang nhìn ông , Khắc Vĩnh , Ngọc Nguyên , Phong và và Thy , Bảo Hoàng , vợ chồng Bảo Sơn ...rất đông đủ.

Bà Thành bước lại cạnh ông :

- Chúng nó mừng ông sáu mươi tuổi.

Ông Thành say mắt , không ngờ chúng lại nhớ ngày sinh của ông.

Khắc Vĩnh bước ra đại diện :

- Cháu thay mặt các em chúc bác sống lâu , mạnh khỏe.

Anh liếc Ngọc Nguyên rồi nói tiếp :

- Nhờ bác đại diện chủ hôn cho cháu à !

Bắt tay Khắc Vĩnh , ông Thành cầm tay Ngọc Nguyên kéo lại :

- Con bé này phải không ?

Ngọc Nguyên e lệ :

- Dạ !

Bảo Hoàng đỡ ba ngồi xuống ghế. Anh không nhờ Thiệu Huy nhắc thì cũng quên mất , lúc trước chị Uy Nguyên lo hết nên Hoàng không nhớ.

Bảo Sơn lên tiếng :

- Vợ chồng con kính chúc ba khỏe và sống lâu. Con xin lỗi đã không làm tròn bổn phận con trưởng , từ đây con sẽ cố gắng làm tròn để ba thành thời vui hưởng tuổi già.

Không hề dám nhắc tới tên Uy Nguyên , mọi người biết ông Thành đang buồn nhớ cô nên hết lý này đến lý khác chúc tụng cho ông quên.

Nhưng không ...ông Thành nhận ly của Thiệu Huy thì mới lên tiếng :

- Ba biết bây không muốn ba buồn nên không nhắc con Nguyên. Thôi thì để ba nhắc vậy.

Uống cạn ly , ông nhìn Thiệu Huy :

- Thằng này giận bác lắm phải không ? Thôi thì nhân đây bác xin lỗi và cũng cảm ơn hết thảy mấy đứa yêu quý con Nguyên của bác.

Thiệu Huy đỡ lời :

- Chúng con đâu dám ạ ! Hôm nay bác không được buồn đâu. Bác mà buồn thì uy Nguyên sẽ không vui đâu. Cô ấy làm mọi cái cũng để bác được vui mà bác thế này là phụ lòng cô ấy. Con tin là uy Nguyên sẽ về với bác nhanh thôi. Cô ấy chỉ là đi công việc nên không kịp về đó mà.

Ông Thành bóp chặt tay Thiệu Huy , ông biết nó không chỉ an ủi ông mà còn an ủi chính nó nữa.

- Nào ! Uống đi !

Ông nén lòng , mặt vui vẻ cho không khí buồn bã ta đi. Mọi người cũng hồ hởi chúc mừng.

Tiệc tàn , mọi người tìm góc riêng nghĩ ngợi , chỉ riêng Thiệu Huy về trước. Anh không sao chịu nổi suy nghĩ rằng mọi người đang quây quần vui vẻ thì cô gái anh yêu đang nuốt lệ vào lòng trong phòng vắng. Không ai cản anh , họ hiểu nỗi lòng của anh , đã hơn sáu tháng rồi mà dường như họ thấy nỗi đau trong mắt Huy mới nguyên.

- Em ơi !

Mấy hôm nay Huy cứ lo sợ vẫn vợ , Huy thấy lòng cứ bất an mãi.

Huy cầu mong em được bình yên dù bị thế nào Huy cũng chịu.

Em mau về đi. Huy nhớ em sắp điên rồi !

Huy vẫn ở nhà chờ em đó !

oOo

Từ xa , trung đứng nhìn công trình đang thi công , anh nhớ lại lời hứa ngày xưa với Uy Nguyên "Anh sẽ tự xây một ngôi nhà trồng xung quanh thật nhiều cây ăn trái".

Và rồi ...Trung lãng quên khi trở thành ông chủ thầu nhỏ. Một căn ..hai căn ...nhiều căn nhà đã được anh nhận thầu khiến anh quên lời đã hứa và dần ...xa Uy Nguyên.

Cơ lẽ từ nhỏ đến lớn , Uy Nguyên chỉ khổ vì thiếu thốn vật chất hơn những đứa trẻ khác chứ tâm hồn cô hoàn toàn trong sáng. Đến khi gặp Trung ...Uy Nguyên mới thật sự biết khổ đau từ thể xác - Vật chất đến tinh thần ...và giờ , có lẽ là đỉnh điểm , thêm một lần nữa , Uy Nguyên phải khóc vì tình yêu , một tình yêu âm thầm và sâu nặng.

Chẳng biết bấy lâu nay cô sống ra sao , Trung sợ mình không giữ được lòng trước Uy Nguyên nên anh theo công trình đi khắp nơi. Anh sợ nhìn thấy Uy Nguyên đau khổ mà mình không giúp được gì. Chắc cô đã lấy người đàn ông ấy , người đã trả nợ cho gia đình cô chứ không phải Thiệu Huy. Trung ước gì có thể gánh thật nhiều khổ sở cho Uy Nguyên.

Thôi suy nghĩ vẩn vơ. Trung vào lán duyệt lương cho công nhân. Thợ Ở vùng này hay nói chính xác là lính của anh thường được nhận lương vào ngày cuối tuần.

Xoay xoay cây bút. Trung ngồi ra cửa nhìn công nhân ra về. Cứ tốp này đến tốp khác vừa đi vừa nói làm Trung nhớ lại ngày xưa anh cũng như họ , chiều làm xong cố chạy thật nhanh về nhõng nhẽo với Uy Nguyên.

Đang mơ màng , Trung chợt chồm dậy chạy ra khỏi lán gọi to :

- Nguyên ! Nguyên ơi !

Mấy người thợ giật mình đứng nhìn anh ngỡ ngác. Một nữ công nhân giờ nón quay nhìn Trung dừng bước.

Trung xua tay :

- Xin lỗi ! Tôi nhìn lộn người !

Anh mệt mỗi quay trở vào. Có mấy phút thôi mà sinh khí trong người Trung bay đâu mất. Cô gái ấy có hình dáng giống Uy Nguyên quá làm Trung quên mất mọi thứ xung quanh.

Khoác chiếc áo gió Trung lưng thưng đi xuống phố. Anh muốn uống cho quên những suy nghĩ chán chường. Đi ngang nhà ông chủ nhà mà Trung đang nhận xây , Trung bị gọi lại :

- Chú Trung !

Thành Trung dừng lại , một người đàn ông đứng tuổi đang đi nhanh ra mở cổng.

- Chú đi xuống chợ chơi hả ? Vào đây uống với tôi mấy ly.

Trung bước theo ông Trần. Anh nhận nhà ông ta vì phần muốn đi xa phần vì người quen giới thiệu.

- Cô đi đâu mà để chú ở nhà một mình vậy ?

Giọng ông Trần hề hà đầy sung sướng :

- Bà đi mua đồ đạc cho đứa cháu ngoại sắp sinh.

Trung ngạc nhiên , anh ở đây cũng khá lâu và đến đây cũng không ít lần mà sao chẳng hề thấy ông Trần có con gái. Trung nghe mọi người ở đây nói vợ chồng ông Trần chỉ có một người con trai đang ở nước ngoài thôi.

Dường như hiểu được thắc mắc của anh , ông Trần vừa rót rượu vừa giải thích :

- Bé Ba là con nuôi vợ chồng tôi mới nhận. Nó hiền ngoan và giỏi giang lắm , chỉ phải một cái là nó rất ít nói. từ ngày chồng chết , nó chẳng nói năng gì , họa hững hờ mới nói mấy câu.

Trung uống cạn ly rượu , Anh rót cho ông Trần rồi hỏi :

- Sao bác gặp cô ấy ạ !

- Nó đến xin việc theo tin trên báo mà tôi đăng. Vợ tôi vừa thối là ưng ý ngay. Con bé chăm sóc cây kiếng và dọn dẹp nhà cửa. Được một tháng thì con nhỏ tự nhiên hay nôn , gầy sút đi , một lần đi chợ với vợ tôi về chưa tới cửa , nó xỉu ngoài đường đưa vào bệnh viện bác sĩ bảo con bé có thai hơn hai tháng và

suy nhược cơ thể lẫn thần kinh nặng quá. Chúng tôi hỏi ra mới thương nên nhận làm con nuôi. Hơn tháng nữa là nó sinh. Ngày nào bà nhà tôi cũng dẫn nó đi mua sắm cả.

Ông Trần nói với sự mảy may và hạnh phúc tràn trề. Vợ chồng ông tưởng chừng như khó có thể làm ông làm bà một cách đúng nghĩa vì thằng con trai cưới vợ và đã định cư hẳn ở Canada nên muốn có cháu ẵm bồng nựng nịu là cả một ước mơ. Nay tự dưng có đứa con gái mà theo họ là "công dung ngôn hạnh" vẹn tròn lại có đứa cháu sắp chào đời từ đâu đến, hỏi sao họ không vui mừng chứ!

Trung cũng nâng ly chúc:

- Mừng bác sắp có cháu!

- Cảm ơn chú!

Ông Trần gật gù:

- Phải mà con nhỏ chưa chồng, tôi gả cho chú. Tôi mà có chú. Cuộc đời tôi chẳng còn gì hạnh phúc bằng, cái gì tôi cũng toại nguyện cả.

Trung nói theo:

- Sợ cô Ba chê con chứ con chẳng ngại, con cũng đã gây đổ một lần rồi đau dầm trèo cao.

Ông Trần như quá vui khi nói được lòng mình nên ông không nghe được lời anh, chẳng biết là đứa con đứt ruột đẻ ra mà được như bé Ba, ông mãi nguyện cỡ nào:

Nhìn đồng hồ Trung hỏi:

- Bác gái đi lâu chưa ạ?

- Máy giờ rồi chú?

- Dạ, tám giờ rồi ạ!

Ông Trần nhăn mặt:

- Bà này đi gì lâu ghê từ chiều đến giờ! Con bé không khỏe mà đi chi lâu vậy không biết!

Ông Trần lảm nhảm làm Trung cũng thấy nóng lòng theo.

Anh hỏi:

- Có cần đi tìm không hả bác?

Ông Trần khoát tay:

- Không cần đâu chú!

Miệng thì nói thế nhưng mắt ông cứ nhìn ra cửa, bữa nhậu của hai người theo đó lảng xuồng và tan đi.

Tiếng điện thoại reo làm cả hai người đàn ông cùng nhồm đậy.

Ông Trần nhấc máy:

- Alô !

- ...

- Được , tôi đến ngay.

Ông Trần buông máy quay nhìn Trung :

- Chú lái xe chở tôi tới bệnh viện được không ?

Thành Trung nhanh nhẹn :

- Được ạ !

Ông Trần đưa chìa khóa cho Trung rồi quay vào đốt nén nha. lâm râm khấn vái. Trung nhìn ông mà nghĩ về cô gái ông nhận làm con nuôi phải là cô gái đặc biệt lắm ...

Chương kết

Vừa thấy vợ, ông Trần hỏi ngay.

- Con bé sao rồi hả ?

Bà Liên thút thít :

- Nó cứ nằm thêm thiệp mãi, bác sĩ bảo động thai, con nhỏ này...tại sao không phải là tôi chứ !

Ông Trần dỗ dành vợ :

- Không sao là tốt rồi.

Ông chỉ biết nói thế rồi im lặng dăm mắt vào cô gái nằm trên giường bệnh :

- Bác sĩ nói đưa bé thế nào hả bà ?

- Không được để con bé hoạt động mạnh và suy nghĩ nhiều.

Bà Liên chỉ nói được thế thì Thành Trung vào đến, anh đứng sững người ngay cửa phòng...

Bà Liên ngạc nhiên :

- Cậu biết con gái tôi à ?

Thành Trung gật mình nhìn bà Liên rồi nhìn ông Trần không nói.

Ông Trần hỏi lại :

- Chú biết Hạnh Nguyên ?

Thành Trung nói như người say :

- Cô ấy là Uy Nguyên chứ không phải Hạnh Nguyên.

- Uy Nguyên !

Cả hai vợ chồng ông Trần cùng lập lại. Họ nhớ có lần đã nghe tin nhắn về Uy Nguyên nhưng họ thấy không giống mấy với hình nên bỏ qua nghi ngờ.

Và Thành Trung đã thuật lại cho vợ chồng ông Trần nghe về cuộc đời của Uy Nguyên :

Nghe xong, bà Liên khóc ngất lên :

- Thật tội cho con bé !

Ông Trần thì hai mắt đỏ hoe nhìn đứa con gái nuôi :

- Sao lại có những cảnh đời như thế ?

Quay nhìn Trung, ông Trần nghiêm nghị :

- Tôi có thể nhờ cậu một việc không ?

Thành Trung khản trương :

- Dạ mười việc cũng được ạ ! Chỉ cần giúp Uy Nguyên sống hạnh phúc là việc gì cháu cũng làm.

- Được, cảm ơn cậu !

Quay sang vợ Ông dặn :

- Bà ở đây với con, tôi trở lại sau.

Ông cùng Thành Trung vừa đi vừa bàn bạc, giờ đây ông sẽ làm cho đứa con gái này sống đầy đủ và hạnh phúc để bù đắp cho nó những ngày khổ sở.

Dặn dò Thành Trung kỹ lưỡng ông quay lên phòng bệnh, ngồi cạnh vợ, ông dặn :

- Khi nó tỉnh, bà cứ làm như không biết gì cho con bé không nghĩ ngợi. Bằng không, nó bỏ đi nữa thì tôi với ba ân hận cả đời luôn.

Bà Liên gật đầu :

- Tôi biết rồi !

Giọng bà lại ghen ghen :

- Tội nó quá ông ơi ! có mấy tuổi đâu sao nó cực khổ thế...

Biết vợ sắp khóc lóc thở than, sợ con gái thức ông lảng chuyện :

- Đi xuống căn tin ăn cái gì đi bà, chiều giờ bà cũng chưa ăn gì cả.

Nghe nhắc bà Liên giật mình :

- Chết, tôi quên. Ông chưa ăn gì phải không ?

- Ừ !

Bà Liên đắn đo :

- Ông à, hay gọi điện cho bé Năm vô ngủ ở đây, tôi với ông về nhà nghỉ.

Ông Trần phản đối :

- Đã ở thì vợ chồng cùng ở, về thì vợ chồng cùng về. Con Nguyên không phải là con tôi à ?

Bà Liên nhìn chồng yêu thương , tuy đã già nhưng mấy khi ông ăn cơm mà không có bà.

Gọi taxi hai người về nhà, bà Liên soạn đồ bảo người giúp việc, cô bé Năm mà Uy Nguyên rất quý ở vào đêm canh chừng Uy Nguyên :

Nằm bên cạnh chồng, bà Liên cứ trở mãi mà không ngủ, ông Trần lên tiếng :

- Bà cố ngủ đi mai mà vào với con bé.

Được khơi mào, bà Liên nói ngay :

- Ông ơi, ông có tính cách nào giúp con chưa ?

- Tôi biết rồi. Chờ nó xuất viện hãy tính.

- Ông tính nhanh lên. Để đến lúc Nguyễn sanh mà chồng nó không có bên cạnh tội nó lắm.

- Tôi biết rồi. Làm như con Nguyễn không phải con tôi vậy ?

Ông Trần cố ý gắt gỏng để cho vợ giận để bà không nói nữa mà mau ngủ. Bằng không bà sẽ nói cả đêm cho xem. Ông cũng chìm vào giấc ngủ với một kế hoạch sẵn sàng.

oOo

Mở mắt nhìn xung quanh, Uy Nguyễn cố nhớ xem chuyện gì đã xảy ra..Cô và bà Liên đi chợ....băng qua đường...một chiếc xe sắp đụng vào bà Liên...Uy Nguyễn đẩy bà qua một bên và cô té xuống.

Nhớ đến đó, bắt giấc Uy Nguyễn nhồm dậy, cô đặt tay lên bụng mình chờ đợi...Uy Nguyễn thở ra một cách nhẹ nhàng và nằm xuống...đứa bé vẫn máy trong bụng cô.

Nhìn thấy cô bé giúp việc đang say ngủ trên ghế bố Uy Nguyễn cố nằm yên không gây tiếng động. Cô đoán ông Trần đã đưa bà Liên về rồi và bảo cô bé này vào đây.

Nghĩ đến ông bà Trần, Uy Nguyễn mang ơn vô cùng, họ thật tốt bụng và nhân hậu. Khi cô đến xin việc theo báo đăng, họ đối xử với cô rất tốt xem như người trong nhà. Nhất là bà Liên thường gọi cô vào phòng cho đủ thứ, bảo cô nhổ tóc sâu, không cho cô làm việc nặng...Đến lúc cô bị ngất vào bệnh viện, họ biết cô có thai lại càng thương hơn, nhận làm con nuôi không cho cô làm việc gì...dù cô không nói hết với họ cuộc đời mình họ vẫn yêu thương không chút ngờ vực. "Chừng nào con cho chúng ta biết về thân thể của con cũng được, ta không hề trách hay ngờ vực, ai cũng có những chuyện không thể nói ra ngay, chúng ta tin mình không nhìn lầm người..."

Đôi lúc Uy Nguyễn muốn nói ra nhưng cô không muốn họ lại vì cô mà lo lắng.

Uy Nguyễn nhăn mặt vì sự chòi đạp của thai nhi, cô đặt tay lên và thầm nhủ :

- Đừng làm mẹ đau cục cưng à ! Ba con không có ở đây, con đừng làm mẹ đau nha, mẹ thương con nhiều lắm !

Uy Nguyễn nhắm mắt, nước mắt cứ lã dài cuối mắt. Có mấy lúc cô mơ thấy đám cưới của Thiệu Huy cùng cô gái trẻ đẹp khác, tỉnh dậy Uy Nguyễn cứ vùi vào gối khóc.

Nghĩ đến Thiệu Huy là Uy Nguyễn không sao ngủ được. Từ lúc biết mình có thai, Uy Nguyễn đã cố không nghĩ ngợi nhiều, cô sợ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng, đứa bé không mong mà có này mang đến cho Uy Nguyễn niềm an ủi rất lớn vì đã từ lâu Uy Nguyễn cứ ngỡ không được làm mẹ nên giờ cô lo sợ mình không giữ được đứa con này, đứa con đầy tình yêu của cô.

- Bé Năm à !

Uy Nguyễn nuốt ngược nước mắt vào trong, cô biết bà Liên đã vào đến, cô sợ bà thấy lại buồn.

- Cô Ba sáng giờ tỉnh chưa ?

- Dạ, hồi đêm cô Ba mê sáng gọi "Huy ơi" rồi thôi ạ. Con mới...ngủ quên.

Giọng bà Liên nhẹ nhàng :

- Không sao đâu, con xuống xe về đi. Về ngủ cho khỏe, trưa vú nấu súp xong con mang vô, công việc khỏi làm để bà gọi đứa nào phụ con.

Cô bé Năm "dạ dạ" rồi đi về. Bà Liên bước lại gần bên Uy Nguyên, cô chớp mắt như mới thức :

- Má ! Con đau quá !

Bà Liên âu yếm :

- Làm nũng xấu quá ! Thua cả con mình.

Xoa bụng cô, bà nói :

- Ráng nằm tịnh dưỡng vài bữa cho khỏe rồi về con ạ !

Uy Nguyên hỏi :

- Ba đâu mẹ ?

- Ba con đi công chuyện từ sớm để trang thủ lên thăm con đó.

Uy Nguyên rom róm chực khóc :

- Con...làm ba má phải lo lắng.

Bà Liên vờ cáu :

- Muốn bị đòn phải không ? Con nhỏ này ăn nói vậy đó !

Rồi bà nhẹ giọng :

- Con đừng nghĩ ngợi lung tung mà ảnh hưởng đến đứa bé. Con mà có chuyện gì mà sống không yên đâu.

Uy Nguyên không giữ được để mặc nước mắt thi nhau lăn trên gối. Cô nhớ...mẹ, bà Liên cũng như mẹ cô, thật hiền hậu thật dịu êm. Bà Liên làm Uy Nguyên nhớ mẹ thật nhiều, bà mà biết cô thế này chắc bà khóc hết nước mắt cho xem.

Sợ bà Liên khóc theo, Uy Nguyên nín khóc :

- Con xin lỗi làm má buồn. Con sẽ không khóc nữa đâu.

Cô nũng nịu :

- Má...có gì ăn không, con đói quá hà...

Bà Liên kêu lên :

- Chết chưa, má quên,, má nấu cháo thịt băm cho con nè !

Bà đỡ Uy Nguyên dậy, giúp cô là vệ sinh và múc cháo cho cô ăn.

Đưa tay sờ nhẹ mái tóc, Uy Nguyên bậm môi :

- Má...tóc con...

- Chỉ bị cắt một ít ở chỗ vết thương để may máy mũi thôi chứ không sao đâu Nguyên à.

Uy Nguyên nói để trêu bà Nguyên cười :

- Có cạo luôn cũng không sao đâu mà, con đâu cần xấu đẹp gì nữa, có ai nhìn đâu.

Bà Liên lại trừng mắt nhìn cô làm Uy Nguyên rùn vai le lưỡi vờ sợ hãi :

Một lúc sau, ông Trần vào, ông nói lấy khi thấy hai người nói chuyện đang vui vẻ :

- Đâu cần tui nữa chứ gì !

Uy Nguyên nhăn nhó :

- Ba này...

Ông Trần bước lại :

- Con bớt đau chưa ? Tôi qua làm ba lo quá, má con cứ cần nhằn ba không cho ngủ trong này với con.

Ông nói như than :

- Má con ra sao thì con cũng biết mà. Thấy bệnh viện là hoảng cả lên ...

Ông nói chưa dứt thì bà liếc thật sắc. Uy Nguyên mỉm cười nhìn hai người, họ hạnh phúc biết bao, chẳng bù cho nhà cô chẳng bao giờ được như thế.

Ở đến trưa, hai ông bà về cho cô ngủ, Uy Nguyên chìm vào trong giấc ngủ, cô đâu có hay hai đôi mắt đang dõi nhìn cô trong giấc ngủ.

- Con bé Năm bảo nữa khuya nó mê sảng gọi tên thằng Huy quá chùng. Ông kêu thằng Trung đi chùng nào mới về.

- Nhanh thì mai hay một không thì một tuần. Có lẽ mình phải sắp xếp cho thật chu đáo bà ạ ! Tôi muốn đứa con này của mình không bao giờ khổ đau nữa.

- Vâng, tôi cũng như ông.

oOo

Xe vừa đến cổng, Uy Nguyên ôm lấy tay bà Liên :

- Con nhớ nhà quá má ơi !

Bà Liên cười :

- Con nhỏ này...cứ làm như con đi mấy năm vậy đó !

- Thiệt mà má !

Cô từ từ bước xuống, bà vú chạy ra đỡ :

- Cô Ba đã khỏe chưa mà về sớm vậy ?

Uy Nguyên lễ độ :

- Vú, con khỏe nhiều rồi. Máy ngày nay vú cực vì con quá !

- Nói nữa ! Vú giận đó !

Uy Nguyên nghe mắt mình cay sè và tim cũng lồi đi một nhịp. Ở căn nhà này ai cũng thương yêu cô dù họ gặp cô chưa lâu còn...bao bạn bè người thân của cô chắc họ nhớ cô lắm.

- Hết chịu nổi rồi !

Tiếng hét từ trên lầu vọng xuống làm Uy Nguyên đứng sững... giọng ai quen quá !

Chưa kịp nhìn rõ, Uy Nguyên đã bị Ôm chặt bởi một vòng tay rắn chắc.

- Ghét em lắm !

Thiệu Huy vùi mặt vào tóc Uy Nguyên và hét thật to khiến mọi người ai cũng phì cười...ghét mà ôm cứng không rời.

- Huy giận em nhiều thật nhiều !

- Huy nhớ em quá chừng Nguyên ơi !

Cuối cùng, Thiệu Huy bật lên tiếng nhớ nhưng cùng giọt nước mắt rơi trên bờ vai trần của Uy Nguyên ...và nhờ nó Uy Nguyên biết mình không mơ..cô vòng tay ôm chặt lấy Huy và khóc như mưa.

- Em...nhớ ...Huy ...lắm !

Mọi người lúc này túa ra ngoài sân. Ba mẹ Uy Nguyên , Khắc Vĩnh , Ngọc Nguyên , Phương Thy và Phong, Ngọc Huyền và Thái, Bảo Hoàng, vợ chồng Bảo Sơn không đi vì con nhỏ, ai cũng nước mắt lưng tròng mà miệng cười thật tươi. Ông Trần lên tiếng :

- Thằng này đứng đây khóc hoài hay sao. Để con bé vô nghĩ đi.

Thiệu Huy buông Uy Nguyên ra rồi diu cô vào nhà. Anh định đỡ Uy Nguyên ngồi xuống ghế salon thì mọi người kêu lên :

- Đưa Uy Nguyên lên phòng nghĩ đi Huy, lên nằm cho khỏe, ngồi đây làm chi.

Uy Nguyên đỏ mặt :

- Dạ, con không sao đâu ạ ! Ngồi đây khỏe hơn, nằm hoài đau lưng lắm.

Chờ mọi người vào đâu đấy, ông Thành đứng dậy :

- Thưa anh chị Trần, tôi là ba con Uy Nguyên , tôi thật chẳng biết nói gì để cảm tạ anh chị đã cứu mang cháu trong thời gian qua, yêu quý cháu và nhận cháu làm con, tôi làm cha làm mẹ thấy hổ thẹn vô cùng. Anh chị thông cảm cho..

Ông Trần đỡ lời khi thấy ông Thành đầy ân hận :

- Mọi chuyện qua rồi anh ạ, chúng ta hãy bỏ qua mà lo cho con trẻ.

Uy Nguyên dậm đứng dậy thì bà Liên đã bảo :

- Cứ ngồi đi, bầu bì mà đừng làm gì.

Bà Thành nhìn con được người ngoài lo lắng lấy làm mừng mà lòng cũng xót xa "Người ta người dung mà thương con mình như ruột thịt, mình làm mẹ mà chẳng làm được gì bảo vệ nó để nó lưu lạc khổ sở, bà Thành lau giọt nước mắt vừa trào ra, "

Uy Nguyên hiểu nỗi lòng bà, cô ngồi cạnh bà rồi nói :

- Con xin lỗi đã giấu diếm thân thể của mình, với ba Trần và má Liên, con mong ba má thông cảm và tha thứ cho con.

Nhìn ông bà Trần gật đầu, Uy Nguyên quay sang nhìn ba mẹ cô :

- Con xin ba mẹ tha tội bất hiếu bỏ nhà đi làm ba mẹ và mọi người lo lắng.

Ông Thành xen vào :

- Ba mới phải xin lỗi con...

Ông Trần xua tay :

- Thôi thôi bỏ hết lỗi phải đi..thằng Huy đưa con Nguyên lên nghỉ, cả mấy đứa nữa, lên nghỉ rồi chút xuống ăn.

- Vâng ạ !

Thanh niên ùn nhau kéo lên lầu, còn hai cặp vợ chồng già bàn chuyện riêng của họ.

Vừa vào đến phòng, Phương Thy, Ngọc Nguyên và Ngọc Huyền xô Huy ra.

- Huy đi chỗ khác cho chị em ta tâm sự !

- Anh Huy vào phòng con gái mà không thấy ngại hả ?

Người nói, người kéo, người đẩy làm Huy không kịp nói tiếng nào thì cửa đã đóng lại, Huy nhìn mấy người đàn ông đứng bên ngoài, họ cũng nhún vai chào thua.

oOo

Phương Thy hoạch hỏi trước :

- Mà biết tao tức tới đâu không ?

Uy Nguyên vờ ngờ ngạc :

- Tự dung tức tao !

Thy trợn ngược :

- Mà con nói ! Đi mất biệt không một lời nhắn. Đám cưới cũng không về.

Ngọc Nguyên xen vô :

- Đám cưới em cũng thế !

Ngọc Huyền xua tay :

- Thôi đừng tranh cãi nữa, để chị Nguyên nghỉ.

Thy và Ngọc Nguyên lườm người háy làm Uy Nguyên phì cười...cả nhóm cùng cười theo.

Uy Nguyên chậm rãi :

- Nguyên biết, Nguyên có lỗi với mọi người. Nguyên chỉ biết xin lỗi thôi. Xa mọi người Nguyên khổ tâm lắm.

Thy an ủi :

- Tao nói vậy chứ tao hiểu mày mà.

Cô kể :

- Tội nhất là Huy, anh chàng tìm mày khắp nơi, uống say là cứ gọi mày mãi. Hồi nãy định để mày vào phòng rồi mới xuất hiện, anh chàng nghe tiếng xe ngừng liền chạy xuống chẳng ai cản kịp.

Chi bụng Uy Nguyên , Thy hỏi :

- Chùng nào "Huy con" ra ?

- Tháng nữa !

Ngọc Nguyên kê tai Uy Nguyên hỏi nhỏ gì đó làm Uy Nguyên bật cười đỏ mặt, cô nói :

- Hôm xảy ra chuyện đó !

- Hà ?

Cả ba cái mồm há hốc nhìn Uy Nguyên làm cô cúi đầu đỏ mặt :

Bên ngoài giọng Phong inh ỏi :

- Hết giờ rồi, ra đi, tới lượt phái nam chứ !

Thy nói vọng ra :

- Đàn ông không được vào đâu.

- Không chịu ! Không chịu !

Uy Nguyên dợm dậy mở cửa, Ngọc Huyền đã dành, cô vừa mở cửa máy ông tướng tràn vào :

Khắc Vĩnh cười cười nhìn Uy Nguyên :

- Em khỏe hẳn chưa ?

- Em cảm ơn thầy, em khỏe nhiều rồi ạ !

- Thôi em nghỉ đi, lúc khác nói chuyện, mới ra viện không nên hoạt động nhiều, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng càng nhiều càng tốt.

Anh ý nhị ra dấu cho mọi người rời phòng để đôi tình nhân tâm sự.

- Chị nghỉ nha !

- Nguyên nghỉ đi !

Người một câu rồi đi ra để lại Uy Nguyên chịu trận dưới ánh mắt thăm thẳm của Thiệu Huy.

Thật lâu, Uy Nguyên mới ngược nhìn anh :

- Huy khỏe không ?

Giọng Huy đầy triu mến :

- Sao em không hỏi "Huy chưa chết hả ?"

- Huy..

Uy Nguyên phụng phịu trước lời nói đùa của anh, Thiệu Huy ngồi xuống cạnh cô, Uy Nguyên dựa hẳn vào lòng anh, cô vòng tay ôm anh thật chặt.

Vừa vuốt tóc cô, Thiệu Huy thì thầm :

- Khi nghe tin em ở đây, em mang thai, Huy tưởng mình chết đi được, Huy mừng muốn bay ngay lên nhưng ba nuôi em không cho.

Uy Nguyên ngẩng nhìn anh :

- Huy..giận em lắm phải không ?

Nhéo mũi cô, Huy nói găm giọng :

- Huy..muốn cắn cho em thật đau để phạt cái tội làm khổ Huy.

Uy Nguyên lấy :

- Thì cắn chết người ta đi !

- Được !

Dứt lời, Huy phủ kín đôi môi nhỏ nhợt nhạt vì bệnh một nụ hôn dài. Và Uy Nguyên cũng nồng nàn không kém, giờ thì cô chẳng cần che dấu tình cảm của mình nữa.

- Anh yêu em, em yêu anh nhiều lắm Nguyên à !

Gối đầu lên tay Huy, Uy Nguyên thỏ thẻ :

- Em cũng thế, em nhớ Huy vô cùng. Đứng từ xa nhìn lên thấy Huy hút thuốc liên tục làm em nát cả lòng.

Giọng Huy âm áp :

- Vậy đừng bao giờ rời xa Huy nha. Huy chỉ cần có em thôi. Em đừng bao giờ thế nữa !

- Dạ !

Tiếng "dạ" của Uy Nguyên chỉ làm cô..ngộp vì Huy phủ xuống mặt cô những nụ hôn nói lên tình yêu của anh dành cho cô, nỗi nhớ của anh về cô như nụ hôn của anh. mênh mông ngọt ngào và tràn ngập sóng.

- Nguyên này !

- Dạ !

- Có thai sao không cho Huy biết ?

Uy Nguyên phân trần :

- Em đâu nghĩ mình có thai. Mãi đến lúc lên đây em mới biết đó.

Uy Nguyên ngập ngừng :

- Huy..thương lượng...ông Lạc...nói sao ?

Huy ngắc ngứ :

- Ông không chịu...nhất định cưới em làm vợ....

- Huy..

Thấy mắt cô long lanh, Huy không nở trêu :

- Huy nói rõ với ông Lạc và ông bảo "Tùy Nguyên" Huy có nói là em bị bắt buộc chứ không yêu nên ông Lạc cũng cho qua.

Xoa đầu trên bụng Uy Nguyên, Huy trò chuyện :

- Cục cưng, ba nè ! Lâu nay ba không ở bên con và mẹ, con có ngoan không. Từ giờ có ba rồi con đừng quấy mẹ nha. Ba..năn nỉ đó !

Nhìn Uy Nguyên, Huy hỏi :

- Em định đặt tên con chưa ?

Uy Nguyên ấp úng :

- Dạ, em...

Biết ý cô, Huy cười dễ dãi :

- Ai đặt cũng được, em nói đi.

- Dạ, em ghép tên với Huy.

- Hay lắm, hợp ý Huy lắm !

Thiệu Huy bật dậy, anh giơ tay đếm :

- Con gái thì tên em, con trai thì tên Huy em chịu không ?

Uy Nguyên vẫn ngập ngừng :

- Em sợ ba mẹ không chịu ?

Ngừng một chút, cô nghiêm giọng :

- Huy này !

- Gì em ?

- Nói em nghe ai đến nhà báo tin vậy ?

- Huy lảng :

- Tối đi, giờ ăn cơm đến nơi đến chốn rồi, Huy đói bụng...

- Huy !

Biết không tránh được, Thiệu Huy nghiêm giọng :

- Huy nói em không được giận ?

Uy Nguyên nhìn Huy chờ đợi :

- Là Thành Trung.

Thấy cô ngạc nhiên, Huy từ từ giải thích mọi chuyện, nói xong cả hai im lặng chẳng ai nói với ai tiếng nào. Bên ngoài...

- Kêu không chị Thy ?

- Chị không biết !

- Hay em kêu anh Vĩnh ?

- Ai lại nhờ đàn ông ?

- Chứ giờ sao ?

- Thôi kệ họ.

Bước chân nọ xa dần. Uy Nguyên nhồm dậy :

- Huy xuống ăn cơm đi !

- Huy không đói !

Anh hỏi lại :

- Em đói không ?

- Em cũng không.

Cả hai im lặng nằm bên nhau :

- Huy này.

- Nguyên à !

- Huy nói đi !

Thiệu Huy ngồi dậy, anh nhìn sâu vào mắt cô :

- Quên hết mọi chuyện đi nha em. Mình làm lại từ đầu.

- Vâng ạ !

- Làm vợ Huy nha !

- Dạ !

- Em ơi !

Huy nhìn Uy Nguyên đang nở nụ cười trong giấc ngủ, anh cũng cười theo. Sự ra đi của Uy Nguyên mang đến nhiều điều tốt đẹp và để ra đi vĩnh viễn ưu tư phiền muộn trên gương mặt đầy trẻ thơ của cô.

Còn sự trở về của Uy Nguyên là kết quả của sự thành tâm và dũng cảm chăng ?

Từ nay Huy sẽ làm hết sức mình để vợ con anh được hồn nhiên, hạnh phúc...

Huy tự hỏi : "Hạnh phúc là gì ?"

Và anh nhìn Uy Nguyên ngồi ngồi âu yếm, cô là hạnh phúc của anh !